

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมिता แสนคำเครือ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง กรรมการ ควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็น ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ด้วยความกรุณา จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง เรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณ เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพรขอบคุณ อาจารย์ดร.พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ อาจารย์นันทวิทย์ เข้มหานาคะ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือใน การศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอเจริญพรขอบคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และประสบการณ์ชีวิตแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณมูลนิธิสมเด็จพระหลวงพ่อดาว อาจารย์ทิม วัดช้างให้ และพระสุนทรปริยัติวิธาน เจ้าอาวาสวัดช้างให้ ซึ่งได้เมตตาอนุเคราะห์ทุนการศึกษา

ขอขอบพระคุณ พระครูศรีสุตาภรณ์ เจ้าอาวาสวัดเอี่ยมวรนุช ผู้ให้ความเมตตาอนุเคราะห์ ด้านที่อยู่อาศัย ตลอดจนถึงเพื่อนสหธรรมิกวัดเอี่ยมวรนุชและเพื่อน ๆ สาขาจิตวิทยาการศึกษารุ่นปี การศึกษา 2548 ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจโดยเฉพาะ พระมหาสมควร ขุนภิบาล ผู้ซึ่งได้ร่วม ทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด

ขอขอบพระคุณ พระครูกัลยาณสิทธิวัฒน์ อดีตคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ และพระมหา ขวัญชัย กิตติปาโล คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและ พระนิสิตทุกรูปที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอเจริญพรขอบคุณ โยมพ่อ โยมแม่ และโยมปู่ โยมย่า ที่ให้ความห่วงใยและเป็นกำลังใจมา ตลอด รวมทั้งสมาชิกทุกคนในครอบครัว คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณ พระรัตนตรัย พ่อแม่ ปู่ย่า ครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนบัดนี้

พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	9
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคณะมนุษยศาสตร์.....	63
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	67
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	67
การหาคุณภาพเครื่องมือ	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล	82
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	93
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	93
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	93
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	93
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	94
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	95
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	97
ข้อเสนอแนะ.....	110
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	110
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	112
บรรณานุกรม.....	113
ภาคผนวก.....	129
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	130
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือ.....	146
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	156

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของพระนิสิต.....	86
2 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียน ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์.....	87
3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์.....	89
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์.....	90
5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์	91
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	147
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน.....	148
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	149
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ทางการเรียน.....	150
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียน ของผู้ปกครอง.....	151
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน.....	152
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง พระนิสิตกับอาจารย์.....	153
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง พระนิสิตกับเพื่อน.....	154
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน.....	155

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2550

พระมหาสุชาติ ใหม่อ่อน.(2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ, รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 342 รูป เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษา พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) ลักษณะกายภาพทางการเรียน(X_{13}) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน (X_{15})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การสนับสนุนทางเรียนของผู้ปกครอง(X_{12})

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ สถานภาพ : พระภิกษุ(X_1) สถานภาพ : สามเณร(X_2) อายุ(X_3) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1(X_4) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2(X_5) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3(X_6) และชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4(X_7)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) นิสัยทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90

5. สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .644 + .635 X_{11} - .304 X_{10} + .284 X_9 + .201 X_{14} - .100 X_{12}$$

5.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .590 X_{11} - .292 X_{10} + .226 X_9 + .215 X_{14} - .149 X_{12}$$

FACTORS AFFECTING ON LEARNING BEHAVIOR OF MONK STUDENTS IN THE
FACULTY OF HUMANITIES AT MAHACHULALONGKORNRAJAVIDLAYALA
UNIVERSITY IN BANGKOK NOI DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PHRAMAHA SUCHAT MAION

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

March 2007

Phramaha Suchat Maion. (2007). *Factors Affecting on Behavior of Monk Students in the Faculty of Humanities at Mahachulalongkornrajavidyalaya University in Bangkok Noi District, Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist. Prof. Promptida Sankamkrue ,Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purposes of this research were to study the factors affecting on learning behavior of monk students in the Faculty of Humanities at Mahachulalongkornrajavidyalaya University in Bangkok Noi District, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions , first of them was personal factors : status, age, level of education, personality, learning habit, learning achievement motive and further learning orientation, second of them was family factor : guardian's learning supportive and third of them was learning environmental factors : physical learning environment, interpersonal relationship between monk students and their teachers and interpersonal relationship between monk students and their peer groups.

The samples of 342 were monk students in the Faculty of Humanities at Mahachulalongkornrajavidyalaya University in Bangkok Noi District, Bangkok in academic year 2006. The instrument was questionnaires of learning behavior of monk students. The data was analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :

1. There were significantly positive correlation among learning behavior of the monk students in the faculty of Humanities and 7 factors ; personality(X_8), learning habit(X_9), learning achievement motive(X_{10}), further learning orientation (X_{11}), physical learning environment(X_{13}), interpersonal relationship between monk students and their teachers(X_{14}), interpersonal relationship between monk students and their peer groups(X_{15}) at .05 level.
2. There was significantly negative correlation between learning behavior of the monk students in the faculty of Humanities and 1 factor ; guardian's learning supportive (X_{12}) at .05 level.

3. There were no significantly correlation among learning behavior of the monk students in the Faculty of Humanities and 7 factors ; status : monk(X_1), status : novice(X_2), age(X_3), level of education : undergraduated students first year (X_4) , level of education : undergraduated students second year (X_5), level of education : undergraduated students third year (X_6) and level of education : undergraduated students fourth year (X_7).

4. There were significantly 5 factors affecting on learning behavior of monk students in the Faculty of Humanities at Mahachulalongkornrajavidyalaya University in Bangkok Noi District, Bangkok, at .01 level ranking from the most to the least factors : were further learning orientation (X_{11}), learning achievement motive(X_{10}), learning habit(X_9), interpersonal relationship between monk students and their teachers(X_{14}) guardian's learning supportive (X_{12}). These 5 factors could predicted learning behavior of monk students in the Faculty of Humanities about percentage of 53.90.

5. The significantly predicted equation of learning behavior of monk students in the Faculty of Humanities at Mahachulalongkornrajavidyalaya University in Bangkok Noi District, Bangkok level were as follows :

5.1 In terms of raw scores were :

$$\hat{Y} = .644 + .635 X_{11} - .304 X_{10} + .284X_9 + .201X_{14} - .100 X_{12}$$

5.2 In terms of standard scores were :

$$Z = .590X_{11} - .292 X_{10} + .226X_9 + .215X_{14} - .149 X_{12}$$

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาพของสังคมไทยในปัจจุบันนี้กำลังมุ่งหน้าสู่ความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนวิทยาการเทคโนโลยี เป็นเหตุให้สังคมไทยจำเป็นต้องมีการพัฒนาเพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในการที่จะพัฒนาให้สังคมไทยซึ่งก็คือการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้านั้นจะมุ่งพัฒนาเพียงด้านใดด้านหนึ่งนั้นไม่ได้ หากแต่จะต้องพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าไปพร้อม ๆ กัน ปัจจัยที่สำคัญที่จะพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ให้บรรลุผลได้นั้นต้องพัฒนาที่ตัวบุคคลให้ดีเสียก่อน เพราะตัวบุคคลเปรียบเสมือนจุดศูนย์รวมของการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน การที่จะพัฒนาตัวบุคคลให้เป็นผู้มีคุณภาพนั้น เครื่องมือที่ดีที่สุดคือ การศึกษาซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาประเทศ หากประเทศชาติมีประชากรที่ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงแล้ว ก็หวังได้ว่าการพัฒนาทุกด้านจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม (ปรียาภรณ์ เพ็ญสุใจ. 2542 : 1)

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม เพราะการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวต้องอาศัยกำลังคนเป็นปัจจัยสำคัญ และกำลังคนจะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการศึกษา (ปิ่น มาลากุล. 2518 : 1) สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ที่ว่า การศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ ตลอดจนช่วงชีวิตตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถด้านต่าง ๆ ที่จะดำรงชีพและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง รวมเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2539 : 2) การศึกษาถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะนำมาใช้ในการกำหนดแนวทางเพื่อให้การพัฒนาบรรลุผลในทิศทางที่ต้องการ การศึกษากับการพัฒนาประเทศเป็นของคู่กัน และควรจะได้รับพัฒนาควบคู่กันไป เพื่อให้สอดคล้องกับเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไป

การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนามนุษย์ให้ดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกต้อง ดังที่พระราชวรมุนี (2530 : 69-71) กล่าวว่า การศึกษานั้นเป็นการพัฒนามนุษย์ เป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาชีวิต เป็นการพัฒนาตัวบุคคล โดยพัฒนาตัวคนทั้งตัว หรือทั้งชีวิต การพัฒนานั้นคือการศึกษา เมื่อผู้เรียนการศึกษาแล้วเอาคุณสมบัติที่ตัวมีซึ่งเกิดจากการศึกษานี้ไปเป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิตและ

สร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ฉะนั้นเมื่อเรามีการศึกษาดีแล้วก็จะนำไปพัฒนาประเทศหรือพัฒนาด้านอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องโดยใช้การศึกษาที่ถูกต้องเป็นเครื่องมือของการพัฒนา การพัฒนามนุษย์ หรือพัฒนาชีวิตนั้นจะเป็นไปด้วยดีต้องอาศัยความเชื่อพื้นฐาน 2 ประการ คือ ความเชื่อในธรรมชาติมนุษย์ว่าเป็นสัตว์ที่สามารถฝึกฝนได้ และมีวิสัยแห่งการพัฒนาได้อย่างสูงสุด การพัฒนาคนมีลักษณะเด่นอย่างหนึ่ง คือ การดึงเอาศักยภาพที่มีอยู่ในตัวมนุษย์แต่ละคนออกมาพัฒนาให้งอกงามเต็มที่ และใช้ให้ได้ผลดีที่สุด ซึ่งสิ่งนั้นเป็นเรื่องที่อยู่ในแนวคิดทางการศึกษาปัจจุบัน โดยมีครูเป็นทำหน้าที่ชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง และชักนำให้นักเรียนฝึกฝนพัฒนาตน การศึกษาจึงเป็นส่วนที่มีสำคัญ และความจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชทรงห่วงใยและเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ดังพระบรมราโชวาทตอนหนึ่งว่า การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคม และบางเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วนพอเหมาะแก่กับทุก ๆ ด้าน สังคมและบางเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณธรรม ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญของประเทศชาติไว้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้ตลอด (กระทรวงศึกษาธิการ 2542 : 5 ; อ้างอิงมาจาก วิไล ตั้งจิตสมคิด. 2544)

มหาวิทยาลัยสงฆ์ ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นสถานที่ที่เป็นสถานศึกษาให้แก่พระภิกษุสามเณร ผู้บวชในพระพุทธศาสนาได้ศึกษาหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมมาพุทธเจ้าให้มีการเผยแผ่อย่างถูกต้อง ศึกษาวิชาการทางโลกที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์หลักธรรมให้ประชาชนผู้อยู่นอกวัดหรือผู้ไม่เข้าใจในการใช้ภาษาทางพระพุทธศาสนา สามารถเข้าใจหลักธรรม มหาวิทยาลัยสงฆ์จึงมีเป้าหมายชัดเจนที่จะพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส ใฝ่รู้ใฝ่คิด เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ มีความสามารถและอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลกทัศน์กว้างไกล มีประสิทธิภาพในการพัฒนาตนเองและผู้อื่นให้เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจริยธรรม (คณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยสงฆ์. 2541 : 1) มหาวิทยาลัยสงฆ์ทำหน้าที่จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศที่เป็นพระภิกษุ สามเณร ซึ่งอยู่ในรูปแบบของนักบวชและประชาชนทั่วไปให้ได้ศึกษาเล่าเรียนวิชาการทั้งทางโลกและทางธรรม กล่าวคือมหาวิทยาลัยสงฆ์ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีความแตกฉานวิชาการทางพระพุทธศาสนาและวิชาการทั่วไป สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตซึ่งเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยก็เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งหนึ่งที่ได้จัดการศึกษาเพื่อการศึกษาแก่พระภิกษุ สามเณร และคฤหัสถ์ทั่วไป เมื่อมีผู้เข้าศึกษาอยู่เป็นจำนวนมากความหลากหลายของพระนิสิต หลักสูตร การจัดการเรียนการสอนมีปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวิชาการ

ความร่วมมือของคณะสงฆ์ งบประมาณที่สนับสนุนยังไม่เพียงพอ รวมทั้งมีปัญหเกี่ยวกับคุณภาพของพระนิสิตที่สำเร็จการศึกษา เช่น การไม่สามารถประยุกต์ใช้หลักธรรมเพื่อพัฒนาตนเองและผู้อื่น (พระมหาสมคิด โครธรา. 2547 : 2) ซึ่งปัญหาในการจัดการศึกษาที่ครูผู้สอนประสบอยู่ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร คือพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เกิดจากการไม่ตั้งใจเรียน ไม่ฟังครูสอน พูดคุยกันในห้องเรียน ไม่ส่งงานตามกำหนด การขาดเรียน เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่สามารถที่จะดำเนินไปในทิศทางที่พึงประสงค์ได้ ในด้านของตัวนักเรียนเองก็ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร พฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว และมีผู้ให้ความสนใจดังที่ ฮิลเดรท (Hildreth. 1969 : 424) กล่าวว่าสาเหตุที่เด็กฉลาดจำนวนหนึ่งไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนไม่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โฮลทซ์แมน (Holtzman. 1965 : 5) ที่ศึกษาเรื่องการสำรวจทัศนคติทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกล่าวคือถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนที่เหมาะสม มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง

เนื่องจากผู้วิจัยเคยเป็นพระนิสิตอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มาเป็นเวลา 4 ปี ได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต พบว่าพระนิสิตไม่กล้าแสดงออก ไม่ทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้ว ไม่กระตือรือร้น และส่วนใหญ่ไม่กล้าถามคำถามเมื่ออาจารย์เปิดโอกาสให้ถาม และได้ผลสอดคล้องกับที่ได้พูดคุยกับอาจารย์ผู้สอนถึงพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 รูป โดยให้พระนิสิตตอบคำถามปลายเปิด 2 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้ท่านคิดว่าตัวท่านเองมีปัญหาหรือไม่ ถ้ามี คือปัญหาอะไร” คำตอบที่พบเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 54รูป คิดเป็นร้อยละ 61 ได้แก่ ไม่เข้าใจในบทเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่กระตือรือร้นต่อการเรียน ไม่มีความถนัดด้านภาษา ปัญหาด้านการปรับตัว จำนวน 16 รูป คิดเป็นร้อยละ 16 ได้แก่ ไม่สามารถเดินทางมาเรียนได้ทันเวลา เดินทางมาเรียนลำบาก ปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 13 รูป คิดเป็นร้อยละ 13 ได้แก่ ขาดเงินในการศึกษาเล่าเรียน เงินไม่พอกับการใช้จ่าย

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “ปัญหาในข้อที่ 1 ท่านคิดว่าเกิดจากสาเหตุอะไร” พบว่าปัญหาด้านการเรียน มีสาเหตุเกิดจาก ไม่เตรียมตัวก่อนมาเรียน เบื่อหน่ายต่อการเรียน อาจารย์สอนไม่เข้าใจ ขาด

แรงจูงใจในการเรียน เป็นนิสิตต่างประเทศ ปัญหาด้านการปรับตัว มีสาเหตุเกิดจาก วัดอยู่ไกล ทางวัดมีงานเยอะ รอรถนาน ปัญหาด้านเศรษฐกิจ มีสาเหตุเกิดจาก วัดมีกิจกรรมน้อย ขาดโยมอุปถัมภ์

ผลการสำรวจในเบื้องต้นดังกล่าวนี้พบว่าปัญหาของพระนิสิตเป็นปัญหาด้านพฤติกรรมกรเรียน ซึ่งโสภ ฐพิกุลชัย (2528 : 111) กล่าวว่า พฤติกรรมกรเรียน หมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในด้านการเรียน การตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมกรเรียนเป็นปัญหาที่ควรศึกษาเพื่อที่ได้หาสาเหตุของปัญหาและเพื่อจะได้หาแนวทางแก้ไขต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2549 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมกรเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ของพฤติกรรมกรเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการเรียนสอนในคณะมนุษยศาสตร์ เพื่อส่งเสริมให้พระนิสิตประสบความสำเร็จด้านการเรียนมากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 342 รูป ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรต้น ได้แก่

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1 สถานภาพ
- 1.2 อายุ
- 1.3 ชั้นปีที่ศึกษา
- 1.4 บุคลิกภาพ
- 1.5 นิสยทางการเรียน
- 1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.7 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

3.ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่

- 3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- 3.2 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์
- 3.3 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การปฏิบัติตัวทางการเรียนของพระนิสิตทั้งในและภายนอกห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมอันได้แก่

1.1 การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่มหาวิทยาลัย ในขณะที่อาจารย์กำลังสอนในห้องเรียน ได้แก่ เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ตั้งใจฟังอาจารย์สอน จดอธิบายคำบรรยายของอาจารย์จากความเข้าใจของพระนิสิตเอง

1.2 การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียนที่มหาวิทยาลัย การอ่านหนังสือ การทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามเวลาที่กำหนด ไม่ละเลยหลักเลียงงานที่ได้รับมอบหมาย

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน หมายถึง สิ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 สถานภาพ ได้แก่ พระภิกษุ และสามเณร

2.1.2 อายุ หมายถึง ระยะเวลาคิดเป็นปีนับแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบันของพระนิสิต

2.1.3 ชั้นปีที่ศึกษา ได้แก่

2.1.3.1 ชั้นปีที่ 1

2.1.3.2 ชั้นปีที่ 2

2.1.3.3 ชั้นปีที่ 3

2.1.3.4 ชั้นปีที่ 4

2.1.4 บุคลิกภาพ หมายถึง การแสดงออกของพระนิสิตที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ในการดำรงชีวิต ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของพระนิสิต ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งตามแบบสำรวจการกระทำของเจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey) เป็น 2 แบบ คือ

2.1.4.1 บุคลิกภาพแบบเอ ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพของพระนิสิตที่รักความก้าวหน้า มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเพียรพยายามที่จะฟันฝ่าอุปสรรค เพื่อประสบความสำเร็จ

2.1.4.2 บุคลิกภาพแบบบี ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพของพระนิสิตที่ค่อนข้างเฉื่อยชา ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.5 นิสัยทางการเรียน หมายถึง การกระทำของพระนิสิตที่ทำอยู่เป็นประจำเกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ การแบ่งเวลาในเวลาเรียน การทบทวนบทเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย และการตั้งใจเรียน

2.1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางการเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ได้แก่ ปรารถนาที่จะทำได้ดีกว่าบุคคลอื่นโดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานเดิมที่ทำไว้ หรือทำดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งในและนอกห้องเรียน และปรารถนาที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงโดยความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ

2.1.7 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของพระนิสิตในการเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต เพื่อที่จะสามารถวางแผนปฏิบัติด้านการเรียนเพื่อรับรองผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเอง ให้ปฏิบัติหรือเว้นการปฏิบัติต่อการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง ทั้งนี้เพื่อป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ดังมีรายละเอียดดังนี้

การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การแสดงออกของผู้ปกครอง ได้แก่ บิดามารดา เจ้าอาวาส ครูอาจารย์ และโยมอุปัถม์ ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลต่อพระนิสิตในการดูแลเอาใจใส่ดูแลด้านการเรียน ซึ่งแสดงออกโดยการให้คำปรึกษาทางการเรียน การสนับสนุนด้านเศรษฐกิจ ซื้ออุปกรณ์การเรียน ค่าเล่าเรียน และค่าเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนสัมพันธ์ภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ และ สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่ทำให้พระนิสิตสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ สถานที่เรียน และสื่อและอุปกรณ์ทางการเรียน ดังมีรายละเอียด ดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ มีการถ่ายเทอากาศดีภายในห้องเรียน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน ขนาดของห้องเรียนเหมาะสมเมื่อเทียบกับปริมาณของพระนิสิตบริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ เกี่ยวกับ เสียง และกลิ่น

2.3.1.2 สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ มีปริมาณของสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนพระนิสิต มีความทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งาน

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ หมายถึง การปฏิบัติตนของพระนิสิตต่ออาจารย์และการปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อพระนิสิต ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.2.1 การปฏิบัติตนของพระนิสิตต่ออาจารย์ ได้แก่ การตั้งใจเรียน ขอคำแนะนำ ชักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อพระนิสิต ได้แก่ การให้ความรัก การเอาใจใส่ต่อพระนิสิต ยอมรับความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเอง และดูแลให้คำปรึกษากับพระนิสิตอย่างใกล้ชิด

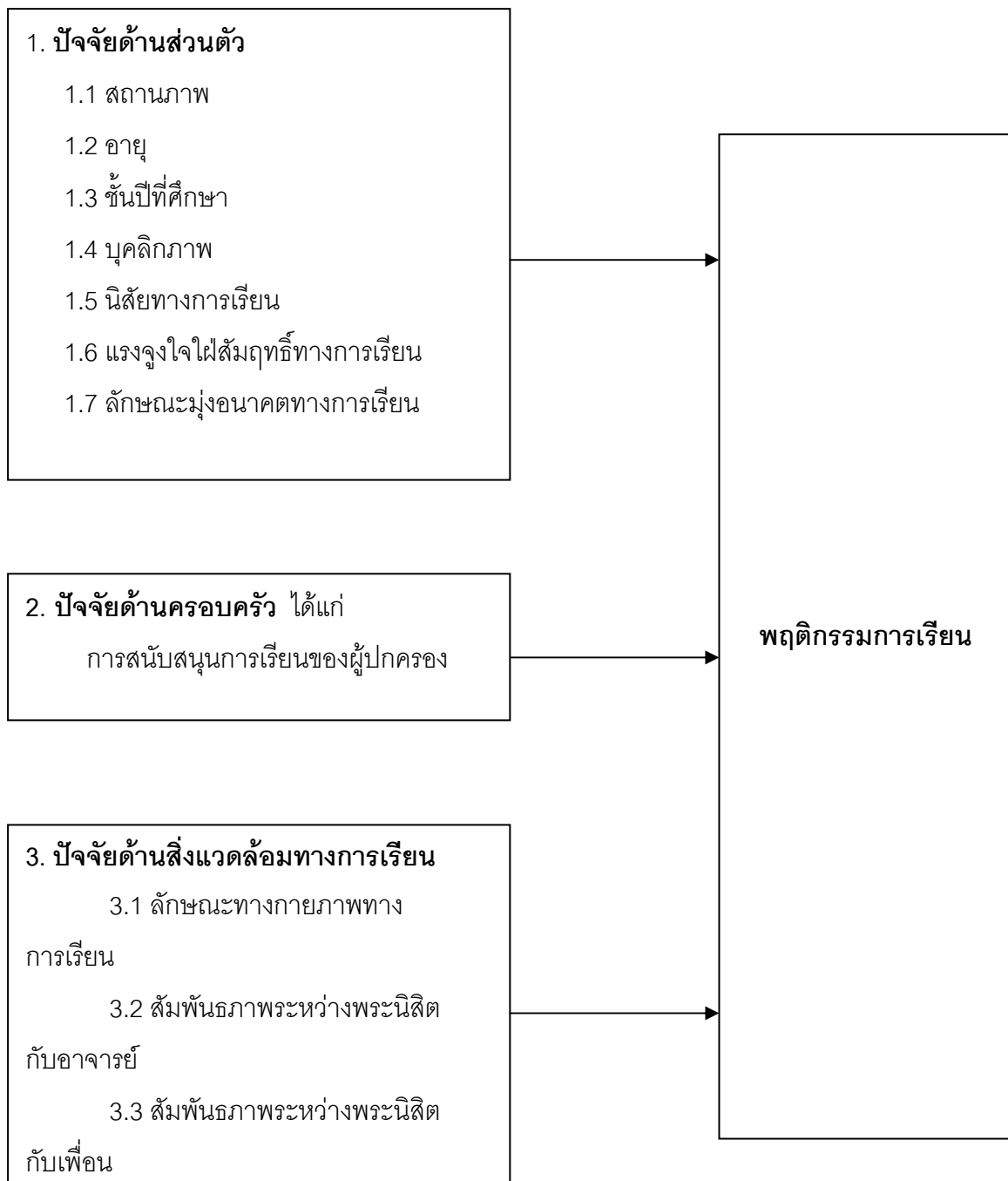
2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของพระนิสิตและเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกัน ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้านการเรียน การห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความสำเร็จ

3. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐบาลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการศึกษาและส่งเสริมวิชาการทางด้านวิชาการทางพระพุทธศาสนา และวิชาการทั่วไป โดยเปิดโอกาสให้พระภิกษุและสามเณร ตลอดถึงคฤหัสถ์เข้าศึกษาเล่าเรียนหาความรู้ ซึ่งมีสำนักงานอธิการบดีตั้งอยู่ที่ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ แขวงท่าพระจันทร์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในการวิจัยครั้งนี้คณะมนุษยศาสตร์ มีสำนักงานคณบดีและห้องเรียนของพระนิสิตตั้งอยู่ที่ วัดศรีสุธาราม แขวงบางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร น่าจะเกิดจากปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา บุคลิกภาพ เจตคติทางการเรียน นิสัยทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้เป็นลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ
 - 2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ
 - 2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา
 - 2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา
 - 2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน
 - 2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน
 - 2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน
 - 2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
 - 2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
 - 2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
 - 2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
 - 2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
 - 2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

- 2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
 - 2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
 - 2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- 2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์
 - 2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์
 - 2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์
- 2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน
 - 2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน
 - 2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน

ไอแซกส์ , อาโนลด์ และเมลลี (Eysenck , Arnold ;& Meili. 1972 : 92-93) กล่าวว่า นิสัยหมายถึง พฤติกรรมที่แต่ละบุคคลแสดงออกจนเป็นกิจนิสัย และเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการฝึกฝนหรือประสบการณ์ ดังนั้น นิสัยทางการเรียนจึงเป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัย

แครนตัน และบาร์คเลย์ (Cranston ;& Barclay. 1985 : 136) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียน หมายถึงเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธภาพกับเพื่อน และ วิธีการเรียนของผู้เรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าขณะนั้นเอง

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2522 : 33) ได้สรุปว่าพฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนมีจุดหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเจริญสูงสุด โดยผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนหมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำขณะเรียนนั่นเอง

ธีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 33) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการเรียน พอจะสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนาในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ในวิชาต่าง ๆ

โสภา ชูพิกุลชัย (2528 : 111) ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงในด้านการเรียน การตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนต่อ

ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้น พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสำคัญ

กัมปนาท ศรีเชื้อ (2529 : 11) ได้สรุปแนวคิดของพฤติกรรมการเรียนว่า พฤติกรรมการเรียนที่ดีสามารถส่งเสริมให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนดียิ่งขึ้นได้

เจลิยว บุษเนียร (2531 : 13) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการเรียนว่า หมายถึงการแสดงออกตามธรรมชาติทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ทั้งที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมในชั้นเรียนโดยมีนักเรียนเป็นผู้แสดงออก

อรพินท์ ชูชม และอัจฉรา สุCHARมณ (2531 : 30) กล่าวถึง พฤติกรรมการเรียนในความหมายของนิสัยในการเรียน หมายถึง ทักษะในการเรียนการศึกษา ที่ได้รับการฝึกฝนเป็นประจำจนเป็นนิสัย โดยแบ่งเป็นการหลีกเลี่ยงการผัดเวลา คือ ความหมายพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีความรับผิดชอบในตนเอง มีการวางแผนในการเรียนจัดระบบการเรียนและระบบการทำงานวิธีการทำงานและวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาโดยส่งเสริมการเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นนั้น พอจะสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียน หมายถึง การปฏิบัติตัวของนักศึกษาในขณะที่เรียนและหลังจากเลิกเรียนแล้วได้อย่างเหมาะสม อันได้แก่ การตั้งใจเรียน การเข้าชั้นเรียน การอ่านหนังสือ การทบทวนบทเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การส่งงานตามเวลาที่กำหนด เป็นต้น

1.1.2 ประเภทของวิธีการเรียนและพฤติกรรมการเรียน

แบนด์ และคณะ (เจลิยว บุษเนียร. 2531 : 16 ; อ้างอิงจาก Bandt. ;et al. 1974) ได้จำแนกวิธีการเรียนไว้ 12 แบบดังนี้

1. แบบลวงตา ผู้เรียนแบบนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการเรียนรู้อย่างจดจ่ออย่างน้อยที่จะเขียนสรุปคำบรรยายที่ยืดยาวให้เป็นคำบรรยายใหม่ที่น่าอ่านเข้าใจง่าย ผู้เรียนใช้วิธีการเรียนแบบเรียนจำแต่ละเลยการเรียนรู้

2. แบบนักไฝ่สันติ ผู้เรียนแบบนี้เป็นคนรักสงบและสนใจงานในระดับต่ำ เมื่อเข้าเรียนผู้เรียนจะพยายามลอกหรือจดทุกอย่างที่ได้ฟังได้ยินลงในสมุด

3. แบบนักคิด ผู้เรียนพยายามแสวงหาทฤษฎีส่วนตัวหรือเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่สัมพันธ์กับหัวข้อต่าง ๆ เป็นส่วนตัวของตัวเอง ผู้เรียนมักจะหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ข้อเท็จจริง ซึ่งมีความจำเป็นต่อการอธิบายความเข้าใจในแนวที่ตนเองเสนอ

4. แบบนักสืบ ผู้เรียนประเภทนี้เป็นผู้ใช้เวลาเพื่อแสวงหารายละเอียดทุกอย่างทั้ง ๆ ที่ม้งงานจะต้องทำมาก แนวทางการเรียนแบบนี้เป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์
 5. แบบนักโทษทางปัญญา ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ที่อยู่ในวงจำกัดมากและใช้วิธีการเรียนที่ใช้สามารถในการทำงานน้อยที่สุด เช่น การมองหาคำตอบก่อนที่จะพยายามทำโจทย์
 6. แบบผู้ชำนาญเฉพาะ ผู้เรียนเก่งในทางทำสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเคยฝึกหัดทำมาและมักแสดงให้เห็นถึงความสามารถในเชิงประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ การเรียนที่มุ่งแสดงหาความรู้และเป็นปัญหาย่งยากมากสำหรับผู้เรียนแบบนี้
 7. แบบโดยเดียว ผู้เรียนประเภทนี้จะมากแต่ก็มีความยุ่งยากในขณะเดียวกันเพราะความรู้ที่ได้ในเรื่องราวต่าง ๆ แต่ละเรื่องนั้น แยกออกมาจากเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมด
 8. แบบนักปรับปรุง ผู้เรียนประเภทนี้มีแนวคิดที่แน่นอนหรือมีค่านิยมเป็นของตนเอง วิธีการเรียนประเภทนี้จะนำไปสู่การรับรู้และการตีความที่ต้องเลือกเฟ้น
 9. แบบม่ายา ผู้เรียนแบบนี้ใช้วิธีการติดตามการเรียนรู้หรือรับท่งหนังสือในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง
 10. แบบปิดบัง ผู้เรียนจะยืมสมมุติฐานของเพื่อนหรือขอรับรองให้เพื่อนช่วยเหลือในการทำบ้าน พยายามให้เพื่อน ๆ เชื่อมั่นว่าตนอ่านหนังสือเพียงเล็กน้อยแต่ความจริงตนอ่านหนังสือเต็มที่
 11. แบบนักปฏิบัติ ผู้เรียนแบบนี้จะสร้างความพยายามที่จะค้นหาสิ่งที่ตนมุ่งหวังในการเรียนและดำเนินไปตามแนวทางของตน
 12. แบบนักสร้างสรรค์คือ ผู้เรียนมีเป้าหมายคือการสร้างความรู้สึกร่วมบุคคลนอกเหนือจากสิ่งที่ตนเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง แนวทางการวิจารณ์และเข้าใจเนื้อหาให้ลึกซึ้ง
- จากการแบ่งวิธีการเรียนข้างต้น สรุปได้ว่าการที่นักศึกษาแต่ละคนมีวิธีการเรียนหรือพฤติกรรมกรเรียนที่เป็นลักษณะเฉพาะตนแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคนในสภาพการเรียนต่าง ๆ

1.1.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียน

อเนกกุล กริแสง (2520 : 43-50) ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของวิธีการเรียนของนักเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเรียนว่า นักเรียนจะบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนที่ดีนั้นจะต้องมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง โดยวิธีการเรียนมีองค์ประกอบที่นักเรียนจะต้องให้ความสนใจ คือ การฝึกฝน การรู้ผลงาน การแบ่งบทเรียนเป็นตอน ๆ ให้ประสาทรับรู้ ในการเรียน เครื่องล่อใจ หมายถึง สิ่งของหรือสถานที่ ทำให้เกิดแรงจูงใจ ให้ทำกิจกรรมหรือแสดงพฤติกรรม และความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สัจด์ อุทรานันท์ (2525 : 42) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนนั้น นอกเหนือจากวิธีการเรียนแล้ว ลักษณะของการเรียน อัตราการเรียนของผู้เรียน ก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 21) ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียนรู้ ความสามารถในการจะทำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเชาว์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของสิ่งที่เรียนรู้ สิ่งที่จะเรียนรู้อาจแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหาสาระหรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ คือ ความสั้น – ยาว ของบทเรียน ความยาก – ง่ายของบทเรียน เป็นต้น

2.2 สื่อประกอบการเรียน ได้แก่ สื่อการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น เช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่น ๆ โดยลักษณะของสื่อประกอบของบทเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสมของสื่อ

3. วิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4.แรงจูงใจในการเรียน จะเป็นสิ่งกระตุ้น หรือแรงดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากรพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่มีต่อบทเรียน ต่อครูผู้สอน ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการเรียนของพระนิสิตนั้น ประกอบด้วยลักษณะของผู้เรียน ลักษณะของสิ่งที่เรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียน และวิธีการเรียนรู้ ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมานี้ จะส่งผลให้ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนตามความมุ่งหวังหรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.1.4 การพัฒนาพฤติกรรมกรรมการเรียน

พฤติกรรมกรรมการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมที่ดีก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง

การเรียนรู้ต่ำ แต่ถึงอย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียนสามารถพัฒนาได้ ดังที่มีผู้เสนอแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาให้เกิด พฤติกรรมการเรียน ดังต่อไปนี้

ก่อ สวัสดิ์พานิช (2525 : 2) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน หรือวิธีการเรียนที่ตื้นเขินว่า เป็นสิ่งที่ปฏิบัติยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว วิธีเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนที่ดี ได้แก่การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นส่วนใดส่วนหนึ่ง เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลา และทำตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ต้องศึกษาให้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน และทำงานต้องให้สำเร็จ กำหนดงานที่จะทำให้เหมาะสมกับความสามารถ

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์ (2526 : 45) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากระบวนการเรียนของนักเรียน องค์ประกอบความพร้อมของผู้เรียนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนหรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อผู้เรียน องค์ประกอบเหล่านี้เป็นตัวบังคับหรือชี้นำในการแสดงออกทางพฤติกรรมการเรียนการสอน เพื่อร่วมขึ้นสิ่งเหล่านี้ย่อมเกี่ยวข้องในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน

วัชร บุนนาค (2526 : 48-54) ได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญ อันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเอง เพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อน หลัง และเวลาในการพักผ่อนให้เหมาะสมพร้อมทั้งวิธีการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม

สุนทรี พิริยกิจ (2527 : 19) กล่าวโดยสรุปไว้ว่า การปฏิบัติตนในขณะที่เรียนในห้องเรียน ควรปฏิบัติตามหลักหัวใจนักปราชญ์ ดังนี้คือ ส (สุต) แปลว่า ฟัง ต้องฟังด้วยอาการที่ตื่นตัวอยู่เสมอ (จินต) แปลว่า คิดเมื่อฟังคำอธิบายของครูแล้วก็นำมาคิดไตร่ตรองแล้วถ้าหากสงสัยต้องขอข้อสงสัยให้ได้ ปุ (ปุจฉา) แปลว่า ไตร่ตรองเมื่อสงสัยต้องถาม ลิ (ลิขิต) แปลว่า จด หลังจากคิดไตร่ตรองแยกแยะเนื้อหาให้จดแบบย่อไว้ ส่วนการปฏิบัติตนนอกห้องเรียนควรทำตารางเรียนสำหรับตนเอง

เสรี เกียรติบันลือ (2529 : 60) ได้เสนอแนวทางในการสร้างสามารถในการเรียนรู้ไว้ 6 ประการดังนี้ รู้เรื่องที่ต้องเรียนให้ครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ เป็นภาพรวมของเรื่องทั้งหมดเรื่องที่เนื้อหาซับซ้อนการอ่านอย่างช้า ๆ จะทำให้เข้าใจและจดจำได้ดีหรืออาจจะใช้วิธีอ่านออกเสียงเบา ๆ จะทำให้จดจำได้ดีขึ้น พยายามหาวิธีการหรือเทคนิคต่าง ๆ ช่วยความจำหรืออาจจัดแยกข้อมูลนั้นออกเป็นประเภทเป็นกลุ่มตามความมุ่งหมายเดียวกันก็จะทำให้ช่วยจำง่ายขึ้นและหาแบบฉบับในการเรียนรู้ของตน

นอกจากนี้ สมิธ (Smith.1970 : 2-35) ได้เสนอแนะวิธีในการเรียนที่ดีขึ้นโดยปรับปรุงด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การอ่าน องค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ คือ ความเร็วและความเข้าใจในเนื้อหาการอ่านที่รวดเร็วทำให้บุคคลสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้มากกว่าหรือทบทวนเรื่องราวเดิมซ้ำ ๆ ได้หลายครั้ง ในช่วงเวลาที่จำกัด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหาจะต้องพยายามจับจุดมุ่งหมายของเรื่องนั้นให้ได้

2. การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นจุดสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริงความคิดเห็นของผู้เรียนเพื่อจำไว้ หรือทำให้เห็นได้ง่ายชัดเจนหรือแสดงจุดอ่อนที่เรายังไม่เข้าใจ

3. การจดโน้ต การจดโน้ตส่วนที่สำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟังจะช่วยให้จำได้

4. การทบทวนหลังจากที่ได้เรียนมาแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนเรื่องที่ได้เรียนมาโดยใช้เวลาหนึ่ง ๆ เพื่อคงความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ไว้

5. การเขียน การเขียนรายงานหรือทำการบ้านที่ไม่ดีอาจเนื่องมาจากไม่รู้เรื่องนั้นจริง ๆ ซึ่งปรับปรุงได้โดยศึกษาให้เข้าใจ

6. การใช้ห้องสมุด

ทิพาวดี เมฆะวรรณะ (2529 : 3-26) ได้เสนอวิธีการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนมองเห็นปัญหาของตน เมื่อผู้เรียนตระหนักว่าวิธีการเรียนในปัจจุบันของตนยังไม่ได้พอที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนตามที่ตนมุ่งหมายด้วยสาเหตุใดก็ตามก็แสดงว่าผู้เรียนเริ่มมองเห็นปัญหาของตนแล้ว

ขั้นที่ 2 มองวิธีการแก้ปัญหา เมื่อผู้เรียนต้องการปรับปรุงตนเองก็เริ่มต้นหาทางที่จะแก้ปัญหา ซึ่งระยะนี้เป็นระยะเวลาที่เหมาะสมที่ผู้เรียนจะแสวงหาผู้ช่วยเหลือ เช่น ปรึกษากับครูหรือขอรับบริการแนะแนว

ขั้นที่ 3 ดำเนินการแก้ปัญหา โดยมีหลักการที่ควรยึด 6 ประการด้วยกันคือ

1. สะสม (Gradualness) คือ การเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป สะสมวันละนิด ไม่ใช่หักโหมเฉพาะก่อนสอบเพียง 5-6 วัน

2. ทำซ้ำ (Repetition) การป้องกันการลืมด้วยการท่องและทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ

3. ย้ำแรงเสริม (Reinforcement) อาจเป็นการให้รางวัลตนเองชมเชยตนเอง เพื่อให้เกิดกำลังใจในการเรียน

4. เพิ่มความกระตือรือร้น (Active Learning) ต้องมีความใส่ใจเรื่องที่อ่านตลอดจนการกระทำสิ่งที่ตนต้องการเสมอ

5. เน้นการปฏิบัติ (Practice) เมื่อศึกษาทฤษฎีแล้วควรลงมือปฏิบัติด้วย เพื่อให้
เกิดความชำนาญและทำได้แม่นยำ

6. หาสิ่งเร้าใจ (Stimulus Control) โดยอาศัยการจัดสิ่งแวดล้อมเข้าช่วยเป็น
ตัวกระตุ้นด้วย

ขั้นที่ 4 การปรับปรุงวิธีในการเรียน อาจใช้วิธีการดังนี้

1. การจัดตารางเรียน เป็นการวางแผนล่วงหน้า จัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมและเป็น
ตัวกระตุ้นให้เร่งทำงานโดยบรรลุเป้าหมาย

2. เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนให้ตนเองด้วยวิธีเหมาะสมกับตนเอง

3. เรียนจากตำราด้วยการอ่าน คิด สรุป และถามตนเอง

4. ฝึกการบันทึก เช่น การเขียนตัวโน้ต เขียนลดหลั่นกัน ใช้ปากกาต่างสีขีดหรือ
บันทึกตามลำดับความสำคัญ เป็นต้น

ขั้นที่ 5. ฝึกเทคนิคการอ่านอย่างรวดเร็วเร็ว เช่น อ่านนำ การอ่านเป็นช่วงประโยค
การอ่านเฉพาะใจความสำคัญ การอ่านคร่าว ๆ หรืออ่านผ่านตา

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนสามารถกระทำด้วยวิธีการที่
เหมาะสม เช่น การรู้จักแบ่งเวลาหรือจัดสรรเวลาในการเรียน การตั้งใจเรียนเมื่ออาจารย์กำลังสอน
การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน ใช้หลักนักปรัชญา คือ ฟัง คิด ถาม เขียน ในการเรียนอย่าง
สม่ำเสมอ ค้นหาวิธีการเรียนที่ดีและปรับใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง และมีวิธีการเพิ่มแรงจูงใจให้กับ
ตนเอง เป็นต้น ด้วยวิธีการเหล่านี้ก็เชื่อว่าจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ดีได้

1.1.5 วิธีแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมการเรียน

แมดดอกซ์ (อุมาพร นาคะวัจนะ. 2547 : 16 อ้างอิงจาก Maddox. 1965) กล่าวว่า วิธีที่
จะช่วยปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นมีดังนี้

1. ต้องมีสุขภาพจิตที่ดี มีร่างกายแข็งแรง อาจทำได้โดยการออกกำลังกายรู้จักวิธีอ่าน
คลายความตึงเครียด

2. ปรับปรุงแนวทางและวิธีการทำงานโดยมีการวางแผนและแบ่งเวลาเรียนและทำ
การทำงานให้มีประสิทธิภาพ

3. ลดความกังวลและความตื่นเต้นประหม่า โดยแก้ปัญหาความขัดแย้งในใจของ
ตนเองได้มี การศึกษายืนยันว่าครูสามารถสอนและฝึกให้นักเรียนมีวิธีการเรียนที่ดีได้ และส่งผลให้
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

ฮาซลาม และบราวน์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ 2541 : 17 ; อ้างอิงจาก Haslam ;& Brown. 1967) กล่าวว่าการสอนวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนมีวิธีการเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม และทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ครูจะสร้างวิธีการเรียนให้ดีแก่นักเรียนได้จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

1. วิธีเรียนและวิธีทำงาน
2. การจัดตารางเวลาเรียน
3. วิธีการจัดสภาพแวดล้อมซึ่งจะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ
4. การจดงาน การจดโน้ต การทำโน้ต
5. การเตรียมตัวสอบ
6. การท่องหนังสือ
7. การตอบคำถามและการตอบข้อสอบ
8. การเขียนรายงาน
9. การใช้ห้องสมุด

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียนสรุปได้ว่า พฤติกรรมกรเรียนที่ดีนั้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นของแต่ละบุคคล ซึ่งมีองค์ประกอบต่าง ๆ ในการมีส่วนส่งเสริม พฤติกรรมกรเรียนที่เหมาะสมของนักเรียน อันได้แก่ พฤติกรรมกรสอนของครูความพร้อมหรือธรรมชาติของผู้เรียน สภาพแวดล้อม อุปกรณ์กรเรียน เพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งนี้ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างจริงจังและต่อเนื่องของตัวพระนิสิตเอง โดยเริ่มจากการสำรวจว่าตนเองบกพร่องในพฤติกรรมใด เมื่อได้รับข้อมูลแล้วจึงนำไปปฏิบัติพร้อมกับหาวิธีปรับปรุงพฤติกรรมดังกล่าวให้เหมาะสมตนเองเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไปอันจะนำไปสู่ความสำเร็จด้านการเรียนที่สุด

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียน

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาซลาม และบราวน์ (อาคม ระดมสุข. 2547 : 17 – 18 ; อ้างอิงจาก Heslam ;& Brown. 1968) ศึกษาว่าการสอนทักษะกรเรียนอย่างมีระบบระเบียบจะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ดีขึ้นหรือไม่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 74 คน ที่โรงเรียนไฮแลนด์ แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ให้กลุ่มทดลองเรียนวิชาการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (The Brown – Holtman Effective Study Course) กลุ่มควบคุมไม่ให้เรียนวิชาดังกล่าว ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน (Brown – Holtman Survey of Study Habits Attitudes) ทั้งก่อนและหลัง

เรียน The Brown – Holtman Effective Study Course เพื่อดูว่าในกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงทักษะทางการเรียนหรือไม่ผลจากการเปรียบเทียบนักเรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยดูคะแนนเรียนและคะแนนจากแบบทดสอบการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (The Effective Study Test) ปรากฏว่ากลุ่มทดลองได้คะแนนเรียนและคะแนนจากแบบทดสอบดังกล่าวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการให้ความรู้และฝึกทักษะทางการเรียนนอกจากจะส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการเรียนที่มีประสิทธิภาพแล้ว ยังช่วยปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนและเจตคติในการเรียนตลอดจนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ดีขึ้นด้วย

ดีไซเดอร์อาโด และโคสกินเนน (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 18 ; อ้างอิงจาก Desiderato ;& Koskinen. 1969) ศึกษาว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้ามีความวิตกกังวลจะทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมลดลงหรือไม่ และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่างกันจะมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนและผลการเรียนต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกันจะได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หญิงที่มีความกังวลใจต่ำจะได้คะแนนเฉลี่ยและคะแนนที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ไลท์ และอเล็กซาคอส (Light ;& Alexakis. 1970 : 450) ได้ศึกษาว่าการแนะแนวเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ช่วยปรับปรุงพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนหรือไม่ โดยศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมชั้นศึกษา จำนวน 30 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 และ 2 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการแนะแนวเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมไม่หาคำปรึกษาแนะแนว ก่อนและหลังให้คำปรึกษาแนะแนวแต่ละกลุ่มตัวอย่าง ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนของเรนน (Renn's Inventory of Study Habits) แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทดสอบค่า (t – test) แล้ววิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ผลการศึกษาปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการปรึกษาแนะแนวทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ .01

บริกซ์ ไดซี่ และมอร์เลย์ (มณีรัตน์ เนียมทอง. 2535 : 34 ; อ้างอิงจาก Briggs, ;& Morry. 1971) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนที่มีต่อผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้ทดลองสร้างขบวนการบางอย่างเพื่อให้นิสิตเกิดความพอใจเกี่ยวกับสถานการณ์การเรียนการสอนและวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพโดยเทคนิคของโรบินสัน (The Robinson SQ 3R) ให้แก่กลุ่มทดลองเป็นเวลา 5 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม คะแนนของสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็น

ประจำในด้านการเรียนนั้นถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นแล้วจะมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิญญู พูลศรี (2523 : 35 – 39) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่ จำนวน 8 คน โดยพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ติดต่อกันรวม 12 ครั้ง ผลปรากฏว่าหลังจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้วผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความวิตกกังวลในการเรียน และนิสัยทางการเรียนของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จารุลักษณ์ พินพรหมราช (2529 : 52-54) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกในกิจกรรมกลุ่มและกลุ่มที่ได้รับการข้อเสนอแนะ กลุ่ม 15 คน หลังจากการฝึกฝนกิจกรรมกลุ่มและให้ข้อเสนอแนะ กลุ่มละ 12 ครั้งแล้วปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธาริณี เจียรวิวัฒนะ (2531 : ง) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ ตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง จำนวน 283 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือ การตั้งใจเรียนเสมอ การติดตามเรื่องที่เรียนเสมอ การทำบ้านด้วยตนเอง และพฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือ การให้เนื้อหาที่ชัดเจน การเฉลยข้อสอบเพื่อให้นักเรียนรู้จุดบกพร่องของตนเองทุกครั้ง การให้บ้าน แบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบเสมอ ครูมีความรู้สึกที่ดีต่อนักเรียนเสมอ ครูเข้าใจปัญหาและความรู้สึกของนักเรียน การสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน ครูมีอารมณ์มั่นคงแก้ปัญหาโดยใช้เหตุผลใจกว้างและโอบอ้อมอารี ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมในการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมในการเรียนให้ดีขึ้นแล้วจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

สุรางค์ ตันติกุลวิจิตร (2539 : 74 – 75) ได้ศึกษาการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดคลองสวน จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองกลุ่ม

ประวีณ สุทธิสง่า (2540 : 81) ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 112) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 จำนวน 1,370 คน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรเพศชายมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรเซาว์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับชั้นเรียน และขนาดของโรงเรียน ไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทักษะคิดต่อการเรียน อาชีพรับจ้าง ตามลำดับสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนได้ร้อยละ 62.90

พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้วจะทำให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

โจนส์ (Jones.1970 : 42 - 48) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9-11 ปี มีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปี ขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงอายุ 16-17 ปี จะคงที่ครั้งหนึ่ง

เฮอร์ลอค (ภัทรสิริณั เสวตไอยาราม. 2549 : 14 ; อ้างอิงจาก Hurlock. 1970) ได้กล่าวถึงสภาพและปัญหาของเด็กวัยรุ่นว่าเป็นระยะที่พัฒนาทั้งด้านวิถีทางดำเนินชีวิต ด้านร่างกาย และจิตใจ เป็นช่วงเวลาของความเจริญงอกงามและการเปลี่ยนแปลงในแทบทุกด้านของเด็ก เช่น ด้านร่างกายสติปัญญา สังคม และอารมณ์เป็นเวลาที่รับสิ่งใหม่ ๆ ทั้งประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ตลอดจนความสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่ การเปลี่ยนแปลงจากวัยรุ่นไปสู่ผู้ใหญ่อย่างรวดเร็วในระยะแรก ๆ จึงดูเหมือนว่าปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นประดังในตัวเด็กอย่างกะทันหันเด็กวัยรุ่นจึงไม่มีเวลาที่พอจะปรับตัวให้ทันกับปัญหาเหล่านั้นได้ ปัญหาต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่พบมาก ได้แก่ ปัญหาทางสังคม ปัญหาทางโรงเรียน ปัญหาทางบ้าน ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงิน ปัญหาอนาคต และปัญหาทางศาสนา นอกจากนี้ เฮอร์ลอค (ภัทรสิริณั เสวตไอยาราม. 2549 : 14 ; อ้างอิงจาก Hurlock. 1970) ยังกล่าวว่า เด็กในวัยรุ่นตอนต้น จะมีอารมณ์รุนแรงมากกว่าวัยที่ผ่านมา เด็กมักจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ ครู และเพื่อน ทำให้เด็กรู้สึกว่ามีควมลำบากในการปรับตัว ทั้งด้านชีวิตส่วนตัว และการเรียน เด็กในวันนี้จึงเป็นวัยที่มีลักษณะไม่แน่นอน

รุ่งทิพา จักรกร (2521 : 181) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าสู่ระยะวัยรุ่น เด็กจะประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กอาจจะมีปัญหามากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างทางบ้านและสังคม

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเจริญเติบโตและพัฒนาการในแต่ละช่วงวัยของเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ซึ่งการเจริญเติบโตและพัฒนาการดังกล่าวล้วนส่งผลให้เด็กวัยรุ่นแต่ละคนซึ่งอยู่ในช่วงวัยแห่งการศึกษาเล่าเรียนต้องประสบปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหส่วนตัวหรือปัญหาที่เกี่ยวกับสังคม และทำให้เด็กแต่ละคนพยายามปรับตัวต่อสถานการณ์นั้นตามประสบการณ์ของตน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียน

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

นัท (กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. 2549 : 29 ; อ้างอิงจาก Nutt. 1972) ได้ทำการศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 7 – 12 จำนวน 607 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับคนงานของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับคนงานของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมและสันติภาพ นอกจากนี้ยังพบว่า เพศและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหาของนักเรียนอีกด้วย

แลชแมน และโรเนสบูรี (วิกิร ตันทวุฒ และลักขณา การกรณ. 2529 : 13 ; อ้างอิงจาก Lachman ;& Thronesbury. 1979) กล่าวว่าเชาว่าปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลมีลักษณะคงที่ในช่วงอายุระหว่าง 20-50 ปี

แมคคาร์ธี (กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. 2549 : 29 ; อ้างอิงจาก McCarthy. 1986) ได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ระหว่างอายุน้อยกับนักศึกษาที่มีอายุมาก โดยใช้ SDLRS และ MAS (The Math Attitude Scale) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาอายุน้อยมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง และมีเจตนาต่อวิชาคณิตศาสตร์เชิงลบ นักศึกษาที่มีอายุมากมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับปานกลางและสูงกว่า มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังคงมีความกังวลต่อการเรียนเช่นเดียวกับนักศึกษาที่มีอายุน้อย เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสองกลุ่ม ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มอายุน้อยกับกลุ่มอายุมาก ในด้านเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57 – 58) สำรวจปัญหา การเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17 – 20 ปี มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21 – 30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิรินาฏ ราชเดิม (2534 : 90 – 91) ได้ศึกษาความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีความเห็นต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีอายุ 25 ขึ้นไป มีปัญหาด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า

จรรยา โพลดำ (2544 : 56) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสายสัมพันธ์ สังกัดกองบัญชาการตำรวจ นครบาล กรุงเทพมหานครผลการวิจัยพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า อายุเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกบางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านการตัดสินใจ ด้านการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา

ทองเรียน อมรัชกุล (2525 : 38 – 39) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยโดยจำแนกเป็นชั้นปีคือ

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเพื่อมุ่งหวังความสำเร็จในเชิงวิชาการ สนใจการศึกษาหาความรู้ ความคิดต่าง ๆ ต้องการเข้าใจตนเอง เข้าใจปัญหาสังคม รวมทั้งแสวงหาเอกลักษณ์ของตน มีความเป็นมิตรผูกพันกับเพื่อนและชอบอยู่ในกลุ่ม มีมนุษยธรรมเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความตื่นตันที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทุกประเภทในมหาวิทยาลัย

2. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ส่วนมากมักจะเกิดความไม่พอใจมหาวิทยาลัยแต่ในบางกรณีก็เพียงแต่มีความรู้สึกเบื่อ รู้สึกเฉย ๆ ไม่ยินดียินร้ายต่อสภาพทั่วไปในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะพวกนี้ถูกทอดทิ้งไม่ได้รับการเอาใจใส่ จนกระทั่งเกิดความรู้สึกว่าเป็นคนขาดความรับผิดชอบ ลักษณะภายนอกของนักศึกษาเหล่านี้คือ ริเริ่มสร้างเสริมความรู้สึกเป็นแบบแผนของกลุ่มย่อยขึ้นจนเกิดเป็นวัฒนธรรมเพื่อนฝูง(Peer Culture)

3. นักศึกษาชั้นปีที่ 3 เนื่องจากเคยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มาแต่เดิมนักศึกษาจึงมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของตนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สูงมาก สำหรับในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ด้วยกันเองจะมีความคิดที่แตกแยกออกไปน้อยมาก ส่วนมากมีความคิดไปในแนวเดียวกัน มีค่านิยมคล้ายคลึงกัน และทุกคนจะมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คือความไม่พอใจมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์มหาวิทยาลัยอย่างรุนแรง

4. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีแนวโน้มหันความสนใจไปจากมหาวิทยาลัยจะไม่มีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย เริ่มตั้งแต่ไม่สนใจวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของนักศึกษา รวมทั้งไม่ยอมรับระเบียบประเพณีของนักศึกษาด้วยตนเอง ส่วนมากจะสนใจเรื่องส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยไปแล้ว

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 1 - 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่นิสิต นักศึกษาประสบในระหว่างศึกษาว่ามีหลายประการ ปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า หาข้อมูลต่าง ๆ จากการสังเกต ชักถาม จดจำ สัมผัสปฏิบัติจริงจากการอ่าน การเรียนในระดับนี้จึง ยากกว่าระดับมัธยมศึกษา และยิ่งความใกล้ชิดกับอาจารย์ยิ่งน้อยลงยิ่งทำให้ปัญหาต่าง ๆ ต้องปฏิบัติ ด้วยตนเอง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ระดับชั้นปีในมหาวิทยาลัยส่งผลต่อความสัมพันธ์ ของนักศึกษา และส่งผลต่อลักษณะการดำเนินชีวิตของนักศึกษาเนื่องจากในแต่ละชั้นปีนักศึกษามี ความแตกต่างกันทั้งทางด้านอายุ กิจกรรมการเรียนการสอน และสังคมในมหาวิทยาลัย

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชั้นปีที่ศึกษา

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

นัท (Nutt.1972 : 650 A) ได้ศึกษาปัญหาวัยรุ่น โดยการศึกษาวิเคราะห์จากบันทึกของครู และนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาวัยรุ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7 - ปีที่ 12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน จากโรงเรียนมัธยมเวลด์ เซนทรัล (Weld Central Junior Senior High School) รัฐโคโลราโด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประสบปัญหาต่างๆ ดังนี้ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับ การงานของโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาทางจิตวิทยาสังคม ปัญหา ด้านสันติภาพ และการศึกษา และผลการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าเพศและระดับชั้นมีอิทธิพล อย่างสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนมากกว่าชั้นเรียน

คอลลินส์ (จักรินทร์ พึ่งทองฟู. 2546 : 18 ; อ้างอิงจาก Collin. 1976) ได้ศึกษาปัญหาที่ ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มนีย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลกคือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน และตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปี 1,2,3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อารีย์ เศรษฐชัย (2520 : 47 - 48) ได้วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัย พยาบาล สภาการศึกษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 2 และ3 มีความสามารถในการ แก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันและกันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองพบว่า

นักเรียนชั้นปีที่ 3 มีลักษณะ 2 ประการสูงกว่านักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภูงศ์ เลหาศิริวงศ์ (2535 : 93) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาในระบบโรงเรียน และกึ่งระบบโรงเรียน มีสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวกับครู กับเพื่อน และด้านการเรียนไม่ต่างกันทางสถิติ แต่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในทั้งสามด้าน มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่บ้าง

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537 : 103) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่ศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน ใช้วิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน ทฤษฎี ด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ด้านส่วนตัวและด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนนายร้อยตำรวจเมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้นจะเปลี่ยนวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่าง ๆ เป็นแบบสุ่มปัญหา

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ระดับชั้นปีที่ศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกลักษณะแตกต่างกัน เช่น ด้านการตัดสินใจ ด้านความเชื่อมั่น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ชั้นปีที่ศึกษาน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะ

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะ

2.3.1.1 ความหมายของบุคลิกลักษณะ

“บุคลิกลักษณะ” นักจิตวิทยาและนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้หลายทรงคนด้วยกัน เช่น

เบอร์นาร์ด (Bernard. 1970 : 110) ได้สรุปความหมายของบุคลิกลักษณะไว้ว่า บุคลิกลักษณะเป็นภาพรวมทั้งหมดของลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรม แนวโน้มการกระทำความสามารถซึ่งอยู่ภายในและที่แสดงออกให้เห็น

ไอแซก (Eysenck. 1970 : 253) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะนั้นสามารถพิจารณาได้สองมิติ คือ มิติแรกเป็นด้านแสดงตัวและเก็บตัว ซึ่งประกอบด้วยลักษณะย่อย ได้แก่ การเข้าไปมีส่วนร่วม – การถอนตัวออก (Participation – Withdrawn) เข้าสังคม – แยกตัว (Sociable – Isolated) เข้าใกล้ – ถอยหนี (Approach – Withdrawn) กระตือรือร้น – เฉื่อยชา (Active – Inactive) มิติที่สองเป็นลักษณะทางด้านอารมณ์ ซึ่งได้แก่ ความเป็นคนเข้มแข็ง อ่อนแอ มั่นคง ไม่มั่นคง ลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์ เช่น ความวิตกกังวล เป็นต้น

แมคคอนเนล (McConnell. 1974 : 2) กล่าวว่า บุคลิกภาพเป็นลักษณะนิสัยที่บุคคลคิดและแสดงออกเพื่อใช้ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เช่น ค่านิยม แรงจูงใจ มิเชล (Mishel. 1976 : 2) ให้ความหมายของบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะพิเศษของแบบแผนพฤติกรรม (รวมทั้งความคิดและอารมณ์) ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยประจำตัวของบุคคลที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์หรือสถานการณ์

กันยา สุวรรณแสง (2531 : 15) ให้ความหมายของบุคลิกภาพ คือ ลักษณะโดยส่วนรวมของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้พบเห็น

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2536 : 5) ให้ความหมายบุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนภายนอกที่มองเห็นชัด เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยา มารยาท การแต่งตัว วิธีพูดจา การนั่งยืน และส่วนภายในที่มองเห็นได้ยาก เช่น สติปัญญา ความถนัด ลักษณะทางอารมณ์ ความใฝ่ฝัน ค่านิยม ความสนใจ ปรัชญาชีวิต

ชาติชาย พิกษณธนาคม (2544 : 106) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือรูปแบบของความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคคลที่ค่อนข้างเด่นชัดและถาวร บุคลิกภาพเป็นตัวอธิบายลักษณะของแต่ละบุคคลว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง และลักษณะที่เด่นที่สุดของแต่ละบุคคลเป็นอย่างไร

สุรางค์ ไคว่ตระกูล (2544 : 31) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือคุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลแสดงออกโดยพฤติกรรมที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งแวดล้อมที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และพฤติกรรมนี้จะคงเส้นคงวาพอสมควร

อารี พันธุ์มี (2546 : 67) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งเป็นลักษณะเอกลักษณ์ที่แสดงออกทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก ความสนใจ สติปัญญา รวมทั้งด้านสรีระ บุคลิกภาพภายนอกภายนอกใจ ทำให้แยกแยะความแตกต่างของบุคคลได้ และบุคลิกภาพของบุคคลเป็นผลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

จากความหมายของบุคลิกภาพดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยของแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงออกมาในลักษณะของพฤติกรรมที่แตกต่างกัน อันเป็นผลมาจากพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และการเรียนรู้

2.3.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

กาญจนา คำสุวรรณ (2524 : 194-195) กล่าวว่า ประสพการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมและส่งผลต่อบุคลิกภาพนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ประสบการณ์ร่วมทางวัฒนธรรม เป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับเหมือนกัน หรือต่างกัน มีผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันตามความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ประเพณี และคำสอนของสังคมนั้น ๆ

2. ประสบการณ์เฉพาะตัว เป็นอิทธิพลที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครองที่แตกต่างกัน มีผลให้แต่ละคนได้รับการหล่อหลอมบุคลิกภาพไม่เหมือนกัน ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้รับความรักเอาใจใส่ดูแล ให้กำลังใจ ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไปในทิศทางที่เหมาะสม มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผลและมองโลกในแง่ดี ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือเข้มงวด จนมีบุคลิกภาพไปในทิศทางตรงกันข้าม มีความก้าวร้าว ไม่ไว้วางใจคน หวาดระแวง และมีทัศนคติที่ไม่ดีสังคม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ ประกอบด้วย พันธุกรรมสิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล กล่าวคือ

1. พันธุกรรม สิ่งที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม ส่วนมากเป็นลักษณะทางกาย เช่น ความสูงต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกายบางชนิด เช่น ตาบอดสี ศีรษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งลักษณะทางกายเหล่านี้เป็นอิทธิพลของพันธุกรรมที่มีต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

2. สิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ทั้งพัฒนาการทางกาย ทางจิต และบุคลิกภาพ คือ บุคคลอื่น ๆ รอบตัวเรา ครอบครัว กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่น ๆ นี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมมนุษย์

3. ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึง ระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และแม้ระยะสำคัญของพัฒนาการของมนุษย์ส่วนมากจะอยู่ในช่วงชีวิตเด็กเป็นส่วนมาก

ฉลอง ภิรมย์รัตน์ (2521 : 29 - 30) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ มี 2 ปัจจัยใหญ่ ๆ คือ

1. องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นการถ่ายทอดยีนส์จาก พ่อแม่ หรือบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลาน ได้แก่ ลักษณะด้านรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิพรรณ อารมณ์ ตลอดจนระบบประสาทและเลือด เป็นลักษณะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

2. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นธรรมชาติและสภาพวัฒนธรรม ประเพณี กฎเกณฑ์ ระเบียบต่าง ๆ ในสังคมที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ เป็นผลให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวให้สมกับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้แก่ ลมฟ้าอากาศ ที่อยู่อาศัย อาหาร ตลอดจนคนที่อยู่ใกล้ชิด

องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนี้มีผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่าอิทธิพลของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล เป็นปัจจัยที่สำคัญอันส่งผลให้เกิดการพัฒนาบุคลิกภาพและทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันไป

2.3.1.3 ประเภทของบุคลิกภาพ

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะค้ำหน้าหรือโครงสร้างต่าง ๆ ของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อที่ว่ามนุษย์เรานั้น มีลักษณะสรีระเป็นแบบ ๆ ไป แต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแต่ละอย่าง (Luthan. 1989 : 160) ดังนั้น จึงมีผู้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็นหลายประเภท เช่น ความคิดของจุง (Hergenharn. 1990 : 58 - 85 ; Citing Jung. n.d.) ได้พิจารณาบุคลิกภาพของคนโดยยึดถือสังคมเป็นหลัก เขาได้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคลิกภาพที่ชอบเก็บตัว (Introvert) เป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น เกรงครัดต่อระเบียบแบบแผน มีมาตรการและกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการควบคุมอุปนิสัยของตนเอง เชื่อตัวเอง และการกระทำทุกอย่างที่มักจะขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นใหญ่ บุคคลประเภทนี้จะผูกพันกับตนเองมากกว่าที่จะผูกพันกับสังคมหรือบุคคลอื่น

2. บุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) เป็นคนเปิดเผย คุยเก่ง ร่าเริง ปรับตัวได้ดี ในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มีความเชื่อมั่นในตนเองบนรากฐานของเหตุผลและความจริง

ส่วน เครชเมอร์ (Samuel. 1981 : 190 – 191 ; Citing Kretschmer. 1921) และ เชลดอน (Burger. 1986 :189 ; Citing Sheldon. 1942) เห็นว่าบุคลิกภาพของคนขึ้นอยู่กับรูปร่างลักษณะของคน จึงได้แบ่งบุคลิกภาพของตนตามรูปร่างหรือโครงสร้างทางสรีระวิทยาสอดคล้องกันเป็น 3 ประเภทคือ

1. ประเภทที่มีรูปร่างอ้วนเตี้ย คอโต ร่างกายมีไขมันมาก พุงยื่น (Rygmmy หรือ Endomorphy) คนประเภทนี้เป็นคนที่ชอบแสวงหาความสบาย ไม่รีบร้อน ชอบการเข้าสังคม สนุกสนานรื่นเริง โกรธง่ายหายเร็ว และกินจุ

2. ประเภทที่มีรูปร่างผอมสูง ตัวยาว แขนยาว อ่อนแอ (Ectomorphy) คนประเภทนี้มีลักษณะเคร่งขรึม เอาการเอางาน มีความเครียดทางอารมณ์อยู่เป็นนิจ ชอบสันโดษ ไม่เข้าสังคม

3. ประเภทที่มีรูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ร่างกายแข็งแรงชอบออกกำลังกาย (Athletic หรือ Mesomorphy) คนประเภทนี้ชอบทำอะไรแปลก ๆ ชื่น ๆ ไม่ใคร่มีความทุกข์ร้อน ไม่เคยพูดถึงเรื่องความเป็นความตาย สนุกอยู่เสมอ

นอกจากนี้ ฟรีแมน และ โรสส์แมน (Friedman ;& Rosenmen. 1974) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก โดยแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1.บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Personality) เป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ (Organ ;& Hamner. 1982 : 272 – 273 ; Farmer ;et al. 1984 : 35 ; Smith ;& Anderson. 1986 : 1166 – 1167 ;& Fontana ;et al. 1987 : 177)

1.1 มีความทะเยอทะยาน (Intense Ambition) เป็นบุคคลที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่อยากจะประสบความสำเร็จ

1.2 ชอบแข่งขัน (Competitive Drive) เป็นบุคคลที่ชอบต่อสู้แข่งขันกับผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้ดีกว่าคนอื่น

1.3 แข่งขันกับเวลา (Time Urgency) เป็นบุคคลที่กระทำสิ่งต่าง ๆ อย่างเร่งด่วนใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ทำงานตามแผนเวลา

1.4 สร้างศัตรู (Hostility) เป็นบุคคลที่ยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ชอบแสดงออกนอกทางข่มผู้อื่น อาฆาตแค้น และขาดความเห็นใจผู้อื่น

1.5 ออดทนต่ำ (Impatient) เป็นบุคคลที่มีความอดทนต่ำต่อการรอคอย และอดทนต่ำต่อสภาพแวดล้อมทางร่างกาย ทนไม่ได้กับความเฉื่อย

1.6 มีความก้าวร้าว (Aggresiveness) เป็นบุคคลที่นิยมใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาความคับข้องใจ แบ่งเป็นความก้าวร้าวทางวาจา และความก้าวร้าวทางร่างกาย

2. บุคลิกภาพแบบ บี (Type B Personality) เป็นบุคลิกภาพที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพแบบ เอ ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่มีความทะเยอทะยาน ไม่มุ่งเอาชนะ มีความสงบเสถียร ทำงานไปพักผ่อนไป ไม่รีบร้อน (Greene and others. 1985 : 165 ; Mitchell ;& Lanson. 1987 : 203 ; Robbins. 1989 : 511)

สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของบุคลิกภาพขึ้นอยู่กับว่ายึดเอาหลักการใดเป็นเกณฑ์ เช่น ยึดเอาลักษณะทางกายภาพเป็นเกณฑ์ ก็เป็นคนอ้วน เป็นคนเตี้ย เป็นต้น ถ้ายึดเอาลักษณะทางสังคมเป็นเกณฑ์ก็เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแสดงตัว เป็นต้น

2.3.1.4 ประวัติความเป็นมาของการศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และ บุคลิกภาพแบบ บี

ฟรีดแมนและโรสแมน (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : 14 ; อ้างอิงจาก Friedman ;& Roseman.1974) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบ เอ เป็นบุคลิกภาพที่ค้นพบในราวปี ค.ศ. 1960 อันเนื่องมาจากนายแพทย์ฟรีดแมน (Friedman) และนายแพทย์โรสแมน (Roseman) ได้เริ่มสังเกตผู้ป่วยโรคหัวใจว่าบุคลิกภาพบางอย่างที่แปลกไปจากผู้ป่วยอื่น ๆ จากการสังเกตเหตุการณ์บางอย่างในคลินิกโรคหัวใจของเขา พบว่า แก้วอี้ที่ผู้ป่วยโรคหัวใจมานั่งตรวจนั้นจะมีรายสีกเฉพาะตรงขอบแก้วอี้เท่านั้น แสดงว่า คนใช้ส่วนใหญ่ของเขานั่งแต่ตรงขอบแก้วอี้ จะได้ลุกขึ้นได้รวดเร็ว คล้ายกับเป็นลักษณะของความพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้ทันที จากความคิดนี้ทำให้เขาคิดว่า น่าจะมีบุคลิกภาพบางอย่างที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจ ซึ่งสอดคล้องกับการสังเกตของเขาอีกว่า ผู้ป่วยโรคหัวใจบางคนนั้นไม่มีปัจจัยเสี่ยง (Risk Factor) ที่เคยเชื่อกันว่าเป็นสาเหตุสำคัญของโรคหัวใจ แต่เดิมนั้น พบว่า การมีคลอเรสเตอรอลสูง ความดันโลหิตสูง การสูบบุหรี่ การเป็นเบาหวานและความอ้วนเป็นปัจจัยที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจ ดังนั้น เขาจึงใช้เวลานาน 8 ปี ในการร่วมกันศึกษาและวิจัยบุคลิกภาพผู้ป่วยโรคหัวใจและในที่สุดก็พบว่าบุคลิกภาพชนิดหนึ่ง ซึ่งต่อมาเราใช้ชื่อว่าบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคคลที่มีบุคลิกภาพตรงกันข้าม เรียกว่าบุคลิกภาพแบบ บี การค้นพบบุคลิกภาพแบบ เอ นั้นถือว่าการค้นพบที่สำคัญเพราะบุคลิกภาพแบบ เอ เป็นปัจจัยที่เสี่ยงกว่าปัจจัยกายภาพทุกตัว ถ้าเปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง หรือโรคไขมันในหลอดเลือดสูงกับคนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ แล้ว คนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะถือว่าเป็นปัจจัยที่เสี่ยงที่สุดของการเกิดโรคหัวใจ

จากประวัติความเป็นมาของการศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี ฟรีดแมน และโรสแมน สรุปลักษณะของบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี ได้ดังนี้

บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกภาพที่รีบร้อนชอบแข่งขัน และก้าวร้าว ชอบทำงานให้ได้มาก ๆ ในเวลาน้อย ๆ มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความมานะพยายามมากในการทำงาน ชอบฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อประสบความสำเร็จ ชอบทำงานด้วยความรวดเร็วทนไม่ได้กับงานที่ล่าช้า มีความต้องการพักผ่อนน้อยกว่าคนอื่น และถูกกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกโกรธและก้าวร้าวได้ง่าย

บุคลิกภาพแบบ บี (Type B Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกภาพที่มีความผ่อนคลาย ไม่รีบร้อน และไม่ก้าวร้าว มีลักษณะเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ ชอบการพักผ่อน ดำเนินชีวิตแบบง่าย ๆ และไม่ชอบฝ่าฟันอุปสรรคในการทำงาน

2.3.1.5 การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

ฟรีดแมนและโรสแมน (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : 15 ; อ้างอิงจาก Friedman ;& Roseman. 1974) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี มี 3 แบบ คือ

1. แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้คนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ ไม่สามารถทน เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์เป็นการวัดการแสดงออกทางด้านกายภาพ

2. มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบเอของเฟรมมิงแฮม (Framingham Type A Scale : FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบที่หนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ถึงความกดดันในการทำงาน

3. แบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey : JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้สูงเป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วทำงานด้วยความรีบเร่งไม่ลดละต่อความอ่อนล้าหรือการทำงานที่ประสบความล้มเหลว นอกจากนี้ยังรายงานว่าตนเองทำงานหนักและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่รายงานว่า มีความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น รับรู้ที่ได้รับแรงเสริมจากการทำงานอีกทั้งยังมีระดับการศึกษาสูงกว่า

นอกจากนี้ สตรูเบและคนอื่น ๆ (Strube ;et al. 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ว่า เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบ เอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองว่า มีการแสดงออกอย่างไรและได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือว่าความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับใจการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์ และมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลลีและฮุสตัน (Kelly ;& Houston. 1985 : 634) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี จำแนกตามความแตกต่างทางด้านลักษณะชีวสังคมภูมิหลัง และการทำงานกลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงที่ทำงานนอกบ้านจำนวน 220 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าหญิงที่ทำงานนอกบ้านมีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีระดับการศึกษาสูงกว่า ระดับสถานภาพทางอาชีพสูงกว่า มี

ชั่วโมงการทำงานมากกว่า มีปริมาณงานที่ทำมากกว่า มีความสับสนในบทบาทการทำงาน ความเครียดในการทำงานและต้องการประสบการณ์การทำงานมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี

ไควร์เวอร์และไวน์เนอร์ (Klewer ;& Weldner. 1987 : 204) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง” กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิงจำนวน 41 คน มีอายุระหว่าง 9 -12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรม เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

สตรูป และโบลันด์ (อัจนรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19 – 20 ; อ้างอิงจาก Strube ;& Boland. 1986) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลวไม่แตกต่างกัน และการวินิจฉัยความยากของงานและความเพียรพยายามมีความสัมพันธ์กันทางบวก

สตรูปและคนอื่น ๆ (อัจนรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19 – 20 ; อ้างอิงจาก Strube and others 1987) ได้ศึกษาสถานการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่มีความพยายามและความสำเร็จไม่สอดคล้องกัน ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความพยายามมากขึ้น เพื่อให้ตนเองสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

บลูเมนทอลล์ (ชมพูนุท พงษ์ศิริ. 2535 : 28 ; อ้างอิงจาก Blumanthal. 1978) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และ แบบ บี ของเด็กนักเรียนชายและหญิง ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะเป็นบุคคลที่มีความเครียดสูงกว่า เด็กนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

ชาวทซ์ และคนอื่น (ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์. 2539 : 24 ; อ้างอิงจาก Schwartz ;etal others. 1986) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี ที่ประสบความสำเร็จในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดเคยประสบความสำเร็จเลย และในสถานการณ์ที่มีบางคนประสบความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความมุ่งมั่น ความสำเร็จในสถานการณ์ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ แต่จะไม่เอาตัวไปผูกมัดกับงานที่ไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จ

2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล (2533 : 126 – 127) ได้ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 240 คน เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่อจำนวน 120 คน และไม่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อจำนวน 120 คน ตัวแปรที่ศึกษา คือ จิตลักษณะพื้นฐานของบุคคล โดยศึกษานุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี และสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการศึกษาต่อ ผลการวิจัยพบว่า “บุคคลที่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อ” มีบุคลิกภาพแบบ เอ อายุน้อย มีความเครียดในการทำงานสูง มีความกลัวความสำเร็จสูง เป็นโสด มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาต่อ มีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างสูง และมีการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานสูง

ชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535 : 73-74) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2,3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร จำนวน 230 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 4 และนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด และนักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537 : 105) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีวิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหา ยกเว้น วิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ส่วนนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ บี มีวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่าง ๆ แบบบอกรอ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะมีความเพียรพยายามในการทำงาน ชอบการแข่งขัน ชอบฟันฝ่าอุปสรรค รักความก้าวหน้า มีความเครียดและวิตกกังวลในการทำงานสูง ส่วนบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบบีจะเป็นคนไม่รีบร้อน ดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายและไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรค ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า บุคลิกภาพน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

ไอแซก อาร์โนลด์และไมล (Eysenck, Arnold ;& Meili. 1972 : 40) กล่าวว่า นิสัย คือ แนวโน้มของบุคคลในการแสดงพฤติกรรมจนเป็นนิสัยและเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการฝึกฝนหรือประสบการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียน คือ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจและความมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจเอาใจใส่ต่อการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภาคภูมิใจในผล การเรียนของตน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอด้วยความพึงพอใจและมานะพยายามที่จะพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น เป็นพฤติกรรมที่มีความพึงพอใจที่ศึกษาหาความรู้จนบรรลุผลสำเร็จ

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพอร์ซิวัลล์ (มัญญุ แป้นเจริญ. 2522 : 10 ; อ้างอิงจาก Percival. 1956) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตและความสนใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมคลูซา มลรัฐโอคลาโฮมา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายจำนวน 373 คน นักเรียนหญิงจำนวน 493 คน กับนักเรียนระดับเดียวกันในโรงเรียนมัธยมโกลเวอร์คิลิฟแลนด์ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 411 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 218 คน ปัญหาที่ศึกษาได้แก่ ปัญหาด้านสุขภาพ การปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ ความปลอดภัย การเงิน สุขภาพจิต นิสัยในการเรียน สันทนาการ คุณสมบัติส่วนตัว สัมพันธภาพในครอบครัว กิจยามารยาท ความมีเสน่ห์ แผนการทำงานในแต่ละวัน ความสนใจหน้าที่พลเมือง ทักษะคติ การปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่น และความรับผิดชอบ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน สันทนาการ คุณสมบัติส่วนตัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว กิจยามารยาท มีความเกี่ยวข้องกับวิธีการดำเนินชีวิตและความสนใจของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมคลูซาในระดับปานกลาง

คอยโว (สุกัญญา แยมยิ้ม. 2540 : 20 ; อ้างอิงจาก Koivo. 1983) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่อง นิสัยทางการเรียน ทักษะคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทักษะคติทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2524 : 68 – 82) ได้ศึกษาสาเหตุการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2513 และ 2514 จำนวน 161 คน โดยวิธีการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุของการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันได้แก่ การแบ่งเวลาเรียนไม่เหมาะสม ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาและคณะที่เรียน นอกจากนี้ สาเหตุอื่นของการออกกลางคันได้แก่ การมีพื้นฐานความรู้และสติปัญญาไม่ดีพอ และการมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี

อัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ (2525 : 95 – 98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ คือ ความถนัดทางการเรียน ทัศนคติ แรงจูงใจและนิสัยทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจำนวน 97 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติ แรงจูงใจ และนิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล

ศรัทธาพร จันทโนทก (2538 : 79 - 80) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียนนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียนเพื่อแสวงหาความรู้ ในการพัฒนาดตนเองให้ประสบความสำเร็จ ในการศึกษาเล่าเรียน และการทำงานต่อไปในอนาคต ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า นิสัยทางการเรียนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.5.1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของคำว่า “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์” ไว้แตกต่างกัน ดังนี้

เฮอร์แมน (Herman 1970 : 354) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 10 ประการดังนี้

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง (Aspiration Level)
2. มีความหวังอย่างมากกว่า ตนจะประสบความสำเร็จ ถึงแม้การกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับการโอกาส (Risk – Talking Behavior)
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้น (Upward Mobility)
4. อุตุนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน (Persistence)
5. เมื่องานที่กำลังถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ (Task Tention)
6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว (Time Perception)
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก (Partner Perspective)
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถมากเป็นอันดับแรก (Partner Choice)
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่นโดยพยายามทำงานของตนให้ดีขึ้น (Recognition Behavior)
10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนเองให้ดีเสมอ (Achievement Behavior)

ไวเนอร์ (สุวรี ปิ่นเจริญ. 2549 : 29 ; อ้างอิงจาก Weiner. 1972) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อุตุนต่อความล้มเหลวชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

เมตตา (Mehta. 1969. 201 – 202) ได้นิยามไว้ว่าแรงจูงใจอาจจะแสดงได้หลายอย่างหรืออย่างใดอย่างหนึ่งตามลักษณะ 3 ประการนี้

1. ความต้องการที่ให้งานตนเองทำมีความสำเร็จในระดับสูง หรือมีมาตรฐานสูง (Standard of excellence)
2. งานที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ (Unique of characteristic) เป็นงานที่ทำให้สำเร็จอย่างดีและลักษณะเป็นของตน ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของบุคคลเช่น ผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นในด้านศิลปะ และงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา
3. งานที่ต้องใช้เวลานาน (Long term of work) เป็นลักษณะหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือต้องการความตั้งใจที่ยาวนานในจุดมุ่งหมายของงานนั้น และเป็นงานที่จะ

สามารถทำได้สำเร็จในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมาย นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในชีวิต และอื่น ๆ

ถวิล ธาราโกชน (2532 : 70) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการคาดหวังของบุคคล ซึ่งอาจจะได้พบหรือมีประสบการณ์จากสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเป็นรอยประทับใจมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ แล้วเขาก็พยายามที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จอันนั้น โดยเขาจะตั้งเป็นมาตรฐานการกระทำของเขาเอาไว้ ถ้างานที่เขาคาดหวังได้เกิดผลสำเร็จกำลังใจก็จะเกิดขึ้นและจะคาดหวังความสำเร็จในครั้งต่อ ๆ ไปสูงยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่ประสบผลสำเร็จและเกิดขึ้นบ่อยครั้งการตั้งความคาดหวังก็จะต่ำลงอาจกลายเป็นคนท้อถอย ไม่สู้ ไม่กล้าคิด และไม่กล้าหวังต่อสิ่งต่าง ๆ ในอนาคตต่อไป

นวลละออ สุภาพผล (2536 : 30) กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งบางครั้งเรียกว่าความต้องการสัมฤทธิ์ผล หมายถึง พลังความต้องการของบุคคลในสิ่งที่ดีเยี่ยม มีความมานะบากบั่น พยายามอุปสรรคในการทำงาน ต้องการความสำเร็จในการทำงานที่ยาก และทำได้ดีกว่าคนอื่น ๆ รู้ วิธีแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จอย่างถาวร ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นผู้ที่ตั้งใจทำงานเพื่อให้ได้ผลงานที่คุณภาพสูง เห็นความสำคัญของงาน และคุณภาพมากกว่า ลาภ ยศ สรรเสริญ

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี แม้ว่าจะมีความยุ่งยากลำบากอย่างไรก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ มีความพยายามทุ่มเทเต็มความสามารถเพื่อเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น โดยจะสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จและวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริชาร์ด (Richard. 1970 : 80) ได้ทดลองฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับผลงานด้านวิชาการของกลุ่มเด็กเกรด 8 จำนวน 64 คน และเกรด 10 จำนวน 78 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มทดลองได้มีโอกาสคิดมากกว่าต้องการที่จะแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมเมื่อทดลองให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั่นเอง ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่ได้รับการฝึกแล้วหนึ่งภาคเรียน ได้คะแนนจากแบบสอบมาตรฐานในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ซอง (Song. 1971 : 2571 – A) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุก ๆ วิชา

แรฟฟินิ (ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 21 ; อ้างอิงจาก Raffini. 1970) ได้ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี พบว่า ชายและหญิง

ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ราย (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542 : 22 ; อ้างอิงจาก Rai. 1980) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 300 คน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จินตนา อินทรไชย (2525 : 48 – 49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 55 – 58) ได้ศึกษาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุงกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 115) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปาริฉัตร อันประเสริฐ (2543 : 49 – 50) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่า เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มี

ประสิทธิภาพในการเรียน และการแก้ปัญหาได้ดี กว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.6.1.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

มีด (Mead. 1971 : 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่คาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1974 : 287) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อให้สู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลานั้นจนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

ซีกูรา (กิงกาญจน์ ปานทอง. 2545 : 44 ; อ้างอิงจาก Sequra. 1975) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้

นาตยา ปิลันธนานนท์ (2526 : 21 – 23) กล่าวถึงความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตโดยสรุปว่า เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้น ๆ ว่าจะส่งผลร้ายหรือผลดีแก่ตนเองและสังคมอย่างไร ควรประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2526 : 15) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ รู้จักหักห้ามใจตนเองเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทาง ความสำเร็จ หรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่า รวมทั้งความสามารถในการทำนายหรือคาดการณ์ล่วงหน้า และมีความสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยความรับผิดชอบด้วย

รัตนา ประเสริฐสม (2526 : 86) กล่าวว่า การมุ่งอนาคตเป็นความสามารถที่จะมองการณ์ไกล และวาดภาพอนาคตของตน การมุ่งอนาคตเป็นการคำนึงถึงอนาคตและควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้น

พินดา ลินสุวรรณ (2527:8) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดทนได้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ เพราะเล็งเห็นผลภัยที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531 : 48) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้นหากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษย์ชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเห็นผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนการปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคตได้อย่างเหมาะสม

2.6.1.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องมีการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี ประชาชนของประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องเห็นความสำคัญของการวางแผน เพื่อประโยชน์ที่จะได้รับในอนาคต (Mischel. 1974 : 250)

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย ซึ่งจะเห็นว่าผู้ที่มีลักษณะจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย

เรเนอร์ (Raynor. 1982 : 71 – 116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำการกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

ไพโรจน์ โตเทศ (2531 : 21 -22) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคม ตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และให้รู้จักวางแผนล่วงหน้า

จันทรา นนทิกร (2533 : 32 – 33) กล่าวว่า บุคคลที่มีเป้าหมายหรือการกำหนดสิ่งที่ต้องการไว้ล่วงหน้าที่ชัดเจน ย่อมมีความตั้งใจและใช้ความพยายามอย่างจริงจังในการกระทำ

พฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในอนาคต ซึ่งเป้าหมายจึงมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจที่มุ่งตรงไปสู่พฤติกรรม คือ

1. เป้าหมายจะกำหนดแนวทางการตัดสินใจว่าควรจะใช้ความพยายามเท่าใดในการทำงานนั้น
2. เป้าหมายมีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมการทำงาน โดยต้องตระหนักถึงความสำคัญ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ (2529 : 100) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคต และสามารถควบคุมตนเองไว้ ดังต่อไปนี้

1. สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม
2. หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต
3. รู้จักการปฏิบัติให้อดได้รอได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

สมดุล ชาญนวงศ์ (2533 : 51) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูง ไว้ดังนี้

1. สามารถวางแผนล่วงหน้าได้ และสามารถคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้
2. สามารถอดได้รอได้ “สามารถอดเบรียวไว้กินหวาน”
3. มีความเชื่อมั่นในผลของการกระทำว่า ทำดีย่อมได้ผลดีตอบแทน
4. เป็นบุคคลที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ อย่างสมเหตุผล
5. สามารถงดเว้นจากการกระทำบางชนิดที่สังคมไม่ยอมรับ หรือเป็นผลเสียต่อสุขภาพได้

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญกับผู้เรียนเพราะเป็นลักษณะหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค รู้จักการวางแผนเพื่ออนาคต และสามารถระงับหรือชะลอพฤติกรรมของตนให้ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะเพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ

2.6.1.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต

มิสเชล และคนอื่น ๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน. 2520 : 36 ; อ้างอิงจาก Mischel ;et al. 1974) กล่าวว่า การเลือกที่จะชะลอการทำการบำบัดความต้องการของ

บุคคลนั้น เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตและการเลียนแบบจากผู้อื่นด้วย นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะอื่น ๆ ของบุคคลอีกมาก เช่น ความรับผิดชอบทางสังคม วัฒนธรรม และครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตนี้จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ มีเชลกล่าว่าความสามารถที่จะคิดถึงเหตุการณ์ในระยะยาวไปในอนาคตนั้น เป็นคุณสมบัติของผู้ที่มีคุณสมบัติด้านสุขภาพจิตและสติปัญญาสูง และถึงแม้จะมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาแต่ไม่สัมพันธ์กับความสามารถทางวาจา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520 : 106 – 110) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง จริยธรรมของเยาวชนไทย พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ใช้เหตุผลมากและลงโทษทางจิตมากกว่าทางกายนั้น สัมพันธ์กับการมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงของเด็กอย่างเห็นได้ชัด และยังพบอีกว่าลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และที่เกิดโดยหญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตมากกว่าชาย ผู้มีอายุน้อยและมีระดับการศึกษาต่ำมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ที่อายุมาก และอยู่ในระดับการศึกษาสูง และผู้ตอบที่เกิดในกรุงเทพมหานคร มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

สุรพงษ์ ชูเดช (2531 : 4) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่าอะไรเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันและจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่คาดว่าจะเกิดในอนาคตจะเกิดขึ้นกับตนได้จริง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่จะมีลักษณะมุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางการคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งทฤษฎีพัฒนาการรู้คิดของเพียเจท์ ชี้พัฒนาการดังกล่าว คือขั้นปฏิบัติการเชิงระบบ (Formal Operation : อายุระหว่าง 11 – 15 ปี) ทั้งนี้เพราะการคาดว่าอะไรเกิดขึ้นในอนาคตสิ่งนั้นยังไม่มีตัวตน ต้องอาศัยการอ้างอิงซึ่งอยู่ในรูปของนามธรรมหรือสัญลักษณ์ และการเห็นความสำคัญของสิ่งที่ยังเป็นนามธรรมหรือสัญลักษณ์ ต้องใช้ความสามารถทางการคิดเชื่อมโยงกับหน่วยการคิดอื่น ๆ ดังนั้นบุคคลที่มีความสามารถด้านการรู้คิดสูงย่อมจะง่ายต่อการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตให้สูงขึ้นด้วย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูและความมั่นคงของครอบครัว ครอบครัวที่มีฐานะยากจนมักจะไม่สามารถหาในสิ่งที่เด็กต้องการได้ตามสัญญา ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในอนาคต ต่างกับครอบครัวที่มีฐานะปานกลางและฐานสูงที่สามารถทำได้ตามคำมั่นสัญญา ด้านการเรียนการสอนโดยครูให้การเสริมแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักตั้งเป้าหมายในชีวิตหรือจัดกิจกรรมการสอนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต โดยครูให้คำแนะนำ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเอาใจใส่ดูแล และสภาพแวดล้อม ค่านิยมวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ทำให้

ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง และใช้ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในสังคมนำมาพิจารณาในการเลือกในการวางแผนในอนาคต

2.6.1.4 การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต

สกินเนอร์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 32 ; อ้างอิงจาก Skinner. 1967) พบว่า คนเราใช้วิธีการต่าง ๆ ในการควบคุมพฤติกรรมของตนในชีวิตประจำวัน คือ

1. ใช้การยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกัดริมฝีปากตนเองเพื่อกลิ้งหัวเราะ การปิดตาเพื่อไม่ให้มองเห็นสิ่งที่ไม่ต้องการจะเห็น การกระทำเช่นนี้เป็นผลให้ตนเองสามารถหลีกเลี่ยงจากผลที่ตนเองไม่พึงพอใจได้

2. การเปลี่ยนการเรียนรู้สิ่งเร้าบางอย่าง เช่น การทำเครื่องหมายลงบนปฏิทินเพื่อเตือนความทรงจำ

3. การยับยั้งหรือการงดเว้นการกระทำบางอย่าง เช่น งดอาหารก่อนเล่นกีฬา

4. การเปลี่ยนการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น พยายามคิดถึงเรื่องอื่นเพื่อระงับความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ

5. ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม เช่น การตั้งนาฬิกาปลุกครบถ้วนการนอนเพื่อให้เราตื่นไปทำธุระได้ทัน

6. การใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อควบคุมพฤติกรรม เช่น การดื่มสุราเพื่อให้ลืมความทุกข์หรือดื่มกาแฟเพื่อไม่ให้ง่วงนอน

7. การให้การเสริมแรงและการลงโทษตนเอง เช่น ถ้าทำงานเสร็จตามกำหนดแล้วจึงดูทีวีที่ตนชอบ

8. การหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น เช่น การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทของคู่สนทนา

ดวงเดือน พันธุมาวิน และคีนอื่น ๆ (2590 : 107) กล่าวถึงวิธีการกระตุ้นลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคลไว้ดังนี้

1. ให้เขียนเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับปัจจุบันและอนาคต โดยอาจให้เขียนถึงสภาพชีวิตและการวางแผนการใช้ชีวิตในบ้านปลายด้วย

2. ให้ฝึกเขียนนวนิยายชีวิต ซึ่งอาจจะกำหนดช่วงเวลาไว้ เช่น ตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่หรือจากปู่ไปถึงหลาน

3. ฝึกวางแผนระยะยาว โดยจะแบ่งเป็นแผน 5 ปี 7 ปี 10 ปี หรือ 20 ปีก็ได้

4. ฝึกเล่นหมากรุก

5. ให้แบบอย่างของการวางแผนระยะยาวหรือการวางแผนการดำเนินชีวิต เพื่อบรรลุเป้าประสงค์บางประการในอนาคต

ไรท์ (Wright. 1975 : 387) กล่าวว่า วิธีการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตนั้น ได้มาจากการวัดลักษณะมุ่งอนาคตที่ใช้ในการวิจัยทางจิตวิทยา เช่น ให้เขียนเรื่องราวหรือนวนิยาย และวิเคราะห์ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียนเรื่องนั้น ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากจะใช้ระยะเวลาในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นให้ดำเนินไป โดยระยะเวลาที่มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2527 : 14 -17) กล่าวว่า การสอนเด็กเพื่อนำความรู้ไปใช้ในอนาคต ต้องเริ่มต้นด้วยการคาดการณ์ว่า ในอนาคตจะมีอะไรที่สำคัญและแตกต่างไปจากปัจจุบันอย่างไรบ้าง เด็กควรมีโอกาสในการวางแผนการเรียนในอนาคตของตนเองและพัฒนาการคิดวิเคราะห์ให้มากขึ้น การมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจะช่วยให้การวางแผนเป็นไปด้วยความรอบคอบสมเหตุสมผล การสอนเพื่อให้นักเรียนมองอนาคตหรือมุ่งอนาคต อาจทำได้โดย

1. ให้มองอนาคตด้วยทัศนะของตนเอง เช่น มองโลกข้างหน้าว่าจะเป็นอย่างไ และตนเองต้องมีความรู้ ความสามารถอย่างไรจึงจะมีชีวิตอยู่ในโลกเช่นนั้นได้อย่างเหมาะสม
2. เน้นการหาทางเลือกในอนาคต โดยให้นักเรียนคิดหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้โลกอยู่ดีมีสุข
3. ให้นักเรียนเข้าใจยุทธวิธีต่าง ๆ ที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการคาดคะเนอนาคต
4. มุ่งให้นักเรียนเข้าใจสภาพและแนวโน้มของอนาคต ความสามารถที่มนุษย์ควรจะพัฒนาในอนาคต

รังสรรค์ เพ็งชู (2531 : 103) กล่าวว่า การพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้พร้อมที่จะอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงสู่อนาคตที่ไม่แน่นอนนี้ หนทางหนึ่งคือการให้บุคคลมีทัศนะที่กว้างไกลทั้งในแง่ของมิติที่เกี่ยวกับเวลา สถานที่ ชุมชน และวิถีชีวิต เพื่อจะได้ปรับปรุง ปฏิบัติหรือกำหนดแนวทางที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยกระตุ้นให้เยาวชนสร้างอนาคตที่พึงประสงค์ของตนเองและสังคมได้ตั้งแต่ปัจจุบัน และได้เสนอแนวความคิดการประยุกต์เทคนิค วิธีการเชิงอนาคต เช่น การพรรณนาอนาคต การสร้างอนาคตจำลอง วงล้ออนาคต การวิเคราะห์เครือข่ายอาชีพ และวิธีการตรวจสอบค่านิยมในอนาคต เพื่อใช้ในกระบวนการแนะแนวโดยมีจุดเน้นที่สำคัญ คือ

1. มุ่งให้นักเรียนตระหนักว่า อนาคตเกิดจากความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ในอดีตและสภาพแวดล้อมกับโอกาส และโดยการเลือกตัดสินใจของมนุษย์เอง
2. มุ่งให้นักเรียนตระหนักว่า การคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคตเป็นการตรวจสอบทางเลือกที่อาจเป็นไปได้ในอนาคต

3. มุ่งให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของโลก และชีวิตอย่างเป็นระบบเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532 : 16 – 17) เสนอแนวทางในการพัฒนาการมุ่งอนาคตไว้ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ให้รู้จักความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการกระตุ้นให้บุคคลรู้จักคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้และไกลอย่างมีเหตุผล ยกตัวอย่างให้เห็นแบบอย่างของการคิดประเภทนี้และฝึกการรู้จักคิดในทำนองนี้ เพื่อให้เข้าใจความหมายของการมุ่งอนาคตในกาละเทศะต่าง ๆ

2. ให้เห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการให้เห็นตัวอย่างของผลที่เกิดจากการกระทำกิจกรรมที่มุ่งอนาคต

3. ให้รู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการทำให้บุคคลเห็นตัวอย่างของการวางแผนในอนาคตของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงาน ฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตนเอง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตทำได้หลายวิธี ได้แก่ การเขียนเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับปัจจุบันและอนาคต การเขียนนวนิยาย การมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอดีตกับปัจจุบัน การให้การเสริมแรงแก่ตนเอง มุ่งอนาคตด้วยทัศนคติของตนเอง

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โวลค์ (Wolk. 1971 : 6272 – B) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กผิวดำและ ผิวนขาว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผิวดำและผิวนขาวกลุ่มละ 25 คน ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีอายุระหว่าง 12 ปี 1 เดือน ถึง 14 ปี 1 เดือน มีบิดาหรือผู้ปกครองอยู่ในบ้าน และมีระดับสติปัญญาอยู่ระหว่าง 85 – 115 พบว่า

1. เด็กผิวดำมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวนขาว
2. เด็กผิวดำมองอนาคตในระยะสั้นกว่าเด็กผิวนขาว
3. เด็กผิวดำมีวิธีการจัดการเพื่อนำไปสู่ความคาดหวังในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวนขาว
4. เด็กผิวดำมีความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวนขาว

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) วิจัยพบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือ ผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย และยังพบอีกว่าเยาวชนอาชญากรมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

แลมม์ รอล์ฟ และกีซ่าล่า (Lamm , Rolf ;& Gisel. 1976 : 317) ศึกษาเพศและชั้นชั้นที่มีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชั้นกลางชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชาย กลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 – 16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคตด้านความหวัง ความกลัว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมองอนาคต การมองโลกในแง่ดีและแง่ร้าย พบว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในแง่ดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง และเด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงจากชนชั้นต่ำ

2.6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉินึก (2520 : 102 – 109) ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและนิติตั้งชายและหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1 , 3 , 5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11 -25 ปีและมาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน พบว่า

1. ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิดโดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ชายผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบเกิดในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

2. ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผลและแบบลงโทษทางจิตจะมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง

3. ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจริยธรรม

พนิดา ลินสุวรรณ (2527 : 61) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา ศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนโดยการสอนแบบบรรยายและนักเรียนชายและหญิงที่เรียนโดยใช้เทคนิคพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตไม่แตกต่างกัน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินธ์ ชูชม และสุภาพ ลอยด์ (2529 : 256) ศึกษาการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-2 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดรอบกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,600 คน เป็นนักเรียนชาย 780 คน และนักเรียนหญิง 820 คน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนไทยมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ยอมรับการควบคุมสื่อมวลชน จากบิดามารดามาก และชอบรับสื่อมวลชนที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านโทรทัศน์และสิ่งตีพิมพ์มากและเป็นเยาวชนที่รับรู้ว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรับสนับสนุนจากผู้ปกครอง

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532 : 89 - 90) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังจากทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

กนกวรรณ อุ่นใจ (2535 : 57) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการพัฒนาโดยเทคนิคพยากรณ์มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จักรวาล ภูวนันท์ (2537 : 72) ได้ศึกษาผลของการเข้ากิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มและการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมกลุ่มการสอนตามปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายาม การอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลสังคม สื่อมวลชน ซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการมีลักษณะมุ่งอนาคตในตัวของคนแต่ละคน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

ละเมียด ลิ้มอักษร (2520 : 15 -16) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองในการสนับสนุนส่งเสริมการศึกษาของเด็ก สรุปได้ดังนี้

1. ควรส่งเสริมให้เด็กรู้จักจัดตารางการทำงาน การเล่น และการพักผ่อนให้ได้สัดส่วน ถ้างานทางโรงเรียนหนักอยู่แล้ว ก็ลดงานทางบ้านให้เบาลง และดูแลให้เด็กได้ทำงานที่โรงเรียนมอบหมายให้เสร็จเรียบร้อย ก็จะช่วยให้เด็กได้รับผลสำเร็จอย่างดีในการเรียน

2. อบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักคบเพื่อน และรู้จักการสมาคม

3. ให้โอกาสเด็กได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในกิจการต่าง ๆ ของบ้านเพื่อเป็นการส่งเสริมความรับผิดชอบ และความร่วมมือกับหมู่คณะ

4. ยินยอมให้เด็กใช้จ่ายเอง และทำบัญชีรับรายจ่ายของตนไว้

5. ส่งเสริมให้เด็กตัดสินใจได้ถูกต้อง เช่นอบรมให้เด็กเห็นประโยชน์ของการอ่านหนังสือ เด็กก็จะสามารถใช้เหตุผลตัดสินใจใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือมากขึ้นด้วยความเต็มใจ

6. ยั่วยุให้เด็กสนใจค้นคว้าหาความรู้ โดยการเป็นกำลังใจให้กับเด็ก ตอบคำถามด้วยความเอาใจใส่และกระตือรือร้น ยั่วยุให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ตามความสนใจของเด็ก

ธีระ ชัยยุทธยรรยง (2526 : 68 – 69) ได้ให้ข้อเสนอแนะต่อผู้ปกครองในการสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน สรุปได้ดังนี้

1. ให้ความรัก ความอบอุ่น เอาใจใส่ สนใจในการเรียนและเข้าใจนักเรียนอย่างเพียงพอ

2. พยายามสังเกตเด็กที่อยู่ในความปกครองของตนว่า ชอบทำกิจกรรมอะไรบ้าง พยายามหาสิ่งที่มีประโยชน์ให้เด็กได้ทำตามความชอบ

3. ผู้ปกครองควรเลือกรายการในการดูโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียน และแบ่งเวลาให้เป็นสัดส่วน

4. หาโอกาสพานักเรียนไปเที่ยวพักผ่อน และให้มีโอกาสสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งนอกจากเป็นการพักผ่อนแล้ว ยังเป็นการไปทัศนศึกษาอีกด้วย

5. จัดหาหนังสือที่ดีมีประโยชน์เหมาะสมสำหรับของนักเรียน ให้นักเรียนอ่าน

6. จัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านให้น่าอยู่ มีบรรยากาศที่ดี เพื่อดึงดูดใจให้เด็กอยากอยู่บ้าน

วลนิภา ฉลาดบาง (2535 : 33 – 34) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการสติปัญญาของลูกไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย เพราะพัฒนาการทางกายเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในทุกด้าน

2. ตอบสนองความต้องการจิตใจของลูก เพราะเมื่อใจเป็นสุขแล้ว จะสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

3. จัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่เพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาของลูก

4. จูงใจและเป็นตัวอย่างที่ดีของลูก ในเรื่องการเขียนการอ่าน จัดหาหนังสือที่ลูกชอบและสนใจ

5. พยายามศึกษาและทำความเข้าใจความสามารถของลูก ไม่ตั้งความคาดหวังการเรียนของลูกสูงเกินไป สอดแทรกความรู้ ทักษะทางภาษา และการคำนวณขณะทำกิจกรรมกับลูก

6. เลือกรายการในการดูโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียนและแบ่งเวลาให้เป็นสัดส่วน

7. มีทัศนคติที่ดีต่อครูและในเรียน เพื่อให้ลูกมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. 2547 : 38 ; อ้างอิงจาก สุรางค์ ไคว์ตระกูล 2537) กล่าวว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมากผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำงานบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้น การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ครูอาจใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของของนักเรียน

2. วางแผนร่วมกันผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรจะช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษ เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้านครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า พ่อแม่ ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญที่ต้องเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก โดยการเอาใจใส่ในการเรียนของเด็ก และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กมีความตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน และขยันหมั่นเพียรในการเรียน

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

2.7.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมเยอร์ริแบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103 -109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ และแบบทดสอบพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองส่งเสริมการเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

เมอร์เรย์ และเซนต์เนอร์ (พระมหาประยูร สุยะใจ. 2548 : 33 ; อ้างอิงจาก Murray ;& Zentner. 1985) ได้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป อาศัยร่วมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่ด้วยกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

แวง และคนอื่น ๆ (สุธาสิณี ใจเย็น. 2545 : 37 ; อ้างอิงจาก Wang, Haertel, ;& Walberg. 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของกลุ่มนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายการวิจัย 31 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี และได้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Meta-analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปร พบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อรพินท์ ชูชม (2522 : 92) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมสภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของเด็ก เด็กจะ

พร้อมในการเรียนถ้าทางบ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้น่าเรียน คือ มีความเข้าใจต่อกันมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดกลัวหวั่นวิตกกังวลให้เกิดกับอารมณ์ของเด็ก

สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 120) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ผลการวิจัยพบว่าการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองเป็นตัวพยากรณ์ที่สำคัญตัวหนึ่งในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์

พัชรี วรจรัสรังษี (2539 : 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และอยู่ในระดับสูงในการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือในระดับสูงแต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าการได้รับการส่งเสริมอยู่ในระดับต่ำ

สิริพร ดาววัน (2540 : 96) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนปิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความมุ่งมั่นและเห็นความสำคัญของการเรียน แต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกท้อแท้ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

พัชรินทร์ สมหมาย (2549 : 113) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียนมาก ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ส่งผลต่อการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

แอนเดอร์สัน (ซัลลีนิ จุงพิวัฒน์. 2547 : 39 ; อ้างอิงจาก Anedrson. 1970) ได้ระบุถึง ลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้ และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ลำช้าและมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือวัสดุที่พร้อมจะใช้ได้อย่างตลอดเวลา
6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
8. สร้างความเป็นธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น
9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถอยู่เสมอ
10. สร้างความตื่นตัวและจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน
11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่าง ๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรค แบ่งพวก ในหมู่นิสิต นักศึกษา
13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

14. เสรีภาพมีขอบเขตไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบและขาดความรับผิดชอบ

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ (2523 : 45 – 46) กล่าวถึง ความสำคัญของการมีสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียน สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมและโครงการต่าง ๆ ภายในโรงเรียนมีผลโดยตรงต่อชีวิตและสุขภาพของนักเรียนในแง่ต่าง ๆ กัน ในแง่บวกคือ การทำให้นักเรียนมีความสะดวกสบาย ร่าเริง มีความสุข รักสวยงาม หรือในแง่ป้องกันไม่ได้ให้เกิดโรคและป้องกันอันตรายจากการบาดเจ็บต่าง ๆ และในแง่การช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการศึกษา กล่าวโดยสรุป สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนจะช่วยให้เกิดผลทั้ง 3 ด้านคือ

1. ผลทางบวก สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนจะทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่เรียนที่น่าไปเรียน การระบายอากาศที่ดีและการจัดแสงสว่างให้เหมาะสม จะช่วยให้ห้องเรียนน่าอยู่เรียนได้สบายยิ่งขึ้น อาคารเรียนที่สะอาดเรียบร้อยจะทำให้ครูและนักเรียนอยากเข้าไปอยู่มากกว่าอาคารเรียนที่สกปรก การมีน้ำดื่มอย่างเพียงพอ การจัดที่นั่งให้สบาย และโรงอาหารที่เรียบร้อยก็เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ สัมพันธภาพอันดีระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตของทั้งสองฝ่าย การใช้วิธีสอนที่ดีจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จบ่อยครั้ง และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนคิดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในงานของตนได้นานทำให้นักเรียนอยากตอบสนองด้วยการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนทำให้นักเรียนมีความสุขด้วย

2. การป้องกันโรคภัย หรืออันตรายต่าง ๆ โดยการร่วมมือกับแพทย์หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจะช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่าง ๆ

3. พัฒนาการด้านการเรียน สภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียน กระบวนการทางด้านจิตวิทยาอันสลับซับซ้อนของการเรียนรู้เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสภาพแวดล้อม และบุคคลกับสภาพแวดล้อม และบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งทางกายและทางจิตใจ

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 297 – 298) อธิบายว่า อาคารสถานที่ของสถาบันการศึกษานี้รวมความตั้งแต่ตัวอาคาร สนาม ตลอดจนสิ่งก่อสร้าง ๆ ต่าง สถาบันการศึกษาจะต้องบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีใช้งานได้อยู่เสมอ นอกจากนี้ ต้องวางแผนในการใช้อาคารสถานที่ต่าง ๆ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด การตกแต่งบรรยากาศให้สวยงามกลมกลืนกันก็จะสร้างบรรยากาศที่ดี ทำให้จิตใจและอารมณ์ของประชาชนในสถานที่นั้นสดชื่นขึ้น สิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้สำหรับสถานศึกษา คือ ต้องมีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจด้วย

สิริวรรณ ศรีพหล (2526 : 172 – 174) ได้สรุปแนวทางการจัดบรรยากาศในห้องเรียนไว้ดังนี้ คือ

1. ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนมีพัฒนาการทางสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมอย่างเต็มที่ ผูกพันการใช้สติปัญญาคือ มีกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล การมีเจตคติที่ดีต่อผู้อื่น การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น

2. ส่งเสริมนักเรียนให้มีทัศนคติในการควบคุมตนเองและรับผิดชอบตนเอง โดยให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด ให้โอกาสนักเรียนในการค้นคว้าหาวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูคอยให้คำแนะนำและแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

3. ส่งเสริมนักเรียนให้มีความคิดและแนวทางปฏิบัติแบบประชาธิปไตย โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี และยอมรับมติของกลุ่ม

วิรัช วรรณรัตน์ (2529 : 21 – 23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสภาพแวดล้อมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนว่า โรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของนักเรียนเป็นอันดับสอง รองลงมาจากบ้าน วัตถุประสงค์ของการศึกษาก็เพื่อจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นที่พึงปรารถนาของสังคมและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของนักเรียนมีดังนี้

(1) พฤติกรรมการบริหารโรงเรียน เป็นการแสดงออกซึ่งกิจกรรมการบริหารของครูใหญ่เป็นสำคัญเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อครูและนักเรียน พฤติกรรมเหล่านี้หากให้ความสนใจและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอก็จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

(2) พฤติกรรมของครู ครูประจำชั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดนักเรียนมากที่สุด พฤติกรรมของครูเป็นแบบอย่างที่นักเรียนมักเอาเป็นแบบในการประพฤติปฏิบัติ ครูที่ดีจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

(3) สภาพแวดล้อมในโรงเรียน เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมนักเรียนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เช่น การจัดบริเวณโรงเรียนไม่สวยงาม ไม่มีระเบียบ ก็จะไม่ช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนบุคลิกภาพให้เป็นที่พึงปรารถนาได้ หากจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้น่าอยู่ สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย มีสภาพเหมือนกับบ้านของนักเรียน ก็จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ประสบการณ์ที่เจริญองอกงามต่อไป โดยต้องให้นักเรียนมีส่วนในการจัดสภาพแวดล้อม

(4) กระบวนการเรียนการสอน หากได้มีการวางแผนหรือกำหนดเป้าหมายล่วงหน้าไว้ก่อนเกี่ยวกับความต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักเรียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ก็ดำเนินการสอนตามขั้นตอนและกิจกรรมให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการให้มากที่สุด

(5) แบบแผนพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียน ตามปกตินักเรียนที่เข้าใหม่ในแต่ละโรงเรียนมีจำนวนไม่เกิน 1 ใน 4 ของนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมด และถ้านักเรียนเข้าใหม่จะพยายามเลียนแบบพฤติกรรมบุคลิกภาพของนักเรียนเก่า ถ้าแบบแผนพฤติกรรมของนักเรียนเก่า

โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดีก็จะสามารถดึงดูดให้นักเรียนใหม่ปฏิบัติตามด้วย โรงเรียนจึงควรพยายามให้แบบแผนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักเรียนโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจอยู่เสมอ จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนบุคลิกภาพไปในทางที่พึงปรารถนา

วันชัย ชื่องดารากุล (2538 : 11) กล่าวว่า อาคารสถานที่ของสถานศึกษานับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การจัดการศึกษาบรรลุตามจุดประสงค์ เพราะถ้ามีอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่ดีแล้ว ย่อมให้เกิดบรรยากาศและแรงจูงใจในการเรียน ตลอดจนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

พิมพันธ์ เดชคุปต์ (2544 : 10 – 14) ได้กล่าวถึงบรรยากาศทางกายภาพในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศทางกายภาพ คือลักษณะของห้องเรียนที่มีบรรยากาศทางกายภาพที่เหมาะสม ควรเป็นดังนี้

1. ห้องเรียนควรมีสีสันน่าดู และเหมาะสมสบายตา อาคารถ่ายเทได้สะดวก เสียรบกวน กว้างขวางพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
2. ห้องเรียนควรมีบรรยากาศอิสระของการเรียนรู้ การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนการเคลื่อนไหวกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท
3. ห้องเรียนสะอาดถูกสุขลักษณะ น่าอยู่ ตลอดจนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. สิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ สามารถเคลื่อนย้ายได้ และสามารถดัดแปลงให้เอื้ออำนวยต่อการสอนและการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ได้
5. การจัดห้องเรียนให้พร้อมต่อการสอนในแต่ละครั้ง เช่น ให้มีความเหมาะสมต่อการสอนวิธีต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เหมาะต่อการสอนโดยกระบวนการกลุ่ม วิธีบรรยาย และ วิธีการแสดงละคร เป็นต้น

สมพร สุทัศนีย์ (2544 : 134 – 136) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนไม่ร้อนอบอ้าว โป่ง อาคารถ่ายเทได้สะดวก จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เด็กนั่งสบาย ๆ เหมาะกับวัยและรูปร่างของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น โต๊ะเรียนม้านั่งควรอยู่ในสภาพที่แข็งแรงทนทาน อาคารเรียนมั่นคงแข็งแรง อุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน เช่น พัดลมติดเพดานอยู่ในสภาพที่แข็งแรง เครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ในสภาพดีปลอดภัย

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนที่ดีจะต้องเป็นห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่ปลอดโปร่ง มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายทางการเรียน

2.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ยี่ (วิรัชาม์ กุลเพ็ญทวิรัชต์. 2547 : 42 ; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จอย่างไร โดยแยกเด็กเป็นสองพวก คือ พวกที่ถือตัวครูเป็นศูนย์กลาง และพวกที่ถือนักเรียนเป็นศูนย์กลาง พบว่า พฤติกรรมที่แสดงความจงเกลียดจงชังของครูต่อเด็กทำให้เด็กเป็นคนเฉยเมย ถอยหนี เฉื่อยชาต่อการแก้ปัญหา เป็นปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นก้าวร้าว ปรับตัวไม่ได้

ไฮโรวิทซ์ และฮอตโต้ (สมบัติ วัจนะสาริกุล. 2525 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirowitz ;& Otto. 1973) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนในห้องที่จัดแบบเดิมกับกลุ่มที่เรียนในห้องเรียนแบบใหม่ ที่นั่งนุ่มสบายและเคลื่อนไหวได้ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมในห้องเรียนแตกต่างกัน นักศึกษาในห้องเรียนแบบใหม่มาเข้าเรียนเข้าพบอาจารย์ผู้สอนและมีการรวมกลุ่มในหมู่นักศึกษามากกว่านักศึกษาในห้องเรียนแบบเก่า

เลียว (วิรัชาม์ กุลเพ็ญทวิรัชต์. 2547 : 42 ; อ้างอิงจาก Liu. 1975) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการสอน โดยการจัดตั้งโครงการขึ้นเพื่อพัฒนาความต่อเนื่องของบทเรียนที่ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อสอนวิชาความรู้เบื้องต้นในวิชาฟิสิกส์ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1.คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถช่วยผู้เรียนได้ดังนี้

- 1.1 ช่วยให้มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีขึ้นด้วยวิธีการปฏิบัติ
- 1.2 ช่วยใช้สามารถทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนในห้องเรียนไปแล้ว
- 1.3 ทำให้เกิดความแม่นยำในวิชาที่เรียนก่อน โดยปรับปรุงวิธีการเรียน
- 1.4 ผู้เรียนสามารถสร้างความสำเร็จด้วยตนเอง
- 1.5 ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาฟิสิกส์

2.คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วาสนา พิทักษ์สาธิต (พระมหาพะเด็ด ชุ่มเพ็งพันธ์. 2548 : 35 ; อ้างอิงจาก วาสนา พิทักษ์สาธิต 2527) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียนสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรม

สามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชา ของนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ

พิมศรี เปาณิล (2530 : 102) ได้ศึกษาบรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒของนิสิตและอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะพลศึกษามีทัศนคติต่อบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างจากนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยคณะแพทยศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตคณะพลศึกษาเห็นว่า ด้านการบริการวิชาการด้านอาคารที่ยังไม่น่าพอใจ ส่วนคณะอื่น ๆ เห็นว่าบรรยากาศทางการเรียนเป็นที่น่าพอใจ

วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์ (2536 : 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาที่สำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กัน ทำให้เกิดเสียงรบกวน ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

สุธิตา หงษาชาติ (2539 : 84 – 85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพ และพฤติกรรมการรับข่าวสารกับความรู้ และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสภาพแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาลผลการศึกษพบว่าบุคลิกภาพด้านมโนธรรม การเข้าสังคม การควบคุมอารมณ์ สถานการณ์ด้านการสื่อสารและสภาพแวดล้อมในสถาบัน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสังคมและการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน อันได้แก่ ความพร้อมในเรื่องของสถานที่และอุปกรณ์ก็จัดเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่มีส่วนทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพหากสถานศึกษาใดมีลักษณะทางกายภาพที่เอื้อต่อการเรียนก็น่าจะทำให้พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมจึงเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ ก็ตามสัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้กิจกรรมนั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในด้านการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกันความสัมพันธ์ที่ดี

ระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยส่งเสริมให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันครูสามารถเข้าใจปัญหาและสภาพแวดล้อมของนักเรียนดีขึ้น มีผลให้เกิดความเห็นใจ ความห่วงใยและความผูกพันอันแน่นแฟ้น ดังที่ พรชูลี อาชวบำรุง (พระมหาสุพจน์ สมเพรช. 2547 : 44 ; อ้างอิงจาก พรชูลี อาชวบำรุง 2525) ได้กล่าวว่า สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนที่ดีนั้น ต้องมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสำคัญ

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527 : 48) ได้กล่าวถึง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนว่าผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้นการพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้า และควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง

ประดินันท์ อุปรมัย (2527 : 33) ได้กล่าวถึง ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนดังนี้ คือ ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน อาจเกิดขึ้นได้ทั้งระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี หมายถึง ทั้งครูและนักเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสซักถาม ตอบคำถาม และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็จะมีที่น่าสนใจ น่าสนุก อยากรู้ อยากเห็น และกระตือรือร้น นอกจากนั้นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเองก็มีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนด้วยเช่นกัน

ธเนศ ขำเกิด (2533 : 7) กล่าวถึง ความผูกพันและเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียนว่า ครูควรแสดงพฤติกรรมทั้งในด้านคำพูด กิริยา ท่าทาง สีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสให้ความรัก ความเมตตาอย่างจริงใจ และมีเหตุผลด้วยความสม่ำเสมอ นักเรียนจะรู้และเข้าใจดีว่าครูของเขามีความรักและความจริงใจต่อเขาเพียงใด สิ่งเหล่านี้จะเป็นแม่แบบของนักเรียน และมีผลทางด้านจิตใจต่อการแสดงความรัก ความศรัทธาในครูของเขาด้วยความจริงใจหากครูสามารถครองหัวใจนักเรียนได้ แล้ว ความรู้สึกที่ดีต่อกันจะสร้างสรรค์บรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดีขึ้น มีความรัก ความผูกพันเอื้ออาทร และให้อภัยต่อกัน

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษามีความสำคัญ นอกจากด้านการเรียนการสอนและการให้การอบรมแก่นักศึกษาแล้ว อาจารย์ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา ส่งเสริมให้กำลังใจ ให้คำแนะนำปรึกษา มีความเมตตากรุณามีเหตุผล มีบุคลิกภาพที่ดี ให้ความรักความอบอุ่นกับนักศึกษา เพื่อช่วยให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่ดีต่อไป

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

2.9.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แฟลนเดอร์และเลวิส (ธีรวัฒน์ นิเจนตร. 2528 : 27 – 28 ; อ้างอิงจาก Flanders ;& Lewis. 1971) ได้ทดลองให้เด็กนักเรียนเรียนเนื้อหาเดียวกัน แต่สร้างบรรยากาศต่างกันให้ต่างกัน พบว่า เด็กในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตย ครูสนใจนักเรียนเป็นอันดับแรกเน้นให้เด็กแสดงบทบาทต่าง ๆ และลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีความวิตกกังวล สามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบุคลิกภาพทางอารมณ์ ส่วนในชั้นเรียนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง เด็กจะมีความวิตกกังวลสูง เนื่องจากครูชอบออกคำสั่งและคอยบงการให้นักเรียนทำตามอยู่เสมอ ทำให้เด็กมีพฤติกรรมถอยหนี เชื้อชาในด้านการเรียน ก้าวร้าวและเป็นปฏิปักษ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน รวมทั้งมีความสับสนทางอารมณ์ด้วย

โคแกน (พระมหาพะเดิด ชุ่มเพ็งพันธ์. 2548 : 36 ; อ้างอิงจาก Cogan. 1975) ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใด นักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ถึงที่สุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีศรัทธาในตัวครูจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

2.9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วัลลภ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 130 – 142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ 10 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเองและวิธีการสอนของอาจารย์ ส่วนปัจจัยที่มีผลให้นักศึกษาสนใจเรียนมากที่สุด 3 ปัจจัย คือ ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน ส่วนปัญหาด้านการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาด้านอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอนไม่ดี บรรยายไม่ถูกวิธีทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อ ปัญหาของนักศึกษา คือ เกียจคร้าน ง่วงนอน เบื่อ และขาดสมาธิ

พรรณี ชูชัย (วิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. 2547 : 44 ; อ้างอิงจาก พรรณี ชูชัย 2532) ผลการวิจัยพบว่า การมีครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 36) ได้ศึกษาตัวประกอบที่เกี่ยวข้องประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวประกอบที่เกี่ยวข้องประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ คือความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ต่อวิชาที่สอน

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน การปฏิบัติตัวของครูที่มีต่อนักเรียนที่แสดงถึงการให้ความรัก ความเอาใจใส่ การยอมรับ ความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเอง เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ มีความสุขในขณะที่ศึกษาอยู่ที่สถานศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์น่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

รวีวรรณ ทุมชัย (ชัชลิณี จุงพิพัฒน์.2547 : 47 ; อ้างอิงจาก รวีวรรณ ทุมชัย 2536) กล่าวว่า นักเรียนวัยรุ่นจะเรียนรู้ ปรัชญาหรือและเชื่อถือเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่และญาติพี่น้องเมื่อสังคมกลุ่มเพื่อนดี นักเรียนก็จะได้รับอิทธิพลจากเพื่อนไปด้วยหากพฤติกรรมด้านสังคมกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็จะส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายจิตใจและการเรียนรู้ของนักเรียน

ณรงค์ เสียงประชา (2538 : 166) กล่าวไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่อาจไม่ได้รับจากครอบครัว หรือผู้ใหญ่ เช่น เพศศึกษา ความเสมอภาค ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน เด็กจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กจะเลือกคบเพื่อนที่ถูกต้อง และอาจนำพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนมาใช้เป็นแนวปฏิบัติของตน

ศุภวดี บุญวงศ์ (2539 : 19) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิต ถ้านิสิตสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อน นิสิตจะสามารถเรียนรู้บทบาทของตนเกี่ยวกับการปฏิบัติเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ช่วยให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีสุขภาพจิตที่ดี สามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนนี้ หมายถึง การที่นักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ปัจจัยของสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

2.10.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดอคอสเตอร์ (พระมหาพะเด็ค ชุ่มเพ็งพันธ์. 2548 : 38 ; อ้างอิงจาก Decoster 1971) ศึกษาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยม พบว่า

นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

เฮิร์ด (Hurd. 1971 : 3793) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอร์เจีย ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาเป็นตัวของตัวเอง ได้รับอิทธิพลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย

เลย์แมน (Leyman. 1975 : 7210) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความมีระเบียบวินัย

2.10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บุปผา การีเวท (2527 : 91) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อกลุ่มเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศสูง และการคบเพื่อนทำให้นักศึกษามีวุฒิภาวะทางอารมณ์และมีความมั่นใจในตนเองสูง

วัชรินทร์ แก้วลา (2531 : 85) ได้เสนอแนะในการพัฒนาสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนให้เอื้ออำนวยต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักศึกษานั้น วิทยาลัยควรส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของกลุ่มเพื่อน จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาสังคมกลุ่มเพื่อน พัฒนาคุณภาพของการจัดกิจกรรมนักศึกษาและการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา

รัตนา ศิริพาณิชย์ (2530 : 60) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการปรับตัวด้านการเรียนการสอนมากที่สุด คือมีความรู้สึกลัว มีการแข่งขันในการเรียน และรู้สึกกลัว ตัวเองไม่อบอุ่นมั่นคง รองลงมาคือ ปัญหาด้านการปรับตัวความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับเพื่อน คือรู้สึกกลัว ตนเองว่าเหว่เมื่อขาดเพื่อน เมื่อไปขอความช่วยเหลือ รู้สึกว่าเพื่อนไม่จริงใจต่อกัน

วัฒนา พุ่มเล็ก (2535 : 97) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประสบปัญหาการคบเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีผลทำให้นักเรียนมีความเอาใจใส่ทางการเรียนในหลายด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ความมั่นใจในตนเอง การเข้าสังคม และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คณะมนุษยศาสตร์ เดิมชื่อคณะเอเชียอาคเนย์ ตั้งขึ้นในปีการศึกษา 2506 โดยมีวัตถุประสงค์ให้นิสิต มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภาษาในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ อันเป็นที่ประเทศไทยตั้งอยู่และจักได้ใช้ความรู้ นั้น เป็นประโยชน์ในการดำรงและเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป ในปีพุทธศักราช 2507 มหาวิทยาลัยได้เปลี่ยนชื่อคณะนี้เป็น คณะมานุษยสังเคราะห์ศาสตร์โดยขยายขอบเขตวิชาที่ศึกษาในคณะนี้ในกว้างขวางขึ้น ซึ่งครอบคลุมถึงวิชาประเภทมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการสังเคราะห์ประชาชน เพื่อให้พระภิกษุสามเณรได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนบำเพ็ญประโยชน์ในด้านสาธารณูปการและเป็นที่พึ่งทางใจของประชาชนได้อย่างแท้จริง ในปีพุทธศักราช 2527 มหาวิทยาลัยได้เปลี่ยนชื่อคณะนี้เป็นคณะมนุษยศาสตร์โดยแยกวิชาประเภทมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ออกจากกัน มีวัตถุประสงค์ให้นิสิตได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาประวัติศาสตร์และจิตวิทยา

3.1 คณะมนุษยศาสตร์ แบ่งส่วนงาน ดังนี้

- 1.สำนักงานคณบดี
- 2.ภาควิชาภาษาไทย
- 3.ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
- 4.ภาควิชาจิตวิทยา

3.2 สำนักงานคณบดี มีภารกิจและหน้าที่ ดังนี้

- 1.ฝ่ายบริหารงานทั่วไป
 - 1.1 ปฏิบัติงานด้านธุรการ การเงินพัสดุครุภัณฑ์ และบริหารงานบุคคลหรืองานอื่น ๆ กับสำนักงานอธิการบดี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - 1.2 ประสานงานกับคณะ สถาบัน ศูนย์สำนักและวิทยาลัยในการให้บริการการศึกษา ระดับต่าง ๆ
 - 1.3 ปฏิบัติงานอื่น ๆ ที่คณะมนุษยศาสตร์ได้รับมอบหมาย
- 2.ฝ่ายวางแผนและวิชาการ

ปฏิบัติงานด้านการวางแผนการจัดการศึกษา นโยบายและแผนการบริหารการศึกษา การบริหารวิชาการ กิจกรรมนิสิต และกิจกรรมภายในคณะให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบาย มหาวิทยาลัย

3.3 ภาควิชาภาษาไทย มีภารกิจและหน้าที่ ดังนี้

1. ดำเนินการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในภาควิชาภาษาไทยและให้บริการ การเรียนการสอนวิชาพื้นฐาน กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์แก่คณะอื่น ๆ
2. ร่วมจัดการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ตามที่บัณฑิตวิทยาลัยได้จัดขึ้น
3. วิจัยและให้บริการวิชาการด้านวิชาภาษาไทย
4. ประสานงานการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยสงฆ์ วิทยาเขตต่าง ๆ ในสาขาวิชาที่ เกี่ยวข้อง

3.4 ภาควิชาภาษาต่างประเทศ มีภารกิจและหน้าที่ ดังนี้

1. ดำเนินการจัดการศึกษา ในระดับปริญญาตรี ในภาควิชาภาษาต่างประเทศ และ ให้บริการการเรียนการสอนวิชาพื้นฐาน กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศแก่คณะอื่น ๆ
2. ร่วมกันจัดการศึกษา ในระดับบัณฑิตศึกษา ตามที่บัณฑิตวิทยาลัยได้จัดขึ้น
3. วิจัยและให้บริการวิชาการด้านวิชาภาษาต่างประเทศ
4. ดำเนินการจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น
5. ประสานงานการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยสงฆ์ วิทยาเขตต่าง ๆ ในสาขาวิชาที่ เกี่ยวข้อง

3.5 ภาควิชาจิตวิทยามีภารกิจและหน้าที่ ดังนี้

1. ดำเนินการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในภาควิชา
2. ร่วมจัดการศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัย ตามที่บัณฑิตวิทยาลัยได้จัดขึ้น
3. วิจัยและให้บริการวิชาการด้านวิชา
4. ประสานงานการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยสงฆ์ วิทยาเขตต่าง ๆ ในสาขาวิชาที่ เกี่ยวข้อง

3.6 หลักสูตร

ปัจจุบันคณะมนุษยศาสตร์ ประกอบด้วยภาควิชาต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาควิชาภาษาไทย
 - 1.1 สาขาวิชาภาษาไทย
 - 1.2 สาขาวิชาวรรณคดีไทย
 - 1.3 วิชาโทภาษาลาว
 - 1.4 วิชาโทภาษาเขมร

2. ภาควิชาภาษาต่างประเทศ

2.1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

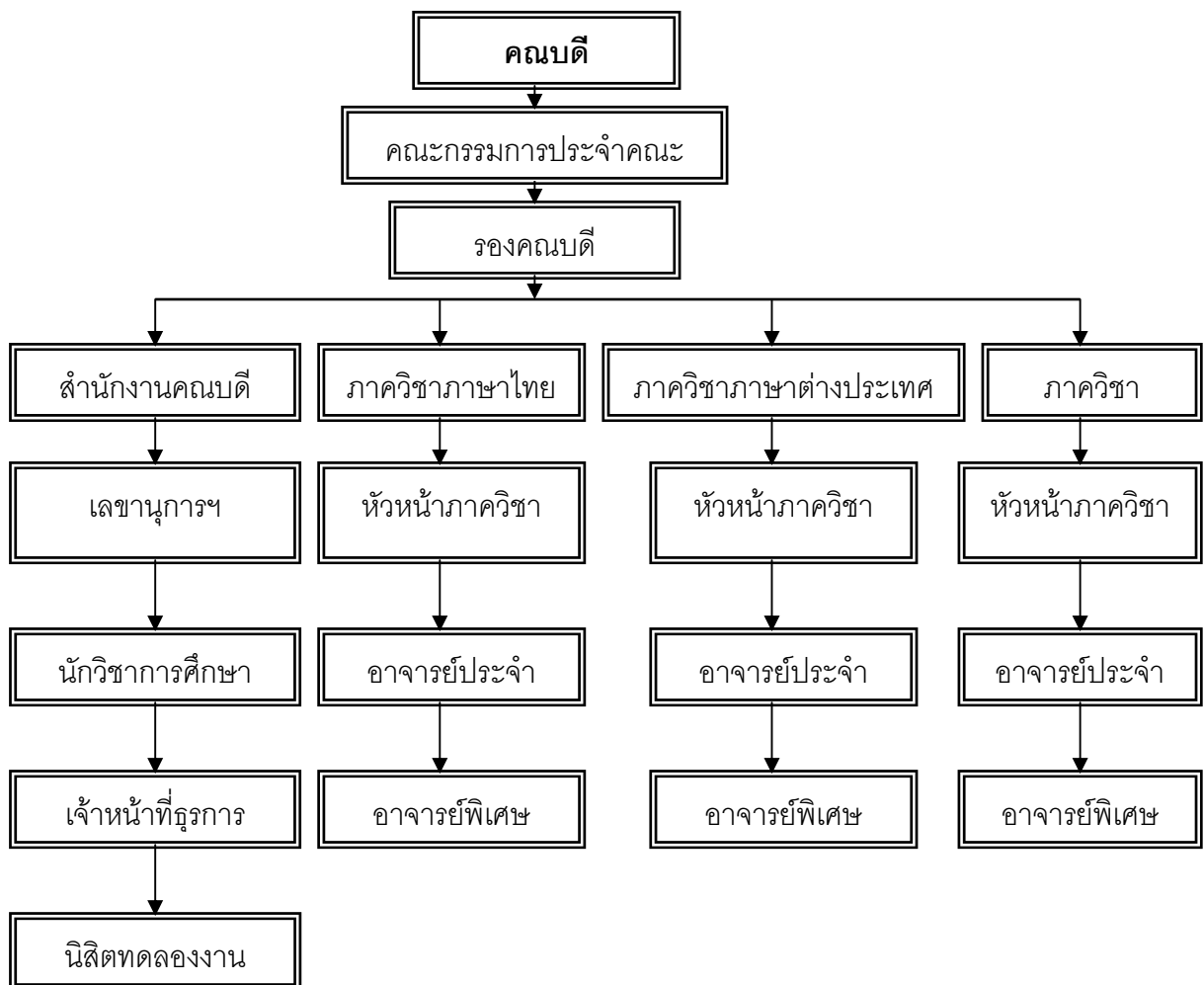
2.3 สาขาวิชาภาษาจีน

3. ภาควิชาจิตวิทยา

3.1 สาขาวิชาพุทธรจิตวิทยา

3.2 สาขาวิชาประวัติศาสตร์

3.7 โครงสร้างคณะมนุษยศาสตร์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 342 รูป ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ และชั้นปีที่ศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

ตอนที่ 10 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพระนิสิต เมื่อพระนิสิตอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. สถานภาพ

() พระภิกษุ

() สามเณร

2. อายุ.....ปี

3. ชั้นปีที่ศึกษา

() ชั้นปีที่ 1

() ชั้นปีที่ 2

() ชั้นปีที่ 3

() ชั้นปีที่ 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของเจนกินส์แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพ ของ ภัทรสิริณี เสวตไวยาราม (2549 : 91 – 91)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และข้อ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามบุคลิกภาพ ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เมื่อข้าพเจ้ามีนัด ข้าพเจ้ามักไปถึงที่นัด หมายก่อนเวลา					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ ถ้าทำงานที่ทำ ดำเนินอย่างล่าช้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก		ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
(คะแนน)		(คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของอัจฉรา วงษ์พัฒนามงคล(2533 : 32) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

ผู้ที่ได้คะแนน 51 – 100	หมายถึง	มีบุคลิกภาพแบบ เอ
ผู้ที่ได้คะแนน 20 - 50	หมายถึง	มีบุคลิกภาพแบบ บี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตของ มรกต ศรียาสวิน (2545 : 76)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และข้อ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในแต่ละวันสำหรับอ่านหนังสือเรียน					
00	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการทำการบ้าน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)		ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ทิพวรรณ สุวรรณ ประเสริฐ (2541 : 144)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และข้อ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าจะเปรียบเทียบผลการเรียนกับผู้อื่นเสมอ เพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้เรียนได้ดีขึ้น					
00	ข้าพเจ้าเรียนให้สำเร็จตามที่มุ่งหวังเอาไว้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00 หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66 หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33 หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ของ กิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 110)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าหาความรู้อยู่เสมอ ๆ เพื่อ ความก้าวหน้า					
00	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบ ความสำเร็จในการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)		ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00 หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66 หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33 หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองของ พระมหาประยูร สุขะใจ (2547 : 117)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนของ ข้าพเจ้าอยู่เสมอ					
00	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้เวลาข้าพเจ้าอ่าน หนังสือมากขึ้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

	(คะแนน)	(คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00 หมายถึง	การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66 หมายถึง	การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33 หมายถึง	การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนของ สุวรี ปิ่นเจริญ (2549 : 125 – 126)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	สถานที่เรียน ห้องเรียนมีเสียงดังรบกวน					
00	อากาศในห้องเรียนถ่ายเทดี					
0	สื่ออุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์การสอนมีสภาพพร้อมใช้งาน					
00	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีสภาพเก่า ล้าสมัย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก		ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
(คะแนน)		(คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547 : 102 – 103)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>การปฏิบัติตนของพระนิสิตต่ออาจารย์</u> พระนิสิตไม่สนใจสิ่งที่อาจารย์สอน					
00	พระนิสิตปรึกษาอาจารย์เมื่อมีเรื่องไม่ สบายใจ					
0	<u>การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อพระนิสิต</u> อาจารย์รับฟังเหตุผลของพระนิสิต					
00	อาจารย์สนใจพระนิสิตทุกรูปในห้อง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

จริง 4

จริงบ้าง 3

จริงน้อย 2

จริงน้อยที่สุด 1

1

2

3

4

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนของ พระมหาอาทิตย์ บุญเสริม (2548 : 128 – 129)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียนเพื่อนช่วยอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจ					
00	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในห้องได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

1

จริง 4

2

จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่10 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

10.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

10.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนของ อาคม วัฒนสุข (2547 : 119 – 120)

10.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 10.1 และ 10.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมของพระนิสิต ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าลืมนำหนังสือเรียนมาในบางวิชา					
00	ข้าพเจ้ามาทันเวลาเข้าเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก		ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
(คะแนน)		(คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตเหมาะสม
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตไม่เหมาะสม

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และจุดมุ่งหมายแล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ อาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ อาจารย์นันทวิทย์ เฝ้ามหานคร ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try out) กับพระนิสิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 100 รูป ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่าง

2.1 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test จากนั้นคัดเลือกเฉพาะข้อที่ค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ขึ้นไป มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ซึ่งได้ผลดังนี้

2.1.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.130 – 6.170

2.1.2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.424 – 8.432

2.1.3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.304 – 11.090

2.1.4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.272 – 12.

2.1.5 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.730 – 9.768

2.1.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.449 – 6.072

2.1.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.148 – 4.103

2.1.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.648 – 7.275

2.1.9 แบบสอบถามพฤติกรรมกรเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.071 – 10.820

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ในข้อที่ 2.1 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) แล้วนำมาใช้ในการวิจัย ซึ่งได้ผลดังนี้

2.2.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6593

2.2.2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8040

2.2.3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9081

2.2.4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .8744

2.2.5 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .9203

2.2.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ.7414

2.2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .7460

2.2.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .7908

2.2.9 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8440

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาต คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่าง วันที่ วันที่ 1 – 6 มกราคม 2550 จำนวน 342 ฉบับ ได้รับคืนมา 308 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.05

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่พระนิสิตตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และ ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางด้านการเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

4.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

4.2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test

4.2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

4.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมุติฐาน ได้แก่

4.3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานครโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

4.3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลความหมายดังนี้

N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
df	แทน ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
r_{xy}	แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
$\hat{Y}$	แทน ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
X_1	แทน สถานภาพ : พระภิกษุ
X_2	แทน สถานภาพ : สามเณร
X_3	แทน อายุ
X_4	แทน ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1
X_5	แทน ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2
X_6	แทน ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3
X_7	แทน ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4

X_8	แทน บุคลิกภาพ
X_9	แทน นิสัยทางการเรียน
X_{10}	แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_{11}	แทน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
X_{12}	แทน การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
X_{13}	แทน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X_{14}	แทน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์
X_{15}	แทน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน
Y	แทน พฤติกรรมการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานครโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม สถานภาพ อายุ และชั้นปีที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้าน

สิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน และพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ (Percent) ข้อมูลทั่วไปของของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม สถานภาพ ชั้นปีที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม สถานภาพ และชั้นปีที่ศึกษา

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน (รูป)	ร้อยละ
สถานภาพ	พระภิกษุ	192	62.3
	สามเณร	116	37.7
	รวม	308	100.0
ชั้นปีที่ศึกษา	ชั้นปีที่ 1	97	31.5
	ชั้นปีที่ 2	69	22.4
	ชั้นปีที่ 3	82	26.6
	ชั้นปีที่ 4	60	19.5
	รวม	308	100.0

จากตาราง 1 พบว่า พระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 308 รูป เมื่อจำแนกตาม

สถานภาพ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นพระภิกษุ คิดเป็นร้อยละ 62.3 รองลงมาเป็นสามเณร คิดเป็นร้อยละ 37.7

เมื่อจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมา อันดับสองศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 26.6 รองลงมาอันดับสามศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 22.4 และรองลงมาอันดับสี่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 19.5

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพ นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน และพฤติกรรมกาเรียนของพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน และพฤติกรรมกาเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
อายุ	24.03	4.934	วัยผู้ใหญ่
บุคลิกภาพ	2.99	.290	บุคลิกภาพแบบ เอ
นิสัยทางการเรียน	3.35	.484	ดีพอใช้
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.69	.583	มาก
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.71	.566	มาก
การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง	3.29	.905	ปานกลาง
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.13	.670	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์	4.30	.653	ดี
สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน	3.52	.506	ดีพอใช้
พฤติกรรมกาเรียน	3.37	.608	เหมาะสมปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า พระนิสิต มีอายุอยู่ในระดับวัยผู้ใหญ่ มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก ได้รับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ดี มีสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อนดีพอใช้ และมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14	X15	Y
X1	1.00	-.971**	.518**	-.081	-.187**	.110	.201**	.065	.049	.080	-.059	-.063	-.103	-.050	-.046	-.049
X2		1.00	-.531**	.098	.180**	-.114*	-.211**	-.074	-.058	-.095	.045	.059	.093	.043	.038	.043
X3			1.00	-.108	-.145*	.147**	.127*	.110	.048	-.005	-.046	-.054	.019	.039	.017	.021
X4				1.00	-.360**	-.355**	-.327**	-.039	.088	-.052	.018	-.049	.304**	.119*	-.015	.092
X5					1.00	-.300**	-.260**	-.051	-.040	-.035	.056	.013	-.148**	-.059	-.105	.003
X6						1.00	-.300**	.104	.065	.077	-.063	.042	-.011	-.060	.067	-.099
X7							1.00	-.001	-.125*	.028	-.041	-.009	-.221**	-.043	.022	-.035
X8								1.00	.325**	.036	.194**	-.023	.088	.035	.153**	.229**
X9									1.00	.506**	.494**	.102	.139*	.250**	.449**	.409**
X10										1.00	.550**	.310**	-.034	.256**	.523**	.155**
X11											1.00	.008	.237**	.424**	.487**	.631**
X12												1.00	-.135*	.124**	.280**	-.186**
X13													1.00	.487**	.138*	.318**
X14														1.00	.400**	.429**
X15															1.00	.253**
Y																1.00

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) ลักษณะกายภาพทางการเรียน(X_{13}) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน(X_{15})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12})

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มี 7 ปัจจัย ได้แก่ สถานภาพ : พระภิกษุ(X_1) สถานภาพ : สามเณร(X_2) อายุ(X_3) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1(X_4) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2(X_5) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3(X_6) และชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4(X_7)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	5	61.394	12.279	70.756**
Residual	302	52.408	.147	
total	307	113.820		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่ามี 5 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรอิสระทั้ง 5 ปัจจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₁	.635	.057	.590	.631	.399	202.766**
X ₁₁ , X ₁₀	-.304	.055	-.292	.672	.451	125.334**
X ₁₁ , X ₁₀ , X ₉	.284	.060	.226	.699	.489	97.087**
X ₁₁ , X ₁₀ , X ₉ , X ₁₄	.201	.041	.215	.721	.520	82.216**
X ₁₁ , X ₁₀ , X ₉ , X ₁₄ , X ₁₂	-.100	.028	-.149	.734	.539	70.756**
a = .664						
R = .734						
R ² = .539						
SE _{est} = .416						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X₁₁) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X₁₀) นิสัยทางการเรียน(X₉) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X₁₄) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X₁₂) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90 จึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .644 + .635 X_{11} - .304 X_{10} + .284 X_9 + .201 X_{14} - .100 X_{12}$$

สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา
จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .590X_{11} - .292 X_{10} + .226X_9 + .215X_{14} - .149 X_{12}$$

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

วิธีการดำเนินการวิจัย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 342 รูป ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ สถานภาพ อายุ ระดับ และชั้นปีที่ศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.130 – 6.170 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .6593

ตอนที่ 3 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.424 – 8.432 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8040

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.304 – 11.090 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9081

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.272 – 12.660 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8744

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.730 – 9.768 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9203

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.449 – 6.072 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7414

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.148 – 4.103 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7460

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.648 – 7.275 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7908

ตอนที่ 10 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.071 – 10.820 มีค่า
ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8840

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาต
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความ
อนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ไปเก็บ
รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 1 – 6 มกราคม 2550 จำนวน 342 ฉบับ ได้รับคืนมา 308
ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.05
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่พระนิสิตตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ
ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด
และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และ ด้านสิ่งแวดล้อม
ทางการเรียน กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน
(The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนที่ส่งผล
ต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple
Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) ลักษณะกายภาพทางการเรียน(X_{13}) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และ สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน(X_{15})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12})

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มี 7 ปัจจัย ได้แก่ สถานภาพ : พระภิกษุ(X_1) สถานภาพ : สามเณร(X_2) อายุ(X_3) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1(X_4) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2(X_5) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3(X_6) และชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4(X_7)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) นิสัยทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90

5. สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

5.1. สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .644 + .635 X_{11} - .304 X_{10} + .284 X_9 + .201 X_{14} - .100 X_{12}$$

5.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .590X_{11} - .292 X_{10} + .226X_9 + .215X_{14} - .149 X_{12}$$

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_8) นิสัยทางการเรียน(X_9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) ลักษณะกายภาพทางการเรียน(X_{13}) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน(X_{15}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีพฤติกรรมเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีบุคลิกภาพแบบเอ เป็นคนที่มีความรักความก้าวหน้า มีความกระตือรือร้น ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ชอบการแข่งขัน ทำงานด้วยความรวดเร็ว และพระนิสิตที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะเป็นผู้ที่มีลักษณะมีความตื่นตัวในการที่จะพัฒนาตนเองมากกว่าพระนิสิตที่มีบุคลิกภาพแบบบี ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจะเป็นพลังผลักดันให้พระนิสิตอยากแสวงหาความรู้ให้ยิ่งขึ้น เมื่อพระนิสิตได้รู้ถึงประโยชน์ของการศึกษาว่า จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาตัวของตัวเองให้ประสบความสำเร็จในอนาคตข้างหน้า ก็ส่งผลให้พระนิสิตมีพฤติกรรมเรียนเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษา มุ่งหาความรู้ที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการศึกษา และจะเป็นเหตุให้พระนิสิตมีพฤติกรรมเรียนที่เหมาะสมมากขึ้นด้วย ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไควเวอร์ และไวน์เดอร์ (Kleiver and Weidner. 1987 : 204) ที่ศึกษาเรื่องลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และความปรารถนาความสำเร็จ ศึกษาในกรณีการตั้งเป้าหมาย ความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครองพบว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะทำงานสำเร็จมากกว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบบี และมีความพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสตรูบ และโบลันด์ (Strube and Boland. 1987 : 50) ที่ได้ทำการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเอ และ

บุคลิกภาพแบบบี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จของการทำงานมากกว่าความล้มเหลว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.2 นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีพฤติกรรมการตั้งใจเรียน มีความสนใจในการเรียน มีการแบ่งเวลาในเวลาเรียน มีการวางแผนในการเรียน มีการทบทวนบทเรียน มีความขยันเอาใจใส่ มีความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียน ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ซักถามข้อสงสัยกับอาจารย์ และมีความพยายามตั้งใจเรียนให้เกิดประสิทธิภาพ ลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการแสดงออกถึงความพร้อมในการเรียน เพราะเป็นพฤติกรรมที่พระนิสิตผ่านการประพฤติปฏิบัติจนเกิดเป็นความเคยชินจนกลายเป็นนิสัย พระนิสิตที่มีนิสัยทางการเรียนที่บ่มเพาะมาเป็นอย่างดี ก็จะเป็นตัวผลักดันส่งเสริมให้พระนิสิตมีความปรารถนาที่จะสร้างสรรค์ มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคอยโว (Koivo. 1983 : 252 – 254) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ได้ผลสอดคล้องกันคือ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมทางการเรียนสม่ำเสมอ มีการวางแผนและจัดระบบการเรียนและพัฒนาผลการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยันอดทน พึ่งตนเองและมีความภาคภูมิใจในการเรียนของตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า นิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แม้จะยุ่งยากลำบากก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง ไม่กลัวต่อความล้มเหลว เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องการอิสระในการทำงาน ต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะให้ดีที่สุดเพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ ดังที่ ถวิล ธาราโกชน (2532 : 70) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการคาดหวังของบุคคล ซึ่งอาจจะได้พบหรือมีประสบการณ์จากสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเป็นรอยประทับใจมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ แล้วเขาพยายามที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จอันนั้น โดยเขาจะตั้ง

เป็นมาตรฐานการทำงานของเขาไว้ ถ้างานที่เขาคาดหวังได้เกิดความผลสำเร็จกำลังใจก็จะเกิดขึ้นและจะคาดหวังความสำเร็จในครั้งต่อไปสูงขึ้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.4 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก เป็นพระนิสิตที่มีความสามารถในการคาดการณ์ไกลถึงผลที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำเกี่ยวกับการศึกษาประกอบอาชีพ การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสีย การรู้จักเลือกกระทำและรอคอยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ และมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ (2529 : 100) กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้อย่างเหมาะสม สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.5 ลักษณะกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ได้แก่ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน ขนาดของห้องเรียน การถ่ายเทอากาศภายในห้องเรียน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย จะทำให้บรรยากาศในการเรียนของพระนิสิตเป็นไปอย่างราบรื่น น่าเรียน จนพระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ลอเรนซ์ (Lawrence. 1976 : 148) ที่กล่าวว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะช่วยให้เกิดการรู้ที่ดีขึ้น และผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของทศพร อันสงคราม

(2545 : 74) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา บรรยากาศในการเรียน การใช้สื่อและนวัตกรรม การวัดและประเมินผล สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลวิจัยของ สุกัญญา ยิ้มแย้ม (2541 : 65 -68) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนกับทัศนคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.6 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ดี มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์เป็นการปฏิบัติตนของพระนิสิตต่ออาจารย์และการปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อพระนิสิต ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติตนของพระนิสิตต่ออาจารย์ ได้แก่ การตั้งใจเรียน ขอคำแนะนำ ชักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์ และ การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อพระนิสิต ได้แก่ การให้ความรัก การเอาใจใส่ต่อพระนิสิต ยอมรับความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเอง และดูแลให้คำปรึกษากับพระนิสิตอย่างใกล้ชิด จากผลการกระทำดังกล่าวจะทำให้พระนิสิตสนใจเรียน ตั้งใจเรียนหนังสือเป็นอย่างดีเพราะเมื่อไม่เข้าใจสิ่งใดก็กล้าเข้าไปซักถามอาจารย์ได้ จึงทำให้พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม ดังที่ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2524 : 49) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนทุกระดับ นอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ มีประสบการณ์ที่ดีแล้ว ยังต้องการอาจารย์ที่มีวิธีสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็ควรชี้แนะให้เห็นถึงความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อติชมตรงไปตรงมา ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้อุดมขึ้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.7 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม

ทั้งนี้เพราะสัมพันธ์ภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน เป็นการปฏิบัติตนของพระนิสิตและเพื่อนซึ่งมีต่อกัน ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน ด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน ความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ก็ย่อมส่งผลให้พระนิสิตมีความสุข ความสามัคคี ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันตามความสามารถและโอกาส สามารถที่จะปรึกษาปัญหาต่าง ๆ กับเพื่อนได้ เป็นการเสริมสร้างมิตรภาพให้เกิดขึ้นในหมู่คณะ ซึ่งจะส่งผลให้มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุใจ ตั้งทรงธรรม (2532:75) ที่ศึกษาเรื่องการคบเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการทดลองนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือในกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนรับการช่วยเหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มอย่างนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12}) อภิปรายผลได้ดังนี้

การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าพระนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมาก มีพฤติกรรมเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตอยู่ในสถานภาพของความเป็นนักบวชในพระพุทธศาสนา ได้รับการสนับสนุนทางด้านการเรียนจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี ทั้งทางด้านการดูแลเอาใจใส่ การให้ปัจจัยในการใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์การเรียน ค่าเล่าเรียน และบางวัดที่พระนิสิตอาศัยอยู่ เจ้าอาวาสให้การอุปถัมภ์การศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดี โดยการจัดให้มีการให้ทุนการศึกษาสนับสนุนการเรียนของพระนิสิต แต่ผลที่เกิดขึ้นพระนิสิตไม่มีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่ตั้งใจฟังขณะอาจารย์สอน ไม่มีการซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย เข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา ไม่มีการวางแผนในการเรียนที่ดี ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาเพราะคิดว่าตนได้รับการตามใจจากผู้ปกครอง เมื่อเกิดขัดข้องเรื่องของปัจจัยก็สามารถขอเพิ่มเติมได้ทุกครั้งจึงเกิดผลตรงกันข้ามคือมีพฤติกรรมเรียนไม่เหมาะสม

ส่วนพระนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองน้อย มีพฤติกรรมกาเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตต้องขวนขวายหาปัจจัยในการใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์การเรียน ค่าเล่าเรียนเองเพราะตระหนักว่าไม่มีใครช่วยเหลือได้ จึงพยายามตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตั้งใจฟังขณะอาจารย์สอน มีการซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย เข้าชั้นเรียนก่อนเวลาหรือตรงเวลา มีการวางแผนในการเรียนเป็นอย่างดี เพราะเห็นความสำคัญของการศึกษาแต่ไม่มีผู้สนับสนุนทางการเรียน ถ้ามีพฤติกรรมกาเรียนไม่เหมาะสมก็จะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน ทำให้เสียเวลาและไม่มีสมาธิในอนาคตได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมกาเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกาเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มี 7 ปัจจัย ได้แก่ สถานภาพ : พระภิกษุ(X_1) สถานภาพ : สามเณร(X_2) อายุ(X_3) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1(X_4) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2(X_5) ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3(X_6) และชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4(X_7) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 สถานภาพ : พระภิกษุ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกาเรียนของพระนิสิต แสดงว่าพระภิกษุบางรูปมีพฤติกรรมกาเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระภิกษุบางรูปเป็นผู้ที่ความเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการศึกษาเล่าเรียน และคิดถึงความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นจากการศึกษา จึงทำให้มีความตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีการทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปแต่ละวัน ตั้งใจฟังอาจารย์สอน เมื่อเกิดข้อสงสัยก็กล้าที่จะถาม เข้าห้องเรียนตรงเวลา ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลา รู้จักใช้วิธีการเรียนและวิธีการทำงานให้เกิดผลดี ดังที่ ภิญญู สาร (2531 : 2 -16) ได้กล่าวว่า วิธีเรียนคือ ขณะที่อาจารย์สอนในชั้นเรียน นักศึกษาไม่ควรพูดคุยกัน ให้ความสนใจเฉพาะที่อาจารย์สอนเท่านั้น และมีการซักถามหากไม่เข้าใจ ขยันทำการบ้านทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว ตลอดจนทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้พระภิกษุมีพฤติกรรมกาเรียนเหมาะสม

พระภิกษุบางรูปมีพฤติกรรมกาเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระภิกษุบางรูปยังมองไม่เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาเล่าเรียนจึงทำให้มีพฤติกรรมกาเรียนไม่เหมาะสม ได้แก่ การไม่ตั้งใจเรียน ขอบคุยเวลาอาจารย์สอน มาเรียนบ้างไม่มาเรียนบ้าง หรือเลือกมาเรียนเฉพาะวิชาที่ตนเองชอบ ไม่ชอบทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เข้าห้องเรียนสาย เลิกเรียนก่อนเวลาเพื่อจะได้กลับวัด ไม่รู้จักค้นคว้าด้วยตนเองทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เมื่อมีข้อสงสัยก็ไม่กล้าที่จะถามอาจารย์ผู้สอน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พระภิกษุ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3.2 สถานภาพ : สามเณร ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต แสดงว่าสามเณรบางรูปมีพฤติกรรมเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะสามเณรบางรูปเห็นถึงประโยชน์ของการศึกษาเล่าเรียน จึงทำให้ตนเองเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น ขยันเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียน ไม่คิดในเรื่องของความสนุกสนาน และอาจจะเกิดจากเนื่องจากตนเองได้โอกาสบรรพชาแล้วทำให้ตนเองมีโอกาสดีทางการศึกษา และได้รับการสนับสนุนและอบรมมาดีในเรื่องของการศึกษา เห็นคุณค่าของการศึกษา รวมทั้งความสำคัญของการศึกษา จึงทำให้มีความเพียรพยายามในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะทำตนเองนั้นให้ประสบความสำเร็จในอนาคต

สามเณรบางรูปมีพฤติกรรมเรียนที่ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะสามเณรบางรูปคิดแต่เรื่องของความสนุกสนาน มาเรียนก็ไม่ตั้งใจเรียน ชอบคุยกับเพื่อน ๆ ไม่ให้ความสนใจในเรื่องของการศึกษา เข้ามาเรียนก็เพราะเพื่อนชวนให้เรียน โดยไม่ได้เห็นถึงความสำคัญของการเรียน ไม่มีความมุ่งมั่นในชีวิตการเรียน ไม่มีความเข้าใจและไม่พร้อมที่จะพัฒนารับสิ่งใหม่ ๆ หรือไม่คิดเลยว่าการเรียนนั้นควรจะมีแผนการเรียนอย่างไรบ้าง เรียกได้ว่าเรียนตามเพื่อน ไม่ได้เกิดจากความคิดของตนเอง มาเรียนบางครั้งก็เข้าเรียนสาย และก็เลิกก่อนเวลาเรียน ไม่มีความเพียรพยายามในการศึกษา จึงทำให้มีพฤติกรรมเรียนไม่เหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สามเณรไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3.3 อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเรียนของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตบางรูปที่มีอายุมาก มีพฤติกรรมเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีอายุมากบางรูปมีพฤติกรรมเรียนดี ทั้งนี้เพราะ พระนิสิตที่มีอายุมากได้ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียน ประกอบกับพระนิสิตที่มีอายุมีความตั้งใจในการเรียน ตั้งใจฟังอาจารย์สอน มีความมุ่งมั่นในการเรียน และมีความชัดเจนแน่นอนว่าหลังจากจบการศึกษาไปแล้วจะทำอะไรต่อไป มีเป้าหมายที่ชัดเจนในชีวิต จึงทำให้พระนิสิตผู้ที่มีอายุมากบางรูปมีพฤติกรรมเรียนเหมาะสม

พระนิสิตที่มีอายุมากบางรูปมีพฤติกรรมเรียนที่ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีอายุมากบางรูปขาดความรับผิดชอบ เกิดอาการเบื่อหน่ายได้ง่าย ขาดการทำความเข้าใจในการเรียน ประกอบกับที่พระนิสิตที่มีอายุมากขาดความมั่นใจในตนเองคิดว่าตนเองแก่แล้ว ไม่รู้ว่าจะเรียนไปทำไม ขาดเป้าหมายว่าหลังจากจบการศึกษาไปแล้วจะไปทำอะไร ขาดประสบการณ์ที่ดี มีความวิตกกังวลในเรื่องของการหางานทำ จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ ขาดความกระตือรือร้นใน

การศึกษา ไม่สามารถปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองได้ จึงเกิดอุปสรรคต่อการเรียน และกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านการเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมบุญ พลหาญ (2538 : 62) ที่ศึกษาเรื่องความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลศรีธัญญา พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3.4 ชั้นปีที่ศึกษาทุกชั้นปี ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 1 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม พระนิสิตบางรูปที่ศึกษาชั้นปีที่ 1 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม พระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม พระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม พระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 3 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม พระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 3 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม และพระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 4 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม พระนิสิตที่ศึกษาชั้นปีที่ 4 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม อภิปรายผลได้ดังนี้

ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตบางรูปที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตบางรูปที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 นั้น เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น มีความตั้งใจที่จะเรียน ขยันมาเรียนเข้าเรียนตรงเวลา เพราะมีความภาคภูมิใจที่ตนเองสามารถสอบผ่านเข้ามาศึกษาในรั้วของมหาวิทยาลัยได้สำเร็จ และได้เห็นความสำคัญของการศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่ามีความสำคัญอย่างไร เมื่อศึกษาจบไปแล้วตนเองจะเป็นอย่างไร เมื่อมองเห็นถึงคุณค่าและประโยชน์ในการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงมีความเพียรพยายามในการศึกษาเป็นอย่างมาก เพื่อจะทำให้ตนเองประสบกับผลสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งความหวังเอาไว้

พระนิสิตบางรูปที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตบางรูปที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ยังมีความวิตกกังวลอยู่กับในเรื่องของที่พักสำหรับพักอาศัย การเดินทางมาเรียนอันเนื่องมาจากวัดอยู่ไกล การปรับตัวเกี่ยวกับการเรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้พระนิสิตบางรูปที่กำลังอยู่ในชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม อันได้แก่ เกิดการอ่อนเพลีย ง่วงนอนขณะเรียน เข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา ไม่มีความกระตือรือร้น ไม่มีความอดทนต่ออุปสรรค ขาดความรับผิดชอบในการเรียน

ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ได้ผ่านการศึกษาในชั้นปีที่ 1 และย่อมเห็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนที่

ผ่านมาแล้ว จึงมีกำลังใจที่จะเรียนต่อไปเพื่อความสำเร็จของตน ด้วยการตั้งใจเรียน มีความเพียรพยายามยิ่งขึ้น มีการวางแผนการเรียน และย่อมมองเห็นแนวทางในการเรียนที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จได้ จึงไม่คิดย่อท้อในการเรียน แต่กลับมีกำลังใจและความพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น

พระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพระนิสิตบางรูปเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน รู้จักเพื่อนเยอะขึ้นจึงชวนกันไม่เรียนกันบ้าง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ไม่เป็นที่พึงพอใจต่อตนเอง หรือไม่พอใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนของอาจารย์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเหตุทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม ได้แก่ ไม่ตั้งใจเรียน ขาดความกระตือรือร้นไม่มีความพยายามในการเรียน หรือเรียนไปโดยไม่มีการวางแผนที่ดี ขาดความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ตั้งใจฟังอาจารย์สอน

ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 บางรูปนั้นมีความสุขในการเรียนเพิ่มขึ้น เพราะการศึกษาในชั้นปีที่ 3 นั้นพระนิสิตได้เลือกสาขาวิชาที่ตนเองชอบ สนใจที่จะเรียน ในชั้นปีที่ 3 พระนิสิตยังได้มีเพื่อนใหม่ ๆ เพราะมีพระนิสิตบางรูปได้ย้ายมาจากคณะอื่น ๆ ได้พบกับอาจารย์คนใหม่ซึ่งมีความรู้ความสามารถในสาขาวิชานั้น ๆ จึงทำให้พระนิสิตมีความกระตือรือร้น มีความตั้งใจเรียน มีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้รู้ถึงสิ่งที่ตนเองอยากรู้อยากศึกษา จึงทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม

พระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 บางรูป ถึงแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะกำหนดให้พระนิสิตเลือกสาขาเรียน ตามที่ตนเองชอบหรือมีความสนใจที่จะศึกษา แต่พระนิสิตบางรูปก็ไม่ได้เลือกตามที่ตนเองสนใจ แต่กลับเลือกตามเพื่อน ๆ โดยที่ตนเองนั้นไม่ได้มีความสนใจเป็นพื้นฐาน แต่เพราะเพื่อนชักชวนให้เลือก เมื่อถึงเวลาเรียนมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม ได้แก่ ไม่สนใจเรียน ไม่มีความตั้งใจเรียน เกิดการเบื่อหน่าย ไม่ชอบในสาขาที่ตนเองเรียน ขาดความพยายามในการเรียนที่ดี ไม่รู้จักค้นหาความรู้ด้วยตนเอง

ชั้นปีที่ศึกษา : ชั้นปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต แสดงว่าพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 บางรูป นั้นถือได้ว่าเป็นการศึกษาในชั้นปีสุดท้ายแล้ว ทำให้พระนิสิตบางรูปมีความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ตั้งใจเรียนเป็นอย่างดี เอาใจใส่ต่อการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนสูง รู้จักการแบ่งเวลาเป็นอย่างดี ให้ความสำคัญกับรายวิชาที่ตนเองเรียนว่ายังมีวิชาใดบ้างที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ ก็มีความกระตือรือร้นในการที่จะจัดการให้ผ่านเกณฑ์ ขยันเข้าพบและปรึกษาอาจารย์

เพื่อที่จะได้ทำการเรียนของตนเองสมบูรณ์ และรู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อที่จะทำให้ตนเองมีความรู้ในสาขาที่ตนเองเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม จึงทำให้พระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม

พระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 บางรูปมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพระนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 บางรูปถือว่าตนเองเรียนอยู่ในระดับชั้นปีสุดท้าย อีกไม่นานก็จะสำเร็จการศึกษาแล้ว จึงมาเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง หรืออาจเกิดขึ้นจากความเบื่อหน่าย เพราะได้ใช้เวลาเรียนมาแล้วถึง 4 ปีแล้ว เมื่อเรียนในชั้นปีที่ 4 จึงไม่มีความกระตือรือร้นต่อการเรียน ขาดการเอาใจใส่ต่อการเรียน ไม่มีความพยายามในการเรียนเหมือนตอนที่เข้าเรียนใหม่ ๆ จึงทำให้พระนิสิตบางรูปที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 มีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ชั้นปีที่ศึกษาทุกชั้นปีไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{10}) นิสัยทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์(X_{14}) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง(X_{12}) ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.90 ซึ่งอธิบายผลได้ดังนี้

4.1 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับแรก แสดงว่าพระนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก ทำให้มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก ได้แก่ การสามารถมองเห็นถึงความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นได้ในอนาคต เห็นประโยชน์ของการศึกษาต่อในระดับสูง เพื่อที่จะได้นำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพที่ดีเหมาะสมเกี่ยวกับการเรียน คือให้ความสำคัญต่อการเรียน มีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จึงทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ดังที่ นาทยา ปิรันธนานนท์ (2526 : 21-23) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้น ๆ ว่าจะส่งผลร้ายหรือผลดีแต่ตนเองและสังคมอย่างไร ควรประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

4.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สอง แสดงว่าพระนิสิตที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมาก ทำให้มีพฤติกรรมการเรียน ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ก็จะมีความพยายามในการเรียนมากเกินไป วางแผนและปฏิบัติตนเองให้เป็นผู้มีวินัยในการเรียนมากเกินไป เนื่องจากเห็นความสำคัญของการเรียนมากเกินไป เพื่อที่จะนำตนเองไปให้ประสบความสำเร็จมากถึงมากที่สุด โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความล้มเหลว กำหนดเป้าหมายสูงเกินไป อาจเกินความสามารถของตน และให้เวลาส่วนมากแก่การเรียนมากเกินไป เมื่อไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนมากเท่าที่ต้องการอาจทำให้มีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสมได้ ดังที่ แอทคินสัน (กันต์ฤทัย คลังพาล. 2546:27 อ้างอิงจาก Atkinson. 1964) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลรู้ตัวว่า การกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินจากตัวเอง หรือบุคคลอื่นโดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจ เมื่อกระทำจนสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อการกระทำไม่สำเร็จ

ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

4.3 นิสัยทางการเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สาม แสดงว่าพระนิสิตมีนิสัยทางการเรียนดี ทำให้มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีพฤติกรรมที่ประพฤติดอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียนรู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำอะไรก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อนหลีกเลี่ยงรอเวลาหรือทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผนเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานเป็นระเบียบรอบคอบ ทำงานให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ มุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ พัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความริเริ่ม ขยัน อดทน ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538:1) กล่าวว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี จะมีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และ

พัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ซึ่งลักษณะของผู้ที่มีนิสัยทางการเรียนดี จะส่งผลให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม

ดังนั้น นิสัยทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

4.4 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สี่ แสดงว่าพระนิสิตที่มีสัมพันธภาพดีกับอาจารย์ ทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ทั้งนี้เพราะในด้านการเรียนการสอน ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับพระนิสิตจะเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น การที่อาจารย์กับพระนิสิตมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน โดยที่ พระนิสิตปฏิบัติต่ออาจารย์ ได้แก่ ความเคารพนับถือ เชื่อฟัง อาจารย์ผู้สอน ตั้งใจ และสนใจกระทำในสิ่งที่อาจารย์อบรมสั่งสอน และซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย ทั้งในด้านการเรียน ด้านส่วนตัว และการที่อาจารย์ปฏิบัติต่อพระนิสิต ได้แก่ ความสนใจต่อพระนิสิต การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีที่ทำให้พระนิสิตเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง และให้ความรักความเอาใจใส่ให้คำปรึกษา และข้อชี้แนะแก่พระนิสิตในด้านการเรียน และด้านส่วนตัว ก็ย่อมส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปได้ดี การที่อาจารย์ให้ความสนใจพระนิสิตอย่างสม่ำเสมอ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง สิ่งเหล่านี้จะมีส่วนช่วยให้พระนิสิตมีความตั้งใจ สนใจเรียน และสามารถปรับตัวด้านการเรียนได้ดี ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2538 : 83 – 87) ได้กล่าวถึงพื้นฐานที่จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนนั้น คือการยอมรับผู้เรียนในฐานะบุคคล (Respect as a Person) คือการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ความจริงใจระหว่างครูและศิษย์ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ ถ้าบรรยากาศในห้องเรียนมีแต่ความก้าวร้าว แข่งขัน ความกดดัน อคติ เหวี่ยงเอาเปรียบย่อมไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ผลจากการวิจัย ในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โคแกน (Cogan. 1975:135 – 139) ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการสอนของครู ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์ และนิสิต จะทำให้การเรียนของนิสิตดีขึ้น อาจารย์และนิสิตมีความสัมพันธ์กันมากเท่าใด นิสิตจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์และนิสิตจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนิสิต นิสิตมีความศรัทธาในตัวอาจารย์ ซึ่งจะช่วยให้นิสิตมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียน มองเห็นการเรียนเป็นงานประจำ กิจกรรมเป็นงานอดิเรก การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน จะทำให้ผลการเรียนของนิสิตดีขึ้น

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

4.5 การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่ห้า ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย แสดงว่าการที่พระนิสิตได้รับการสนับสนุนทางการเรียนรู้ของผู้ปกครองมาก ทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองมีบทบาทที่สำคัญที่ต้องส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาของพระนิสิต โดยการเอาใจใส่ในการเรียนรู้ ให้คำปรึกษาทางการเรียนรู้ การสนับสนุนด้านเศรษฐกิจซื้ออุปกรณ์การเรียนรู้ ค่าเล่าเรียน และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับพระนิสิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแรงกระตุ้นให้พระนิสิตมีความตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ และขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ ประารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ และมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม ดังที่เชื้อ สาริมาณ (2524 : 21) ที่ได้กล่าวถึงบทบาทการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองไว้ว่า ผู้ปกครองควรจัดให้นักเรียนได้มีเวลาดูหนังสือ การทำการบ้าน การเตรียมตัวสอบ ควรมีอุปกรณ์การเรียนรู้ครบ คอยดูแลให้นักเรียนเดินทางไปเรียนได้ทันเวลา สอนให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีการให้รางวัลในการเรียน แต่พระนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนรู้ของผู้ปกครองน้อย กลับมีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสม ทั้งนี้เพราะพระนิสิตต้องขวนขวายหาปัจจัยในการใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์การเรียนรู้ ค่าเล่าเรียนเองเพราะตระหนักว่าไม่มีใครช่วยเหลือได้ จึงพยายามตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตั้งใจฟังขณะอาจารย์สอน มีการซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย เข้าชั้นเรียนก่อนเวลาหรือตรงเวลา มีการวางแผนในการเรียนเป็นอย่างดี เพราะเห็นความสำคัญของการศึกษาแต่ไม่มีผู้สนับสนุนทางการเรียนเท่าที่ควร ถ้ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสมก็จะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ ทำให้เสียเวลาและไม่มีเวลาทบทวนในอนาคตได้ จึงพยายามทำตนให้มีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสมเพื่อทำให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสิริพร ดาววัน (2540 : 95) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษพบว่าบรรยากาศในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะให้การสนับสนุนด้านการเรียนรู้ นักเรียนจะเกิดความภูมิใจ และเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ แต่ถ้านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกท้อแท้ ขาดความมานะพยายามในการเรียนรู้ ดังนั้น นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองด้านการเรียนรู้จะมีความสามารถในการเรียนรู้ ได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนรู้ของผู้ปกครองน้อย

ดังนั้น การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรม
การเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอก
น้อย กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่
ปรึกษา และผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อพิจารณา สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบวางแผนพัฒนา
หรือหาวิธีการในการส่งเสริมให้พระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม โดยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม
การเรียน 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ และ
การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ดังนั้น ควรจัดประชุมอาจารย์ผู้สอน เพื่อจัดทำโครงการ
ส่งเสริมและพัฒนาให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสม ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนา
ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้พระนิสิตเกิดพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมและ
ประสบความสำเร็จในอนาคต ดังนี้

1.1 เนื่องจากลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียน
ของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ดีที่สุด เพราะพระนิสิต
นั้นเห็นว่าการมาเรียนทำให้ตนเองได้รับความรู้และความสามารถ อันจะส่งผลให้ตนเองประสบ
ความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ ดังนั้น ทางมหาวิทยาลัยควรศึกษาแนวทางเพื่อจะพัฒนาให้พระนิสิต
มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนที่ดี มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของ
พระนิสิต ส่งเสริมพระนิสิตให้มีการใช้เวลาและแบ่งเวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม เพื่อทำให้พระ
นิสิตเกิดพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมและประสบความสำเร็จในอนาคต

1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระ
นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ดีรองลงมาเป็นลำดับสอง
ดังนั้นผู้ปกครอง ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับพระนิสิต ควรมี
การส่งเสริมให้พระนิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ตั้งแต่เรียนในชั้นปีที่ 1 โดยการฝึกให้
พระนิสิต มีความพยายามต่อการเรียนให้ประสบความสำเร็จโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความ
ล้มเหลว รู้จักกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน รู้จักค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วย
ตนเอง รู้จักว่า ตนเองเด่น หรือด้อยในด้านไหน สามารถคิดแก้ปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ในการ

ทำงานได้ด้วยตนเอง และใช้เวลาส่วนมากแก่การเรียนรู้ แต่ขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงว่าพระนิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมากเกินไปก็อาจทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสมได้

1.3 นิสัยทางการเรียนสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ตรองลงมาเป็นลำดับสาม ดังนั้นผู้บริหาร อาจารย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ปกครอง รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องกับพระนิสิต ควรมีการอบรมเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับนิสัยทางเรียน โดยมีการชี้แนะให้พระนิสิตเห็นว่า ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้นั้น ควรมีนิสัยทางการเรียนที่ดีได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อนหลีกเลี่ยงเวลาหรือทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผนเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานเป็นระเบียบรอบคอบ ทำงานให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ มุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ พัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความริเริ่ม ขยัน อดทนอันจะส่งผลให้พระนิสิตเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนิสัยทางเรียนที่ดีว่าตนเองนั้นควรจะประพฤติปฏิบัติตนเองอย่างไรเกี่ยวกับการเรียน เพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จทางด้านการเรียน

1.4 สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ตรองลงมาเป็นลำดับสี่ ดังนั้น อาจารย์ และผู้บริหารคณะมนุษยศาสตร์ ควรมีการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ โดยจัดกิจกรรมการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนให้พระนิสิตกับอาจารย์ได้มีกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น และให้ความเป็นกันเองต่อพระนิสิต การให้ความเคารพ เชื้อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์ ช่วยเหลืองานของอาจารย์ที่สามารถทำได้ ขอคำแนะนำจากอาจารย์เมื่อประสบปัญหา ทั้งทางด้านการเรียน และด้านส่วนตัว ควรมีการอบรมอาจารย์ผู้สอนก่อน เพื่อให้มีปฏิสัมพันธ์กับพระนิสิตได้ในทางที่เหมาะสม ให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของพระนิสิต เพื่อที่จะทำให้การเรียนการสอนสนุกสนานอันจะทำให้พระนิสิตรู้สึกรักที่จะเรียน ให้พระนิสิตมีส่วนร่วมในการเรียน เพื่อให้เกิดสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

1.5 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ตรองลงมาเป็นลำดับห้า ดังนั้น ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ต่อการเรียนพระนิสิตโดยการสอบถามเกี่ยวกับการเรียนของพระนิสิต เมื่อพระนิสิตมีปัญหาทางด้านการเรียนก็ควรเป็นผู้คอยให้การปรึกษาทางการเรียนที่ดีให้กับพระนิสิต หากมีกิจกรรมอะไรที่จะต้องทำร่วมกับพระนิสิต ผู้ปกครองก็ควรให้เข้าร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ผู้ปกครอง

ควรมีการสอบถามพระนิสิตเกี่ยวกับการใช้จ่ายทางด้านการเรียนของพระนิสิตว่าเพียงพอหรือไม่ ซึ่ง เหล่านี้จะทำให้พระนิสิตนั้นมีกำลังใจที่ดีต่อการเรียน และมีส่วนช่วยที่จะส่งผลต่อพฤติกรรม การเรียนของพระนิสิต แต่ขณะเดียวกันผู้ปกครองต้องระวังอย่าให้การสนับสนุนการเรียนจนพระนิสิตคิดว่าเป็น การตามใจมากเกินไป เพราะอาจทำให้พระนิสิตมีพฤติกรรม การเรียนไม่เหมาะสมได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การเรียนของพระนิสิตในคณะอื่น ๆ ภายในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เช่น คณะพุทธศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ เป็นต้น เพื่อจะทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาพฤติกรรม การเรียนของพระนิสิตให้ดียิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การเรียน เช่น ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน ปัญหา ด้านการเรียน เป็นต้น

2.3 ควรใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การเรียนเหมาะสม ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่ม การฝึกพฤติกรรม การแสดงออกที่ เหมาะสม การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ อุ๋นใจ. (2535). ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. (2549). ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมรโกฏิ จังหวัดนนทบุรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กวรรณิการ์ พินศิริกุล. (2521). การสำรวจปัญหาการเรียนสังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา คำสุวรรณ. (2524). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทวีการพิมพ์.
- กิติมา ปรีดีดีล. (2529). ทฤษฎีบริหารองค์การ. กรุงเทพฯ : ธนะการพิมพ์.
- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ตามโครงการจัดการศึกษาจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.ปป.) คณะวิทยาการจัดการ ใปรแกรมวิชานิตศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2525). คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา.
- กรพินธุ์ วัฒนสุข. (2542). ปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัมปนาท ศรีเชื้อ. (2534). การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และพฤติกรรมการเรียน คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- กันต์ฤทัย คลังพหล. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับอัธมโนทัศน์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี.

ปริญญาณิพนธ์. กศ.ม. (การวิจัย และสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ขนิษฐา อ่อนประสงค์. (2541). พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมการเกิดช่องว่างทางด้านข้อมูล. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2520). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

จรรยา ไพลดำ. (2544). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ สังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จารุลักษณ์ พินพรหมราช. (2529). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จิตรจุฑานต์ สบายจิตร. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพระหว่างครูประจำชั้นกับนักเรียน การรับรู้คุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

จินตนา อินทรไชย. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทนา นินทิก. (2533). การทดลองใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะการทำงานโดยวางเป้าหมายสำหรับเยาวชน. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จักรินทร์ พึ่งทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- จักรวาล ภูวนันท์. (2537). ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถาน
สงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะ
แนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). ประมวลบทความวิชาการระหว่างปีพุทธศักราช 2526 -2531 ฉบับอภิ
นันทนาการครบ 33 ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ : เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา เกษศรีสังข์. (2537). วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมว บุษเนียร. (2531). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมพื้นฐานความรู้ทาง
คณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ฉลอง ภิมย์รัตน์. (2521). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ประจักษ์การพิมพ์.
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์ราช
วิทยาลัย.
- ชัชลิณี จุงพิวัฒน์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่
3 โรงเรียนเวียงสระ อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนนุช บุญสิทธิ์. (2545). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยราชวินิต กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพูนุท พงษ์ศิริ. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของ
นักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ณรงค์ เส็งประชา. (2538). มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ดารา ทีปะपाल. (2538). การศึกษากับการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินธ์ ชูชม และสภาพร ลอยด์. (2529). รายงานการควบคุมอิทธิพล
สื่อมวลชน ของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉนีก. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย รายงานการ
วิจัย ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา.

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทิพาวดี เมฆะวรรณะ. (2529). เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไอ เอส
พรินติ้งเฮาส์.

ทองเรียน อมรัชกุล. (2535). การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : จงเจริญ
การพิมพ์.

ทศพร อันสงคราม. (2545). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ถวิล ธาราโกชน. (2532). จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไอเอสพรินติ้ง เฮาส์.

ธเนศ ขำเกิด. (2533, พฤษภาคม). "การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน," วารสารมิตรครู.
9 (30) : 4.

ธาริณี เจียรวัฒนะ. (2532). พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์
ตามการรับรู้ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.

ธีรยุทธ์ เสนิงค์ ณ อยุธยา. (2525). พฤติกรรมในการเรียนการสอนในเอกสารการสอนชุดวิชา
พฤติกรรมการสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด พันนี้พับ
บลิชซิง.

ธีรวัฒน์ นิเจนตร. (2528). สภาพเชิงจิตวิทยาในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นลินี ธรรมอำนวยสุข. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี*. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นัตยา ปลั่งธนา. (2526). *อนาคตศาสตร์*. กรุงเทพฯ : พีระพินธนา.

นวลละออง สุภาพล. (2536). *ผลและสะท้อนแห่งโครงการ : นักเรียนนายร้อยตำรวจฝึกอบรมใช้ประชาชนในชนบท*. ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). “นักบริหาร : ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้”. *ก้าวเข้าสู่ผู้บริหาร*. กรุงเทพฯ : องค์กรศิลปการพิมพ์.

บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). *การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมทำราชการ*. ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ปาริฉัตร อันประเสริฐ. (2543). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญาความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปรีชา คัมภีร์ปกรณ์. (2526). *การพัฒนาพฤติกรรมการสอน ในเอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการสอน หน่วยที่ 8 – 15*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.

ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท กศ.ม. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ประดินันท์ อุปรมัย. (2527). *จิตวิทยาการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : วิศดอริ เพาเวอร์พอยท์.

ประวีณ สุทธิสง่า. (2540). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์. (2523). หลักการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียนฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์.

——— (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พะยอม ธีรอร. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พนิดา สิ้นสุวรรณ. (2527). การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา ศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

พนัส หันนาคินทร์. (2524). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอ่านและการวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีสอนอ่านแบบเอสเอสอาร์กับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พรรณ ช. เจริญจิต. (2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี จำกัด.

พัชรินทร์ สมหมาย. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พัชรี วรจรัสรังษี. (2539, กรกฎาคม – กันยายน). การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม). ครูศาสตร์. 25 (1) : 102 – 109.

- พิทักษ์ วงศ์แหวน. (2546). การศึกษาปัจจัยพระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิไลวรรณ แดงขาว. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ.____ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร._
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544,ตุลาคม). บรรยาภาศการเรียนการสอน : ปัจจัยสำคัญต่อประสิทธิภาพการสอน. วารสารมิตรครู. 32(12) : 10 – 14.
- พิมพ์ศรี เปานิล. (2530). บรรยาภาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาพะเด็จ ชุ่มเพ็งพันธ์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพุทธิจิตด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาภักดี เกตุเรน. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียน ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดช้างให้ จังหวัดปัตตานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระมหาสมคิด ไครธรา. (2547). การใช้ทิธิบาท 4 ในการเรียนของพระนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญแข ประจณปัจฉนิก. (2526). “ลักษณะมุ่งอนาคต” เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรมหน่วยที่ 9 -15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไพโรจน์ โตเทศ. (2531). “อนาคตกลุ่มประสบการณ์ที่ควรมีในหลักสูตรประถมศึกษา.” วารสารการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 11 (6) : 18 – 21 ; มีนาคม.
- ภูงค์ เลานศิริวงศ์. (2535). การเปรียบเทียบปัญหาในด้านการปรับตัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ศึกษาในระบบโรงเรียนและกึ่งระบบโรงเรียน เขตการศึกษา 11. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ภัทรสิริณี เสวตไอยาราม. (2549). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มนูญ แป้นเจริญ. (2522). *การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักศึกษาอาชีวศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- รังสรรค์ เพ็งณุ. (2531). *อนาคตศาสตร์และการแนะแนวเชิงอนาคต*. ราชบุรี : โรงเรียนหนองโพวิทยา.
- รัตนา ประเสริฐสม. (2526). *การสร้างจิตลักษณะส่งเสริมอนามัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ศิริพานิช. (2530). *ปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รุ่งทิพา จักรกร. (2526). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____ (2527). *วิธีสอนทั่วไป*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- ละเมียด ลิ้มอักษร. (2536). *บทสรุปและแนะนำการวิจัย*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์. (2536). *ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- วิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย เอียดบัว. (2534). *ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2538). *เอกสารตัวอย่างเรื่องการสร้างหน่วยการเรียนรู้ตัวอย่างเรื่อง การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ:ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย.

วิรัช วรรณรัตน์. (2529). เอกสารประกอบการสอนวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.

กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

วิญญู พูลศรี. (2523). ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความ

วิตกกังวลในการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชา

การศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่. ปรินูญานิพนธ์. ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

วิไล ตั้งจิตสมคิด. (2544). การศึกษาและความเป็นครูไทย. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินติ้ง เฮาส์.

วัชร บวรณสิงห์. (2526). การเรียนอย่ามีประสิทธิภาพ. วารสารรวมคำแห่งฉบับพิเศษพัฒนาบุคลากร.

วันชัย ช่องดารากุล. (2538). สภาพภาพและความคาดหวังในการดำเนินงานของฝ่ายบริการการศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. สงขลา : ฝ่ายบริการการศึกษา สถาบัน

เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้.

วัชรินทร์ แก้วลา. (2531). สภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนในทัศนะของนักศึกษาวิทยาลัยครู

นครราชสีมา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วัลลิภา ฉลากบาง. (2535). จิตวิทยาและการแนะแนวเด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2527). รายงานการวิจัยเรื่องนิสิตกับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา.

กรุงเทพฯ. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศศวรรณ เทศศรีเมือง. (2535). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความ

ขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัด

อุดรธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศรีพร วีระพันธ์. (2533). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2536). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.

ศรีระพร จันทโนทก. (2538). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ศุภวดี บุญวงศ์. (2539). รายงานการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาการปรับตัวของนิสิตในหอพักด้วยการให้

คำปรึกษากลุ่ม. คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.

สิริชัย ประทีปฉาย.(2533).การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว.กรุงเทพฯ:วิทยาลัย รำไพพรรณี.

สิรินาฏ ราชเดิม. (2534). *ความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักศึกษาทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สิริพร ดาวัน. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สิริวรรณ ศรีพล. (2526). *“รูปแบบการสอนและกิจกรรมการเรียนในวิชาสังคมศึกษา”* เอกสารการสอนสังคมศึกษาหน่วยที่10-15.นนทบุรี : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สัจด์ อุทรานันท์. (2525). *การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.(2539).*แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สุกัญญา แยมยิ้ม. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุชาติ ลีตระกูล. (2524). *องค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุธิตา หงษาชาติ. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพและพฤติกรรมรับข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สุพจน์ แก้วกล้วย. (2534). *การศึกษากิจกรรมสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเสริม โดยใช้การสอนชุดมินิคอร์ส*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2522). กลวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

สุรพงษ์ ชูเดช. (2531) ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญของ
นิสิต. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.

สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2527). "เขาสอนเด็กให้มองอนาคต," สารพัฒนาหลักสูตร. 31 : 14 – 17 ;
ตุลาคม.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ดันติกุลจิตร. (2538). ผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มควบคุมกับการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรม
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดคลองสวน อำเภอบ้านโพธิ์
จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุวรี ปิ่นเจริญ. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการไม่มีสมาธิในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุวรรณ ตริชัน. (2530). ผลการใช้บทบาทสมมติที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่
1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุนทรี พิธิกิจ. (2527, มิถุนายน). เตรียมตัวเป็นนักเรียนที่ดี. วารสารชัยพฤกษ์. 18 – 20.

สมจิตต์ เพิ่มพูน. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตาม
คู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมบัติ วัจนะสาริกากุล. (2524). สภาพแวดล้อมของสถาบันอุศศึกษาเอกชนตามทัศนคติของนักศึกษา
อาจารย์และผู้บริหาร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
นครศรีธรรมราช. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพร สุทัศน์ีย์. (2544). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2524). “สาเหตุการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน” ในการวิจัยเชิงบรรยาย. โรงพิมพ์เจริญผล.

โสภา ชูพิกุลชัย. (2518). จิตวิทยาทั่วไป. ภาคจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา.

อเนกกุล กริแสง. (2520). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.

อาคม ระดมสุข. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กู้ยืมเงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไยใหม่.

อารีย์ เศรษฐชัย. (2520). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษายาบาลวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .

อรพินท์ ชูชม. (2522). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อรพินท์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. (2531). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาโท. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล. (2533). ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา วงศ์โสธร. และคนอื่นๆ . (2525). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ของวิชาเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อุมาพร นาควัจนะ. (2547). *พฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษา วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2546*. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Bernard, Chester I. (1970). *The Function of Executive*. Cambridge : Harward University Press.

Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristic and School Learning*. New York : Mc Graw – Hill Book Company.

Cranton, Charles M. ;& Mccort Barclay. (1985, April). A Learner Analysis Experiment Cocnotive Style Versus Learning Style in undergraduate Nursing Education *The Journal of Nursing Education*, 24 : 136-138.

David, Arthur Decoster. (1971,May). Some Effects of Different Classroom Conditions upon Interpersonal Relationship Personal Adjustment and Achievement and Achievement for College Freshmen. *Dissertation Abstracts International*. 31 (3) : 5789 A.

Eysenck, H.J., Aronld, W. ;& Meili,R. (1972). *Encyclopedia of Psychology*. London : Search Press.

Friedman,M. ;& R.H. Roseman. (1974). Behavior Pattern and Coronary Angiographic Finding. *Journal of the American Medical Association*.

Greene,Charles N., Adame; Everett E. Jr ;& Evert, Ronald J. (1985). *Management*. Englewood cliffs, N.J. Prentice – Hall.

Herman, Herbert J.M. (1970). A Questionnaire Measures of Achievement Motivation. *Journal of Applied Psychology*.

Hildreth, Gertude H. (1969). *Introducation to the Gifted*. New York : Mc Graw – Hill Book Co.

Holtzman, Abraham. (1965). Survey of Study Habits and Attitudes. New York : *The Psychology Corporation*.

Hurd Paul Dehart. (1971). *New Cirection in teaching secondary school science*. Chicago : Rand McNally.

Jones,Harold E. (1970). *Personality Development in Children*.Austin:University of Texas

Kaplan,Louis,*Mental Health and human Relations in Education* .New York:Harper and Brother Puplishers.

- Kenly, Karen E. ;& Houston, Ken B. (1985) Type A Behavior in Employed Woman : Relation to Work, Marital, and Leisure Variable, social Support, Stress, Tention, and Health, *Journal of Personality and Social Psychology*.48(4) : 1067.
- Kliwer, Wendy ;& Weidner, Gerdi. (1987) Type A Behavior and Aspiration : A Study of Parents and Children's Goal Setting. *Developmental Psychology*. 23(2) : 204-209.
- Koivo, Anne D. (1983, February). *The Relationship of Student Perception of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex and Academic Achievement*.
- Lawrence, Frances. (1976, March). Student perception of the classroom learning Environment in Biology, chemistry and Physics, *Journal of Research in Science Teaching*. 13 (5) : 315 – 323.
- Lamm, Helmut, Rolf W. Schmidt and Gisela Trommsdorff. (1976). Sex and social Class as Determinant of Future Orientation (Time Perspective) in Adolescents, *Journal of personality and Social Psychology*. 54(3) : 317 – 326.
- Layman, Barbara Jean. (1975, May). Perception of college Environment at Akalahoma State University by Incoming Freshman Students. *Dissertation Abstracts international*. 36 (11) : 7210 – A.
- Light, Louise L. and Alexakos. C.E. (1970, July – August) Effect of Individual and Group Counseling on Study Habits *The Journal of Educational Research* .
- Marjoribanks, Kevin. (1972). *The foundations of Students's Learning*. Oxford : Pergamon Press.
- McConnell, J.V. (1974). *Understanding Human Behavior*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Mead, Oobert D. (1971) "Future Time Perspective of College Students in America and India" *Journal of Social Psychology* , 83 : 175 – 182.
- Mehren, W.A. ;& Lehman, J.J. (1975). *Measurement and Evasurement in Education and Psychology*. New York : Holt, Rinechart and Winston.
- Mehta, P. (1969). The Achievement Motive in High School Boys. *National Council of Educational Research And Training*.
- Mischel, W. (1974). processes in Delay of Gratification, in L. Berkowitz (ed.) *Advances in Expertimental Social Psychology*. Vol. 7. 249 – 293. New York : Academic Press.

- Mischel, Water. (1976). *Introduction Personality*, 2nd.ed. New York : Holt Rinchart and Winston.
- Organ, Dennis W. ;& Hamner, Clay W. (1982). *Organizational Behavior*. Plano, Texas : Business Publications.
- Raynor. (1982). *Motivation, Career striving and Aging*. Washington : Hemisphere Publishing Corporation.
- Richard, Kelvin. (1970), An Experimental Study of Achievement Motive Training as a Function of the Moral Maturity of Trainers. *Dissertation Abstracts International*.
- Smith. Samuel. (1970). *Best Method of Style*. London : Bern & Nobel Inc.
- Song, Kae-Kyum. (1971,November) Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variable. *Dissertation Abstracts International*.
- Strube ;& others. (1987). Type A Behavior Pattern and Self Evaluation of Abilities : Empirical Tests of the Self Appraisal Model, *Journal of Personality and Social Psychology*. 52 (5) : 966-974.
- Wolk, Rochelle Breindel. (1971,April). The Dimension of Future Time Perspective in Black and White Children, *Dissertive Abstracts International*. 31 (10) : 6272-B.
- Wright. D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Middlessex, England : Penquin Boods Ltd.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามทั้งหมดมี 10 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

ตอนที่ 10 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พระนิสิตสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของพระนิสิตไม่มีข้อใดถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนอย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนี้ พระนิสิตไม่ต้องลงชื่อของพระนิสิตไว้ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

จึงขอให้พระนิสิตตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของพระนิสิตให้มากที่สุด โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพระนิสิต เมื่อพระนิสิตอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. สถานภาพ

() พระภิกษุ

() สามเณร

2. อายุ.....ปี

3. ชั้นปีที่ศึกษา

() ปีที่ 1

() ปีที่ 2

() ปีที่ 3

() ปีที่ 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามบุคลิกภาพ ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องทำสิ่งต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว					
2	เมื่อข้าพเจ้ามีนัด ข้าพเจ้าชอบไปถึงที่นัดหมายก่อนเวลา					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกโมโหถ้ามีคนมาขัดจังหวะในขณะที่ทำน ไม่สามารถทำสิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ได้					
4	ข้าพเจ้าคิดว่าเวลาช่างผ่านไปรวดเร็วจนไม่สามารถ ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ได้					
5	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการเสียเวลา ถ้าต้องไปรอซื้อของ ในร้านค้าที่มีลูกค้าหนาแน่น					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจถ้างานของข้าพเจ้าดำเนินไป อย่างล่าช้า					
7	ข้าพเจ้าเป็นคนที่เริ่มต้นทำอะไรแล้วต้องทำให้เสร็จ					
8	ข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อนในกลุ่มทำงานได้ไม่ถูกใจข้าพเจ้า					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าอยากทำกิจกรรมให้เสร็จเร็ว ที่สุดเท่าที่จะทำได้					
10	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรับบริการ เช่นที่ธนาคาร ที่ทำการไปรษณีย์ ที่ว่าการอำเภอ เป็นต้น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้มีใครมาขัดจังหวะการทำงานของข้าพเจ้า					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้ ถ้าต้องทำงานร่วมกับคนที่ทำงานอย่างขอไปที					
13	เพื่อนส่วนใหญ่เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่จริงจังกับการทำงาน					
14	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนอื่นพูดเพื่อใจ					
15	ถ้าข้าพเจ้าต้องฟังคนที่พูดไม่รู้จักรบ ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้					
16	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบให้เสร็จก่อนกำหนดเวลา					
17	เมื่อข้าพเจ้ากำลังฟังคนพูดเรื่องไร้สาระข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ					
18	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความรวดเร็วว่องไว					
19	เมื่อข้าพเจ้าต้องทำสิ่งต่าง ๆ ที่ซ้ำซากข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด					
20	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการทำงาน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในแต่ละวันสำหรับการอ่านหนังสือเรียน					
2	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการทำกรบ้าน					
3	เมื่อมีเวลารว่างข้าพเจ้าใช้เวลาในการทบทวนบทเรียน					
4	ข้าพเจ้าทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลาเสมอ					
5	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเอง					
6	ข้าพเจ้าเตรียมอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน					
7	ข้าพเจ้าเตรียมตัวให้พร้อมก่อนสอบ					
8	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพร้อมกับดูโทรทัศน์					
9	เวลาเรียนข้าพเจ้าตั้งใจฟังอาจารย์สอน					
10	ข้าพเจ้าคุยกับเพื่อนขณะเรียนหนังสือ					
11	ขณะที่อาจารย์สอนข้าพเจ้าคิดเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องที่อาจารย์กำลังสอน					
12	ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจเรียนเพราะเบื่อวิชาที่ต้องท่องจำ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าเปรียบเทียบผลการเรียนกับผู้อื่นเสมอ เพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้เรียนได้ดีขึ้น					
2	ข้าพเจ้าพยายามเรียนให้สำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้					
3	ข้าพเจ้าพยายามใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่					
4	ข้าพเจ้าพยายามยกมือตอบแข่งกับเพื่อนทุกครั้งที่อาจารย์ถาม					
5	เมื่อข้าพเจ้าทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้ารีบค้นหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะทำให้ถูกต้องให้ได้					
6	ข้าพเจ้าคิดว่าความพยายามนำไปสู่ความสำเร็จ					
7	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียนเพราะอยากประสบความสำเร็จในการเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
8	ข้าพเจ้าพยายามแก้ปัญหาทางการเรียนด้วยตนเอง					
9	ข้าพเจ้ามีความพยายามเพิ่มมากขึ้นเมื่อรู้ว่าย่ ด้อยกว่าเพื่อน ๆ					
10	ถ้าข้าพเจ้าทำงานได้ไม่ดีตามที่ตั้งใจไว้ ข้าพเจ้าพยายามทำต่อไปอย่างเต็ม ความสามารถ					
11	ข้าพเจ้าพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความคิด ริเริ่มของตนเองให้สำเร็จ					
12	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงานแล้ว ประสบปัญหาต่างๆ ข้าพเจ้าหมดความ พยายามที่จะทำงานนั้นต่อไป					
13	ข้าพเจ้าพยายามอ่านหนังสือจนสามารถสอบ ผ่านแต่ละวิชาได้					
14	ข้าพเจ้าตั้งใจทำคะแนนสอบให้ได้คะแนนสูง ที่สุด					
15	ข้าพเจ้าพยายามทำคะแนนสอบให้ได้คะแนน สูงขึ้นกว่าครั้งก่อนเสมอ					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อความก้าวหน้าในด้านการเรียน					
2	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบความสำเร็จในการเรียน					
3	ข้าพเจ้าเรียนเพื่อให้ผ่านไปวัน ๆ เท่านั้น					
4	ถ้าข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจวิชาหนึ่งวิชาใดข้าพเจ้าเลิกเรียนทันที					
5	ความตั้งใจในการทำงานจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้ในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ					
6	ข้าพเจ้าศึกษาเล่าเรียน เพื่อได้นำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
7	ข้าพเจ้าคิดลาออกเพราะเบื่อการเรียน					
8	ข้าพเจ้าไม่ชอบวางแผนการทำงานไว้ล่วงหน้า เพราะมักไม่เป็นไปตามแผน					
9	การเรียนหนังสือไม่สามารถทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในอนาคตได้เสมอไป					
10	ถ้าข้าพเจ้าต้องทำงานชิ้นหนึ่ง ข้าพเจ้าวางแผนทุกอย่างไว้ล่วงหน้าว่าต้องทำอะไรบ้าง					
11	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเพียงเพื่อให้สอบผ่านเท่านั้น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
12	ข้าพเจ้าอดทนต่อการเรียนไม่ว่ายากลำบาก เพียงใด เพื่อความสำเร็จในอนาคต					
13	ข้าพเจ้าขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน แม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันยังไม่ดีพอ					
14	ในอนาคตคนที่ไม่มีการศึกษามีโอกาสในการ ทำงานสู้คนมีการศึกษาไม่ได้					
15	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้คะแนนดีเพื่อได้ ทำงานที่ดีในอนาคต					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้าอยู่เสมอ					
2	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้เวลาข้าพเจ้าอ่านหนังสือมากขึ้น					
3	ผู้ปกครองให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี					
4	ผู้ปกครองสนับสนุนความสามารถพิเศษของข้าพเจ้า					
5	ผู้ปกครองให้เงินเมื่อข้าพเจ้าขาดอุปกรณ์การเรียน					
6	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า					
7	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเงินในการเรียนแก่ข้าพเจ้า					
8	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านเวลาในการเรียนของข้าพเจ้า					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	สถานที่เรียน ห้องเรียนมีเสียงดังรบกวน					
2	ห้องเรียนมีขนาดคับแคบ					
3	ห้องเรียนมีฝุ่นละอองมาก					
4	ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
5	อาคารเรียนเก่าเกินไป					
6	โต๊ะ เก้าอี้ มีไม่เพียงพอกับจำนวนพระนิสิต					
7	สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความทันสมัย					
8	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีสภาพเก่าล้าสมัย					
9	อาจารย์ใช้สื่อประกอบการสอนที่ช่วยให้เกิดการ เรียนรู้					
10	ในการฝึกภาคปฏิบัติอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์ ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	การปฏิบัติตัวของพระนิสิตกับอาจารย์ พระนิสิตไม่สนใจสิ่งที่อาจารย์สอน					
2	พระนิสิตปรึกษาอาจารย์เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ					
3	พระนิสิตไม่กล้าปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์					
4	พระนิสิตส่งงานที่อาจารย์มอบหมายทุกครั้ง					
5	พระนิสิตแสดงความเคารพอาจารย์อยู่เสมอ					
6	พระนิสิตตั้งใจเรียนขณะที่อาจารย์สอน					
7	การปฏิบัติตัวของอาจารย์ต่อพระนิสิต อาจารย์รับฟังเหตุผลของพระนิสิต					
8	อาจารย์สนใจพระนิสิตทุกรูปในห้อง					
9	อาจารย์แสดงความรักต่อพระนิสิตอย่างเท่าเทียมกัน					
10	อาจารย์ไม่เป็นกันเองกับพระนิสิตเมื่อพระนิสิตมีข้อสงสัยจึงไม่กล้าถามอาจารย์					
11	พระนิสิตตั้งใจในการเรียนเพราะอาจารย์สนใจแต่พระนิสิตที่เรียนเก่ง					
12	อาจารย์ไม่สนใจปัญหาส่วนตัวของพระนิสิต					
13	อาจารย์ไม่สนใจปัญหาด้านการเรียนของพระนิสิต					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับเพื่อน ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียนเพื่อนช่วยอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจ					
2	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนในห้องได้					
3	ข้าพเจ้าปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับเพื่อนได้					
4	ข้าพเจ้าไม่สามารถปรึกษาปัญหาการเรียนกับเพื่อนได้					
5	ข้าพเจ้าเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ดี					
6	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน					
7	เพื่อนในห้องต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกันและกัน					
8	ข้าพเจ้ากับเพื่อนไม่เคยทะเลาะกัน					
9	เพื่อนยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
10	เพื่อนมักชวนข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมด้วยเสมอ					
11	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อน					

ตอนที่10 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมของพระนิสิต ให้พระนิสิตอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของพระนิสิตมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของพระนิสิตน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>พฤติกรรมกรเรียนในห้องเรียนของพระ นิสิต</u> ข้าพเจ้าลืมนำหนังสือเรียนมาในบางวิชา					
2	ข้าพเจ้ามาทันเวลาเข้าเรียน					
3	ข้าพเจ้าชอบคิดถึงเรื่องอื่นขณะฟังอาจารย์สอน					
4	ในเวลาเรียนข้าพเจ้าชอบมองออกไปนอกห้อง					
5	ข้าพเจ้านำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่อาจารย์สอน					
6	ข้าพเจ้าพยายามจดคำอธิบายของอาจารย์ตาม ความเข้าใจของตนเอง					
7	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสายเป็นประจำ					
8	ถ้าข้าพเจ้าจดคำอธิบายของอาจารย์ไม่ทันก็เว้น ไว้ก่อน และขอยืมเพื่อนมาจดภายหลัง					
9	<u>พฤติกรรมกรเรียนนอกห้องเรียนของพระ นิสิต</u> ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่อาจารย์มอบหมายได้ไม่ นานก็รู้สึกเบื่อและหยุดทำงานนั้น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
10	ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านหนังสือด้วยความสมัครใจ					
11	แม้ว่างานที่อาจารย์ให้ทำไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจทำงานให้เสร็จเรียบร้อย					
12	ข้าพเจ้าขาดเรียนบ่อย					
13	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ขอลออกจากเพื่อน					
14	ข้าพเจ้าจะขาดเรียนเมื่อไม่ได้ทำการบ้าน					
15	เมื่อเรียนวิชาใดไม่เข้าใจข้าพเจ้าไม่เข้าเรียนในวิชานั้น					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	3.265
2.	2.270
3.	2.233
4.	2.271
5.	2.942
6.	6.170
7.	5.456
8.	3.416
9.	3.815
10.	2.783
11.	2.130
12	2.623
13	5.096
14	3.855
15	2.876
16	2.50
17	2.635
18	3.992
19	2.348
20	2.958

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6593

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิตยทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.596
2.	4.359
3.	4.010
4.	5.885
5.	13.180
6.	4.588
7.	8.432
8.	3.009
9.	6.655
10.	3.773
11.	2.567
12.	2.424

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8040

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	6.160
2.	8.036
3.	7.299
4.	5.228
5.	7.573
6.	8.608
7.	9.719
8.	9.979
9.	9.272
10.	7.619
11.	11.09
12.	2.304
13.	9.546
14.	6.002
15.	9.381

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9081

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.523
2.	5.323
3.	7.095
4.	5.299
5.	3.922
6.	5.827
7.	12.660
8.	4.674
9.	7.986
10.	2.154
11.	3.457
12.	5.890
13.	4.734
14.	2.272
15.	3.553

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8744

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	7.308
2.	7.495
3.	5.730
4.	7.378
5.	6.603
6.	9.522
7.	9.768
8.	7.176

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9203

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ
ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.610
2.	6.072
3.	4.435
4.	2.145
5.	3.308
6.	4.638
7.	3.194
8.	3.036
9.	2.880
10.	2.449

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7414

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับอาจารย์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	2.148
2.	2.933
3.	2.450
4.	4.103
5.	4.051
6.	3.812
7.	3.347
8.	4.165
9.	3.118
10.	2.996
11.	3.523
12.	2.718
13.	3.274

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7460

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างพระนิสิตกับ
เพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	3.669
2.	7.275
3.	3.562
4.	3.409
5.	3.560
6.	3.286
7.	2.648
8.	3.814
9.	4.282
10.	6.755
11.	5.217

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7908

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.585
2.	2.295
3.	5.840
4.	6.847
5.	5.852
6.	2.071
7.	5.274
8.	2.288
9.	5.741
10.	6.384
11.	2.275
12.	10.620
13.	5.275
14.	7.672
15.	10.820

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8840

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน
วันเดือนปีเกิด	4 มิถุนายน พ.ศ. 2521
สถานที่เกิด	17 หมู่ที่ 3 ต.นาบอน อ.นาบอน จ.นครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	วัดเอี่ยมวรารุช 178 แขวงบ้านพานถม ถ.สามเสน เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200 โทรศัพท์ 086-124-1065
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2533	ชั้นประถมศึกษา จากโรงเรียนวัดเทวสิทธิ์ จ.นครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาชั้นเอก จากสำนักเรียนวัดราษฎร์บูรณะ จ. ปัตตานี
พ.ศ. 2540	เปรียญธรรม 4 ประโยค จากสำนักเรียนวัดราษฎร์บูรณะ จ. ปัตตานี
พ.ศ. 2543	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบาลีไตรปิฎกมัธยมศึกษามหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548	ปริญญาตรีพุทธศาสตรบัณฑิต (พธ.บ. เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) สาขาพุทธจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2550	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร